Sandra Chastain
Întâlnire periculoasă

Capitolul 1

Stelele începeau să pălească la ivirea zorilor; strălucitorul soare de Hawaii sfâşia încetul cu încetul vălul nopţii. În grădină, papagalii spărgeau tăcerea cu pălăvrăgeala lor, zburând printre florile care aşteptau leneşe căldura ca să se deschidă. Picături de rouă se lipeau pe florile albe ale arbuştilor exotici.

Pe terasa ei, Marilyn Fancher pândea şi ea sfârşitul nopţii, întrebându-se ce se întâmplase cu Jeff. Reuşise oare să scape? Era teafăr şi nevătămat? Ochii ei rătăceau pe deasupra pomilor, dincolo de falezele de lavă închise la culoare, spre marea unde se legănau liniştit două veliere şi un iaht. Traulerul plecase acum, dar venise în noaptea aceea şi Jeff Thompson se găsea atunci la bordul lui. Nimeni n-o va convinge de contrariu.

Se gândea la orele care tocmai trecuseră, atât de prezente în memoria ei, şi pe care se părea că le retrăieşte. De data asta, însă, rămânea aşezată cuminte pe terasa ei. Atunci când zărise vasul de pescuit, aseară, se afla în căutarea de specimene marine abandonate de maree. Închise ochii şi-şi aminti.

Marea ambarcaţiune cenuşie nu era de prin părţile acelea. De altfel, toate celelalte nave de pescuit se întorseseră la bazele lor la sfârşitul după-amiezii, pentru ritualul cântăririi peştelui prins. Câştigătoarea primea permisiunea să ancoreze lângă piaţă şi echipajul să se odihnească, în timp ce celelalte erau

nevoite să meargă la docuri. Niciunul nu va ieşi înainte de zorii zilei următoare şi cu toate acestea, unul dintre ele rămăsese pe mare în întuneric.

În fine, îşi spusese ea atunci, nu era treaba ei. Aplecată asupra unei crevase pline de apă, îndreptase fasciculul luminos al lanternei sale asupra unei anemone de mare de culoare roz. O pusese eu delicateţe într-o pungă de plastic, împreună cu puţină apă de mare. O va studia în laboratorul ei din Maryland, la întoarcerea din vacanţă.

O pală bruscă de vânt răvăşise părul ei lung, castaniu-roşcat; părea însufleţit de o viaţă proprie şi se zbătea, neascultător, sub eşarfa de mătase albă. La ce bun toate aceste eforturi? se întreba ea. Nu va obţine niciodată acea înfăţişare angelică de fotomodel, foarte naturală la sora ei, Sue, întruchipare gingaşă şi perfectă a femeii; de la vârsta cea mai fragedă, Marilyn avusese înfăţişarea unui băieţoi.

Purtase blugi de când era mică, în timp ce sora ei se îmbrăca în rochii din organdi. Se convinsese, încetul cu încetul, că aşa vrusese natura: organdiul nu era recomandat nici pentru căţărarea în pomi, nici pentru urcarea pe cal.

Astăzi, Sue se mulţumea să fie soţia răsfăţată a unui judecător din Washington, în vreme ce Marilyn îşi împărţea timpul între predarea biologiei marine şi supravegherea unui adăpost pentru animale abandonate sau maltratate. Sue îşi petrecea timpul reproşându-i un asemenea mod de viaţă, la fel ca mama ei, care-i repeta fără încetare aceleaşi recomandări: „Ai douăzeci şi nouă de ani, aproape treizeci. Ar fi timpul să te gândeşti la viitorul tău… la căsătorie… la copii. Celibatarii sfârşesc adeseori prin a se simţi foarte singuri, iar tu nu mai eşti foarte tânăra.”

Nu mai era foarte tânără… se gândi Marilyn cu

tristeţe. Dăduse întotdeauna din umeri, prea puţin preocupată de vârstă sau de frumuseţea ei, dar ultimul diagnostic al doctorului Carrow o făcuse să-şi schimbe brusc părerea.

Era atinsă de endometrită – inflamaţie a mucoasei uterine – o afecţiune fără consecinţe grave dar, dacă voia un copil, era acum sau niciodată, deoarece, altfel, doctorul intenţiona s-o opereze.

Ideea aceasta o zdruncinase profund.

— Gândeşte-te la asta, adăugase doctorul, şi sună-mă când te vei fi hotărât.

Într-un fel, acesta era motivul călătoriei ei în Hawaii; din nefericire, deplasarea aceasta nu-i alungase neliniştea. Cunoscuse mai mulţi bărbaţi, dar niciunul nu lăsase vreo urmă în viaţa ei, iar cariera îi ocupa tot timpul. Nu se gândise niciodată la căsătorie, nici la copii, respingând aceste eventualităţi într-un viitor îndepărtat. Dar timpul devenise acum inamicul ei şi se găsea confruntată cu o hotărâre care i-ar putea interzice pentru totdeauna întemeierea unei familii.

Luna apăruse între doi nori tocmai în momentul când, luptând cu lacrimile, îşi întorsese privirea în direcţia traulerului. Uitase dificultăţile ei personale la vederea unei uşi care se deschidea, lăsând să se vadă un fascicul de lumină. Marilyn îl văzuse pentru prima dată pe Jeff.

El traversase puntea în grabă şi se oprise lângă balustradă, privind drept spre ea. Nu putuse decât s-o zărească, luminată de lanterna ei şi, în ciuda distanţei, simţi că o examinează cu un un interes senzual. Era cu bustul gol şi, când ridică braţele deasupra capului, pielea lui bronzată străluci sub o rază de lună.

Uitând de anemonele ei, Marilyn pusese mâna pe binoclu. Necunoscutul era foarte înalt, astfel că admiră şi mai mult contrastul dintre umerii lui largi,

îngustimea şoldurilor şi lungimea picioarelor. Părul lui ciufulit părea negru, trăsăturile feţei puternice şi tenul aproape întunecat. Era poate polinezian? se întrebă ea.

Necunoscutul plonjase şi ea nu-l reperase imediat în apă. Îl căutase cu privirea, dar fără succes. Nimeni nu se scălda în locurile acestea, mai cu seamă noaptea. Coasta insulei Kona – o insulă vulcanică având un sol negru – era prea râpoasă, fără plaje cu nisip alb. Cu toate că în apele ei nu mişună rechini, nimic nu-i putea împiedica să se apropie de locurile acelea.

Atunci, ce se întâmpla? Nu căzuse din întâmplare de pe trauler, îl văzuse limpede ridicând braţele ca să plonjeze. Cu toate acestea, trebuia să se afle în dificultate. Ce să facă oare? Să ceară ajutor la hotelul din apropiere, care dădea spre mare?

Mai bine nu. Sue îi repetase de atâtea ori că îşi oferea ajutorul în momente nepotrivite şi că se lupta pentru cauze pierdute… „N-ai decât să duci pe umerii tăi greutatea întregii lumi, biata de tine, spunea ea. Într-o zi, asta îţi va provoca neplăceri. Este foarte frumos să faci pe bunul samaritean clar, oricum ar fi, nu vei putea schimba niciodată lumea. Închide ochii tăi mari şi verzi şi nu-ţi vârî nasul în treburile altora; nu toată lumea va aprecia în mod obligatoriu ajutorul tău.”

Sue avea probabil dreptate. Şi dacă acelui bărbat îi plăcea pur şi simplu să se scalde noaptea? Îşi făcea fel de fel de idei imaginându-şi altceva. Mai bine să aştepte.

Era însă incapabilă de aşa ceva. Tocmai îşi punea labele de cauciuc când el îşi făcu apariţia. Se apropiase considerabil şi despica apa cu o rapiditate surprinzătoare. Nu avea niciun fel de dificultate: înota repede şi bine. Se felicită că nu intervenise, când îl

văzu îndreptându-se spre ea. O reperase oare? Venea s-o întâlnească? Ridicol. Imaginaţia ei o lua razna din nou. Confunda realitatea cu reveria romantică.

Fascicule de lumină ţâşniră de pe trauler, cercetând suprafaţa apei. Îl caută, se gândi ea. Dar de ce oare?

Trei bărbaţi alergau pe punte, coborau o barcă. Înotătorul era aproape de ţărm, dar mişcările lui slăbeau.

Este epuizat, se gândi ea. Distanţa era poate puţin mai mare decât i se păruse. El ridica mai greu braţele. Că era sau nu treaba ei, trebuia neapărat să intervină.

De pe vas porniră nişte împuşcături, izbind apa la câţiva metri de necunoscut. El dispăru sub suprafaţa apei şi Marilyn se ascunse în spatele unei stânci. Ce se întâmpla oare? De ce trăgeau asupra lui?

Inima îi bătea gata să se rupă. Ideile se ciocneau în mintea ei. Îl căutau ca să-l omoare. Pune-te la adăpost. Era oare atins? Ei, haide, nu uita: nu trebuie să duci pe umerii tăi toată greutatea un lumii!

Un val se sparse de ţărm într-o rostogolire de spumă şi ea se înfioră. Împuşcăturile încetaseră la fel de brusc cum începuseră şi, acum, apa i se părea rece şi ostilă. Ce se întâmplase oare cu înotătorul? Trebuia neapărat să afle. Ieşi din adăpostul ei şi-l văzu zbătându-se pe stânci, pe jumătate sufocat.

Este rănit, se gândi ea.

— Pe aici! strigă ea cu voce slabă.

Fără să acorde atenţie solului zgrunţuros, se lungi şi-i întinse mâna.

— Pune-te la adăpost, nefericito!

El se rostogoli şi o antrenă şi pe ea în mişcarea lui.

— Vrei să ne omoare pe amândoi?

De ce striga oare în felul acesta? Încerca doar să-l ajute!

— Eu…

Nu putu să continue: o mână cu gust sărat se lipise pe buzele ei. Îşi ţinu răsuflarea simţind această prezenţă atât de plină de viaţă şi de puternică.

— Ascultă, reluă ea când îi dădu drumul, aşteaptă, eu…

— Sst!

Îi sprijini capul de bustul lui şi se săltă uşor ca să inspecteze marea.

— M-au reperat, zise el. Nu pot rămâne aici.

— Cine eşti? De ce te urmăresc?

El se ridică şi o ajută şi pe ea. Prezenţa lui îi plăcea, dar nu şi riscul de a fi ucisă. De ce oare nu se explica? De ce n-o punea la curent cu regulile jocului? Măcar să fi fost vorba de un joc!

— Bine, începu el, momentul este total nepotrivit pentru prezentări mondene, dar nu te teme de mine. Mă numesc Jeff Thompson, lucrez pentru F.B.I. şi am descoperit pe vasul acela unele lucruri pe care ocupanţii lui ar dori să le păstreze secrete. Acum, iată-te implicată şi pe dumneata în treaba asta. Vino.

O luă de mână şi porniră spre hotelul situat în partea de sus a falezei.

— Îmi pare rău că te antrenez în treaba asta, dar ai avut ghinionul să te afli în drumul meu.

Ea avea impresia că aude un ecou la avertismentele surorii sale mai mari…

— Aşteaptă…

Zgomote noi ajungeau la ei dinspre ocean: zbârnâitul unui motor, voci. Apoi urmă tăcerea, o tăcere totală, prea perfectă ca s-o liniştească.

— Pleacă fără mine, murmură ea. Vei putea să mergi mai repede.

În ceea ce o privea, nu risca nimic, la urma urmei. Nu era în posesia nici unei informaţii ultrasecrete. Ei nu pe ea o căutau. Risca fără îndoială mai mult dacă-l urma decât rămânând acolo.

Simţindu-i rezistenţa, Jeff o trase spre el cu oarecare bruscheţe.

— Eşti inconştientă! exclamă el. Doar nu crezi că te vor lăsa teafără şi nevătămată! Să ştii că nu este vorba de o joacă!

Ochii strălucitori fixaţi asupra ei îi îndepărtară ultimele iluzii.

— Fii sigură că ei nu glumesc. Dacă te găsesc, vor înţelege că m-ai văzut şi atunci nu voi mai da doi bani pe pielea dumitale.

De ce oare nu rămăsese în camera ei? În siguranţă, departe de orice necazuri! Dintr-o dată, diagnosticul doctorului Carrow îşi pierdea toată importanţa. Dacă Jeff spunea adevărul, putea incasa un glonţ în orice clipă.

În atmosferă plutea mirosul plăcut al iasomiei şi al arbuştilor exotici în floare. Romanticul Hawaii, se gândi cu tristeţe tânăra femeie, locul ideal pentru a reflecta asupra dorinţei de a avea sau nu copii…

— Stai acolo? întrebă el arătându-i hotelul.

— Da, murmură ea. Camera mea se află la primul etaj, pe partea cealaltă.

Ea îi arătă grădina interioară pentru a-i demonstra că n-avea decât câţiva metri de străbătut. El o privi şi ea uită pentru o clipă pericolul, gloanţele şi spaima ei.

— Vei fi în siguranţă acolo, spuse el.

El îi trase eşarfa albă, pe jumătate desfăcută. Pe inelarul de la mâna lui stângă strălucea un inel de argint, doi şerpi încolăciţi, cu ochi de turcoaze.

— Te-ai speriat foarte rău, fără îndoială, reluă el

cu o voce abătută, dar acum s-a terminat. Întoarce-te în camera dumitale şi uită toate astea.

Strecură eşarfa în buzunarul pantalonilor, îi strânse umărul şi o împinse în direcţia hotelului.

Rămânea pe loc, încă ud, cu părul lipit de frunte, şi ea îl găsea straniu, viril şi în acelaşi timp vulnerabil.

Dintr-o dată, înţelese pe de-a-ntregul grija lui de-a o pune la adăpost. Şi el? Dacă spunea adevărul, dacă făcea parte din F.B.I., atunci era în pericol. Din moment ce aşa stăteau lucrurile, cum să fugă şi să-l abandoneze urmăritorilor lui?

— Şi dumneata?

— Nu-i nimic, eu sunt obişnuit.

El aruncă o privire peste umăr.

Marilyn nu crezu niciun cuvânt. Nimeni nu se poate obişnui cu împuşcăturile.

Barca ajunsese la ţărm.

— Fugi repede, acum, zise el.

Tremura de frig.

— Şi uită toate astea. Nu mai eşti implicată. Uită chiar că m-ai văzut.

Să-l uite? Pe el? Ştia deja că era imposibil. Niciodată nu-l va putea uita.

— Nu te pot lăsa aşa.

— Nu te nelinişti pentru mine. Dispari repede, pierzi un timp preţios!

Ea refuză însă să-l abandoneze. Scutură din cap. Ea care îşi dedica viaţa apărării animalelor în suferinţă, cum ar putea să întoarcă spatele unei fiinţe umane aflate în dificultate?

— Camera mea e acolo, zise ea luându-l de mână.

Îi arătă o terasă la mezanin.

— Nu rămâne aici, te vor găsi.

El ridică din umeri.

— Mă voi descurca.

Ea îl privi o clipă, pe el cel atât de puternic şi în acelaşi timp atât de expus, şi dori să-l ajute. El îşi atrăsese deja destule riscuri

— Nu te cred, zise ea.

Marilyn îl sfida de la înălţimea celor o sută şaizeci şi patru de centimetri ai ei.

— Nu mai face pe supermanul şi urmează-mă!

În ciuda diferenţei de statură dintre ei, nu părea absolut deloc impresionată. Jeff Thompson nu-i inspira teamă.

— Nu.

El scutură din cap şi pe fruntea lui se prelinseră picături de apă.

— Nu vreau să te amestec şi mai mult în povestea asta. Este periculos.

— Prea târziu. Chiar dumneata ai spus că ar putea să se lege de mine, dacă m-au văzut. De aceea, mi-e teamă să rămân singură, iată!

Într-un fel, era aproape adevărat: avea tot atâta nevoie de protecţia acestui bărbat cât avea şi el de a ei. De altfel, se va simţi în pericol atâta timp cât el nu va fi în siguranţă. Trebuia să rămână împreună. I-o striga instinctul.

Jeff o obligă să ridice bărbia şi-i cercetă insistent faţa. Avea degete cu bătături şi ea le simţi asprimea pe pielea ei.

— Eşti încăpăţânată!

Aruncă o privire spre stânci şi-şi încruntă sprâncenele.

— De fapt, nu mai am de ales, vor ajunge aici dintr-un moment în altul. Accept cu recunoştinţă invitaţia dumitale. Să mergem.

Ea îl luă de mână şi traversară peluza alergând în direcţia uşilor de sticlă. Parterul faţadei devenea

primul etaj în partea dinspre mare, din cauza pantei terenului. Se furişară printre tufişurile care mărgineau terasa şi ajunseră în cameră.

Picioarele lui goale, rănite de stânci şi de pietriş, păşiră cu uşurare pe mocheta groasă. Abia intrată, Marilyn întinse automat mâna să aprindă lumina.

— Nu, murmură el.

Jeff împinse apoi zăvorul.

— Aprinzând lumina, le atragi cu siguranţă atenţia. Este preferabil să rămânem deocamdată în întuneric.

O briză uşoară umfla perdelele, dar el o împiedică din nou să intervină.

— Lasă-le. Nu face nimic ce ar putea să-i facă să remarce această cameră. Să stăm liniştiţi.

Ea dădu brusc drumul mâinii pe care o ţinea: simţise un lichid cald.

— Sângerezi! exclamă ea.

— Sst! Mai încet!

— Dar ai nevoie de un doctor.

— Mai degrabă nu. Ar fi cel mai bun mijloc de a fi reperaţi.

Îşi duse mâna la umăr şi nu-şi putu stăpâni o strâmbătură, ca şi cum abia în clipa aceea îşi descoperea rana.

O cuprinse dorinţa de a-i mângâia faţa, de a şterge toate ridurile de durere, această expresie de om obişnuit de mult timp cu suferinţa.

— Nu este decât o zgârietură superficială, zise el.

Vocea lui puternică se îndulci ca prin farmec.

— Nu te teme. Nu este grav, pot să mă ocup singur de ea. Mi s-a întâmplat de mai multe ori. Poţi să-mi dai un prosop?

Ea îi indică baia, în spatele lui.

— Dar, adăugă ea, chiar dacă este superficială, o

rană trebuie să fie mai întâi curăţată.

— Ai un antiseptic?

— Alcool de nouăzeci de grade.

— Perfect.

La lumina lunii, ea luă din baie o mănuşă de toaletă, două prosoape şi sticla cu alcool. Când se întoarse în cameră, Jeff stătea în faţa ferestrei şi supraveghea peluza.

Ea se apropie de el.

— Iată…

El se întoarse atât de brusc încât Marilyn tresări şi sări înapoi.

— Iartă-mă, zise el, obişnuinţa. Nu te mai apropia niciodată tiptil de mine.

Jeff îi puse liniştitor o mână pe braţ.

— Tremuri! constată el. Nu te teme. N-am să-ţi fac niciun rău!

Ea tocmai asta se întreba. La urma urmei, ce ştia despre el?

Bărbatul îi luă mâinile şi i le strânse cu efuziune.

— Îţi mulţumesc pentru ajutorul dumitale. Nu voi şti niciodată cum să-ţi mulţumesc.

Îi duse mâna la buze.

— Eşti atât de dulce, atât de drăguţă. N-aş putea niciodată să-ţi fac vreun rău.

O trăsese încet spre el şi, închizând ochii, Marilyn îşi rezemă capul de pieptul lui. Se simţea atât de bine cu el! Rămânea cu toate acestea o enigmă pentru ea, amestec surprinzător de agresivitate şi de tandreţe. Vru să răspundă mângâierii lui şi-i puse mâna pe umăr, dar îşi aminti de rana lui.

— Să ne ocupăm de rană, zise ea îndepărtându-se. Îmi trebuie lumină.

— Să mergem în baie.

El se aşeză pe marginea căzii şi ea îndepărtă

sângele cu apă călduţă. Avusese dreptate, glonţul nu făcuse decât să zgârie uşor umărul, dar o infecţie rămânea încă posibilă. Marilyn curăţă cu spumă de săpun, apoi clăti. Jeff, crispat, nu spunea nimic. Mereu acest orgoliu masculin, se gândi ea. De ce să nu arate ce simte? Avea impresia că îngrijeşte o statuie de piatră, o statuie care sângera.

— N-am să-ţi reproşez nimic dacă te vei plânge, zise ea.

Privind în sfârşit acest bust în lumină, distinse pe el cicatrice, mici urme albe sub părul negru. De unde proveneau ele, se întrebă tânăra femeie, când le căpătase? Voia să ştie mai multe despre el, voia să ştie tot.

— N-am de ce să mă plâng, pentru că nu-mi faci rău.

Îi luă încheieturile şi le întoarse ca să-i studieze palmele.

— Ai mâini foarte mici şi foarte blânde.

Ea nu-şi putea lua privirea de la pieptul lui; dorea să-şi treacă degetele peste pielea tăbăcită, să atingă cicatricele şi să şteargă astfel orice amintire a durerii.

Ca şi cum îi citise gândurile, el îşi puse mâinile peste ale ei, ca să le păstreze aproape de inima lui.

— Mici şi dulci, murmură el cu vocea lui profundă, ca dumneata.

Străbătută de un val de bucurie senzuală, văzu trecând prin ochii lui Jeff Thompson acelaşi elan de pasiune greu de stăpânit. O va săruta. Dorea ca el s-o sărute.

Sângele pe care-l văzu curgând din nou pe mâna lui o readuse la realitate.

— Vezi, zise el cu un aer dezamăgit, stric tot de ce mă apropii.

El îşi cufundă ochii în ai ei, cu sprâncenele

încruntate.

— A trecut atâta timp, mărturisi el, de când!.. N-am văzut o femeie…

Incontestabil, o dorea, dar simţea între ei un obstacol pe care nu reuşea să-l definească. Prevedere? Teamă? Sau încerca s-o avertizeze asupra unui risc?

— Nu trebuie să mă priveşti în felul acesta, reluă el, este prea… eşti…

Jeff închise ochii şi-şi trecu degetele prin părul rebel, apoi se întoarse fără să spună nimic.

Mă respinge, se gândi ea. Oricare ar fi fost motivul, asta îi spunea că mersese prea departe, că, în ciuda întregii lui recunoştinţe, nu avea nevoie de ea.

Evident. Ar fi trebuit să se aştepte la asta. De ce s-ar interesa de ea un bărbat atât de seducător? Dacă cel puţin ar fi avut frumuseţea lui Sue…

— Să termin ceea ce am început, zise ea ca să-şi ascundă stânjeneala.

Luă sticla cu alcool.

— Dacă te doare, să nu te superi pe mine.

Îi era groază să-l facă să sufere. Intuitiv, simţea că avusese de mai multe ori parte de asta.

Când turnă lichidul pe rană, el nu schiţă niciun gest. Ea ghici doar că strângea din dinţi şi nu făcu niciun comentariu.

În timp ce improviza un pansament cu prosopul, el se destinse.

— Nu face figura asta! exclamă el zâmbind Mai bine vorbeşte-mi despre dumneata.

— Nu-i mare lucru de spus. Mă numesc Marilyn Fancher şi predau biologia marină în Maryland.

— La universitate?

— Da, la Baltimore.

El ridica uimit o sprânceană.

— Cunoşti regiunea?

— Sunt din Washington, răspunse ea, unde am început, de altfel, să lucrez în spatele unui birou.

El zâmbi.

— În uniformă completă şi cu program. Moartea, ce mai!

— Dar dumneata, acum, nu rişti mai mult moartea?

— Cel puţin, nu mai am timp să reflectez.

Stranie remarcă, numai dacă gândurile lui nu sunt imposibil de înfruntat. În acest caz, pericolul şi acţiunea îi serveau drept refugiu. Înţelegea fără greutate ce înseamnă să vrei să fugi de probleme. Încercase ea însăşi; din păcate, însă, fără succes!

— Eşti epuizat, spuse ea. Poate că rana dumitale nu este gravă, dar ai pierdut mult sânge. Şi blugii sunt uzi. Scoate-i.

Îi întinse prosopul mare de baie.

— Pune-ţi asta şi du-te să te întinzi.

El nu se lăsă rugat.

— Într-adevăr, n-am dormit prea mult în ultimele zile… Fără îndoială, ei nu vor pleca atât de repede, astfel că-ţi voi urma sfatul…

Se întoarse în cameră, îşi scoase hainele ude, îşi încinse prosopul în jurul mijlocului şi se întinse pe pat.

— Nu trebuie să-mi pierd timpul, dar sunt epuizat. Fii drăguţă, trezeşte-mă peste un sfert de oră.

Din fundul băii, ea îi auzea respiraţia regulată. Aţipise imediat, dar ea nu se încrezu în asta, amintindu-şi meseria lui şi reflexele fulgerătoare: ar deschide ochii chiar în clipa când ea s-ar apropia de pat.

Marilyn se dezbrăcă fără să se grăbească, trase pe ea tricoul larg pe care-l purta în loc de cămaşă de noapte şi veni să se instaleze în fotoliul aflat în faţa ferestrei. El îşi pusese pantalonii pe spătar şi ea îşi

trecu mâna peste el ca şi cum contactul cu materialul acesta aspru o putea ajuta să-l cunoască mai bine. Nu simţi însă decât o ţesătură umedă şi mirosul mării.

Îl privi pe Jeff adormit. O rază de lună îi lumina faţa liniştită. Fără barba aceasta de câteva zile, ar fi părut foarte tânăr. Oare cum arăta bărbierit? Obrajii lui erau tot atât de tăbăciţi de soare ca bustul, maxilarul la fel de pătrat cum părea? Şi buzele lui? Îşi pierdeau oare aroganţa liniştită sub sărutări? O va afla oare vreodată?

El se întoarse pe spate şi-i fu greu la început să înţeleagă ce murmura:

— Nu... nu...

Apoi vorbi mai tare, destul de distinct pentru ca ea să-i înţeleagă cuvintele:

— Opriţi-vă... Lăsaţi-o în pace.. Nu-i faceţi asta... ea nu...

Marilyn încruntă uşor sprâncenele, impresionată de această groază nelămurită, şi se repezi spre pat. Se temea încă de oamenii care-l urmăreau? Trebuia să-l trezească, să-l smulgă din coşmarul lui, să-i spună că totul era în ordine, că erau în siguranţă amândoi.

Spre marea ei surpriză, nu reuşi să-l smulgă din somnul lui. El mormăia cuvinte de neînţeles. Fruntea lui era udă de transpiraţie şi tot corpul îi tremura, scuturat de spasme.

— Jeff, murmură ea mângâindu-i faţa, Jeff, trezeşte-te. Nu-i decât un vis urât! Te rog, Jeff, trezeşte-te!

El se înfiora şi deschise brusc ochii mari, privind-o insistent.

— Ai avut un coşmar.

Marilyn trecu o batistă umedă peste faţa lui aprinsă de febră.

— Nu-i nimic, continuă ea. S-a sfârşit.

— Sfârşit?

El se ridică uşor şi clătină din cap.

— Mi-ar plăcea să pot spune la fel.

Jeff scoase un suspin adânc, o trase pe tânăra femeie spre el şi-i mângâie încet piciorul, ca şi cum pielea aceasta catifelată îl liniştea.

Ea îl lăsă să-i scoată tricoul. Îi plăcuse de el din prima clipă. Cum ar fi putut să-l respingă?

Prosopul de baie se desfăcuse, dezvăluind corpul puternic şi dur al acestui bărbat, încă necunoscut pentru ea în dimineaţa acestei zile. Dar tocmai pe el îl aşteptase atât de mult timp, nu se îndoia nicio clipă. Îl înconjură cu braţele, îi mângâie spatele, îl strânse cu o bucurie sălbatică pe care nu şi-o cunoştea.

— Oh, Carrie! murmura el. Dulcea mea Carrie, lasă-mă să te sărut şi să te iubesc.

Vorbise cu o voce abia auzită, dar Marilyn înţelese totuşi.

Cu inima îngheţată, îl respinse brusc.

— Eu nu sunt Carrie.

Oare cine era? Revăzu inelul cu doi şerpi încolăciţi. Soţia lui? În orice caz, o femeie pe care trebuie ca o iubea ca s-o cheme într-un asemenea moment. Visul firav explodă ca un balon de săpun.

El se ridicase în capul oaselor şi o cerceta cu insistenţă, ca şi cum n-o recunoştea şi o vedea pentru prima dată.

Îşi luă fruntea în mâini, tulburat.

— Bioloaga, murmură el. Ce mi s-a întâmplat? Ce-am făcut? Dumnezeule, ce-am făcut?

Trei bătăi în uşă o împiedicară să răspundă.

Capitolul 2

Pierduţi în gândurile lor, tresăriră; zgomotul acesta venea pentru ei din alta lume. Încremeniră amândoi şi se priviră.

— Sst! şopti el. Nu răspunde. Vor pleca fără îndoială.

Se bătu din nou, de data asta mai tare.

— Domnişoară Fancher?

Bărbatul vorbea încet, prin uşă:

— Ştiu că sunteţi acolo, domnişoară Fancher.

Jeff îşi puse degetul arătător peste buzele lui Marilyn.

— Întreabă cine vorbeşte, dar nu le dezvălui nimic. Spune că dormeai.

Ea încuviinţă cu un semn din cap, cu inima bătând atât de puternic încât îşi strânse instinctiv braţele la piept, într-un gest derizoriu de apărare.

— Cine este? făcu ea cu o voce somnoroasă.

— Sam Adams. Fac parte din serviciul de securitate al acestui hotel.

Bărbatul se exprima cu o voce fermă şi liniştită.

— Scuzaţi-ne că vă deranjăm, dar trebuie să ne lăsaţi să intrăm. Cercetăm toate camerele.

Ea se întoarse spre Jeff, suspinând.

— Este în ordine, şopti ea, e detectivul.

Ce uşurare! El va putea cu siguranţa să ajute un agent F.B.I. şi să-i asigure securitatea.

— Nu cred, bombăni el. Este fără îndoială unul dintre oamenii lansaţi în urmărirea mea. Trebuie să plec.

— Dar este detectivul! protestă ea. Îl cunosc!

— Îţi voi explica mai târziu. Ai încredere în mine. Rămâi în camera dumitale, aici vei fi în siguranţă. Ei nu vor îndrăzni să se lege de dumneata în hotelul acesta.

— Ce o să faci?

— Nu te nelinişti. Şi să nu crezi ce-ţi vor povesti. Mai cu seamă să nu le spui că am fost aici.

El îi atinse uşor buzele, dar, de data aceasta, ea a fost aceea care l-a sărutat; însă, abia schiţat, sărutul se termina deja.

— Crede-mă… te rog. Ajută-mă!

El îi strânse braţul, apoi alergă să-şi îmbrace blugii, deschise usa cu geamuri şi se strecură fără zgomot afară.

Marilyn vru să-l strige, dar se stăpâni.

— Domnişoară Fancher! insistă detectivul, să ştiţi că intrăm.

Ea îl auzi încercând o cheie în broască, dar fără succes, deoarece trăsese zăvorul.

— Aşteptaţi, mă îmbrac. Dormeam.

Trebuia să-i lase lui Jeff timp să fugă. Aruncă o privire spre peluză, dar el dispăruse, sau se ascundea în tufişuri.

— Sosesc.

Trase în grabă pe ea tricoul şi pantalonii. Va încerca să nu-i lase să intre, să discute pe coridor.

Erau trei. Cel din mijloc, mai scund, purta pantaloni de bumbac alb şi o cămaşă cu flori roşii şi albe. Îl recunoscu imediat după tenul roşcat şi după craniul chel.

— Sam Adams, detectiv.

Acesta făcu, după ce se prezentă, un pas înainte şi ceilalţi doi îl urmară.

— O clipă! zise ea blocând intrarea. Arătaţi-mi asta.

Îi smulse legitimaţia din mână şi le trânti uşa în nas. Fotografia corespundea, dar cu cât îi putea împiedica mai mult timp să intre, cu atât punea mai multă distanţă între Jeff şi ei.

— Ce faceţi? strigă Adams bătând în uşă.

Deschideţi!

— Vă verific legitimaţia.

Ea ridică telefonul.

— Cine îmi poate confirma identitatea dumneavoastră? strigă ea.

Când funcţionara de la recepţie îi confirmă descrierea detectivului şi a misiunii lui, îi lăsă să intre pentru a nu le trezi bănuielile, ultimul lucru de făcut în aceste împrejurări.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea restituindu-i legitimaţia.

— Suntem agenţi federali, de la F.B.I., domnişoară, răspunse unul dintre cei doi bărbaţi. Un prizonier încredinţat pazei noastre a fugit acum trei sferturi de oră.

El cercetă mocheta, se aplecă să atingă petele de culoare închisă.

— Este udă, zise el.

Agenţi federali? Un prizonier fugit? Marilyn rămase încremenită. Şi dacă Jeff o minţise? Ce să creadă oare?

— Puteţi să-mi arătaţi actele dumneavoastră?

De ce oare nu i le ceruse lui Jeff? De ce se încrezuse imediat în cuvintele lui?

— Nu le avem asupra noastră, zise unul dintre cei doi bărbaţi, care avea o cicatrice pe bărbie. Suntem în misiune secretă, dar Sam poate garanta pentru noi.

— Absolut, o asigură acesta din urmă.

— Ce spuneţi de asta? întrebă celălalt.

În patru labe pe mochetă, adulmeca petele ca un câine o urmă.

Jeff îi ceruse încrederea şi ea i-o acordase, fără vreo dovadă, printr-o hotărâre mai mult emoţională decât raţională.

Ea luă un aer dispreţuitor.

— Sunt biolog, specializată în fauna marină, şi aduc în fiecare zi specimene pe care le adun de pe stânci. Când a început să bată vântul, m-am întors aici.

Îşi caută cu privirea punga de plastic.

— Este ciudat, eu…

— Asta vă aparţine?

Adams îi arăta punga din mâna unuia dintre agenţi.

— Am găsit-o pe stânci. Jeff Thompson – bărbatul pe care-l uitam – a trecut pe aici în noaptea asta. Speram că l-aţi văzut.

— Aş fi vrut să vă ajut.

Îşi luă punga.

— Mi-am petrecut aproape toate nopţile afară, dar n-am văzut niciodată pe nimeni. Ştiţi cum se întâmplă, oamenii preferă să iasă ziua ca să profite de soare, dar când se lasă seara…

Adams o întrerupse:

— Da, ştim, dar faceţi totuşi un efort de memorie.

— Pot să vă asigur că n-am observat nimic.

Cercetă punga de plastic şi-i controlă conţinutul.

— Mulţumesc, unele dintre specimenele acestea sunt foarte preţioase pentru mine.

Cu scopul de a le abate atenţia de la mocheta umedă, scoase anemona de mare.

— Priviţi exemplarul acesta, nu poate fi găsit decât în Pacific, niciodată în Atlantic.

Dacă măcar ar putea fi interesaţi de asta tot atât de mult ca ea…

Dar ei nu se sinchiseau de fauna marină; ei nu se gândeau decât la urmărirea lor. Bărbatul cu pleoapele grele scotocea în baie şi ieşi de acolo cu mănuşa de baie cu urme de sânge pe ea, care-i servise să spele rana lui Jeff Thompson.

— Ce-i asta? întrebă el.

Ochii lui albaştri, reci ca gheaţa, o priveau scrutător

Ea se revoltă.

— V-am spus deja că vântul şi soarele nu-mi fac bine, pretinse ea. Toată seara mi-a curs sânge din nas.

— Scuzaţi-ne…

Bărbatul bătu în retragere. Marilyn adoptase, instinctiv, o atitudine bună: cea unei inocenţe jignite. Cu cât se revolta mai tare cu atât o vor crede mai uşor.

Îi zări atunci pe Sam Adams şi pe bărbatul cu cicatrice deschizând uşa cu geamuri. Trebuia să le abată cu orice preţ atenţia.

— Ce tupeu! izbucni ea. Îmi inspectaţi lucrurile după cum aveţi chef? Duceţi-vă şi uitaţi-vă sub pat, sau în dulap! Vă bateţi joc de mine!

— Iertaţi-ne, răspunse Sam. Dar o facem şi pentru siguranţa dumneavoastră, domnişoară.

Ea abia îl auzea, atât de tare striga o voce în capul ei: nu-i lăsa să iasă, nu-i lăsa s-o facă, nu-i lăsa să-l găsească pe Jeff! Îl vor ucide dacă vor pune mâna pe el.

— Nu este nici acolo! strigă ea, la capătul răbdării. Ar fi trebuit s-o ştiu, totuşi! N-a fost niciodată la mine şi am să mă plâng de această pătrundere abuzivă în camera mea.

Înaintă spre ei pentru a-i obliga să bată în retragere.

— Acum, ieşiţi de aici!

— Este un om periculos.

Adams o împinse fără menajamente ca să se repeadă pe terasă.

— Priviţi! strigă el brusc. Acolo!

Ceilalţi doi ieşiră în urma lui şi ea rămase singură înăuntru, albă la faţă ca varul. Îl găsiseră! Nu se putea ascunde în altă parte decât în tufişurile acelea.

— Domnişoară! o strigă detectivul. Priviţi tufişurile acelea strivite! Ca şi cum au fost călcate în picioare de cineva…

Se apropie de ei, uşurată.

— Şi ce-i cu asta? Adresaţi-vă grădinarului!

Aşadar, sărise înspre partea de jos a peluzei, cu riscul de a se zdrobi de stâncile falezei. După toate aparenţele, riscul era mai mic decât să cadă în mâinile acestor trei brute.

— S-ar fi putut adăposti pe terasa dumneavoastră fără să ştiţi, remarcă detectivul pe un ton care exprima îndoiala. Acum trebuie sa fie departe.

Se întoarseră cu toţii în cameră şi detectivul închise uşa.

— În orice caz, reluă el, dacă se va întâmpla să apară, nu şovăiţi să ne sunaţi.

Îi întinse o carte de vizită.

— Iată numărul meu de telefon. Omul acesta este periculos. Dacă se întâmplă să-l întâlniţi…

Îşi trecu degetul mare de-a curmezişul gâtului cu un gest semnificativ. Înainte de a ieşi, el se opri din nou, cu mâna pe clanţa uşii.

— Nu vă lăsaţi înşelată de genul acesta de indivizi. Sunt foarte vicleni şi nu ezită să profite de naivitatea unei femei înainte de-a o ucide…

Se opri o clipă, ca pentru a da mai multă greutate avertismentului.

— Noapte bună, domnişoară. Ne pare rău că v-am deranjat. Închideţi bine uşa şi nu uitaţi că Thompson este un individ periculos.

Dispărură în sfârşit pe coridor.

Marilyn închise uşa, trase zăvorul şi alergă spre terasă. Nu percepu niciun zgomot, nicio mişcare. Jeff dispăruse tot atât de brusc cum intrase în viaţa ei.

*
* *

Câteva ore mai târziu, Marilyn privea cerul mov al zorilor de zi, întrebându-se unde se găsea Jeff. Ştia că era inutil să-l aştepte deoarece era evident că nu va reveni. Cu toate acestea, nu se putea împiedica să se neliniştească pentru el. Era oare teafăr şi nevătămat? Nu putea să afle rămânând în camera ei. Se hotărî să treacă la acţiune.

Făcu un duş şi îmbrăcă un şort alb şi o bluză roz înnodată sub sâni. Tot hotelul era prevăzut cu instalaţii de aer condiţionat dar, îndată ce te aventurai afară, aerul înăbuşitor te sufoca.

Era încă devreme, dar, cu toate acestea, cameristele îşi începuseră treaba. Nu toată lumea era în Hawaii ca să-şi petreacă vacanţa.

Se va duce să vorbească despre Jeff cu Sam Adams. Un demers foarte firesc după intruziunea lui abuzivă în camera ei din noaptea precedentă. De fapt, risca chiar să fie surprins dacă nu-i punea întrebări.

Se îndreptă spre recepţie, unde dimineaţa îşi bea în mod obişnuit cafeaua, flecărind cu angajaţii hotelului. Astăzi, adunarea părea mai însufleţită ca de obicei. Două grupuri de turişti sosiseră în acelaşi timp şi oamenii îşi primeau cheile camerelor înainte de a lua liftul.

Nevăzându-l pe detectiv, se adresă unei funcţionare de la recepţie:

— Scuzaţi-mă. Unde-l pot găsi pe domnul Sam Adams, vă rog?

— Nu lucrează astăzi. Vreţi să chem un comisionar?

— Nu, mulţumesc. Voiam să vorbesc personal cu domnul Adams.

— Căutaţi-l înspre partea portului. Cred că trebuia să arbitreze un concurs de pescuit.

Mulţumi, ieşi în grabă din hotel, închirie o bicicletă şi plecă, fericită să poată reflecta în timp ce pedala.

Merse pe urmele unui grup de adolescenţi care se îndreptau spre una din rarele plaje cu nisip de pe insula Kona.

Trecu prin faţa bisericii de lemn şi a minusculei plaje unde se opriră adolescenţii.

Îşi parcă bicicletă în apropierea portului, îşi cumpără un sandviş şi cafea şi porni să se plimbe în linişte de-a lungul cheiului. Îşi termină însă micul dejun fără să-l fi reperat pe Sam Adams. Îşi croi drum printre pescari. Era ora cântăririi cotidiene a peştilor.

Un bărbat înalt şi brunet, cu ochelari negri de soare, discuta cu o polineziană aşezată în spatele unui birou de vânzări. Când o zări pe Marilyn, el încheie rapid conversaţia şi se cufundă în lectura regulamentului afişat nu departe de acolo, întorcându-i intenţionat spatele. Ca şi cum dorea s-o evite. Era ridicol, îşi spuse în sinea ei. De ce oare s-ar teme necunoscutul acesta s-o întâlnească? Numai dacă…

Simţi un şoc neaşteptat. După felul în care se mişca, i se păru că-l recunoaşte pe… Jeff. Alungă însă repede această idee. Chiar dacă avea pielea bronzată, părul era prea bine tuns, faţa prea bine rasă. Măcar dacă i-ar putea vedea ochii… Dar nu, nu putea fi vorba despre el; îşi vârâse în cap să se gândească la el. Reuşise oare să scape? Numai Sam Adams putea răspunde la această întrebare.

— Pot să vă ajut cu ceva? o întrebă femeia aplecându-se peste biroul ei.

— Poate. Îl caut pe Sam Adams. Polineziana parcurse o listă de nume.

— Sam Adams… repetă ea.

Marilyn bătea nerăbdătoare cu degetele în lemnul biroului, fără să-l slăbească din ochi pe bărbatul care continua să studieze regulamentul afişat pe panou.

— Nu, răspunse în cele din urmă femeia zâmbind. De fapt, nu l-am văzut de ieri.

Îi întinse un blocnotes şi un creion.

— Dacă vreţi să vă lăsaţi numele, îi voi spune că l-aţi căutat. Marilyn scutură din cap. Nu era nevoie să-i arate un interes atât de mare.

— Nu, mulţumesc. Nu este nimic urgent. Îl voi vedea mai târziu.

Se răsuci pe călcâie, cu impresia neplăcută că este urmărită. Trecând prin faţa unei maşini, văzu în parbrizul acesteia imaginea bărbatului care se întorsese şi o urmărea din spatele ochelarilor cu lentile negre. Ca să-şi ascundă tulburarea, îşi continuă plimbarea şi ajunse la capătul cheiului, unde era legat un vas cu fund plat de sticlă. Se urcase de mai multe ori pe el, atât de frumoase de văzut erau apele limpezi ale oceanului, luminate de reflectoarele vasului. Sub picioarele pasagerilor se dezvăluia o floră mişcătoare, corali, peşti multicolori. Îl cunoştea acum pe căpitan şi pe Chuk, unul dintre oamenii echipajului, student la cursul ei, anul precedent, la universitatea de vară din Honolulu. Acum, el executa plonjări pentru distracţia turiştilor, căuta corali şi hrănea peştii de sub fundul de sticlă al vasului.

Sări la bord ca să-l întrebe dacă explorase vreodată bariera albă de corali din spatele hotelului. Dar nu-i ascultă răspunsul, surprinsă să-l recunoască pe unul dintre călători. Cu o oră în urmă, se ţinea în preajma ei, când se afla la recepţia hotelului. După aceea, drumurile lor se încrucişaseră deja de patru ori.

Era prea mult ca să fie vorba de o simplă coincidenţă.

Cât despre bărbatul cu ochelari negri, el intră chiar în clipa când aruncă o privire în direcţia lui.

Nu, îşi spuse ea cu fermitate, bărbaţii aceştia nu urmăresc probabil decât să lege cunoştinţă cu ea. Evenimentele prin care trecuse astă-noapte o făceau prea nervoasă.

Urcă pe bicicletă şi porni prin oraş în căutare de suveniruri: cercei pentru Sue, o cămaşă hawaiiană pentru Dave, cumnatul ei, o mască pentru Bobby, fiul lor. Aranjă cumpărăturile în pungi de plastic şi porni spre hotel. Poate că Adams se întorsese între timp. Soarta lui Jeff o preocupa din ce în ce mai mult.

Adams nu era acolo, dar de data asta află imediat unde se găsea: la închisoare. Tot hotelul, de la director până la ultimul angajat, era în fierbere.

— Este extraordinar! exclamă funcţionara de la recepţie.

Ea îi întinse un ziar tinerei femei.

Dumneavoastră voiaţi să-l vedeţi, în dimineaţa asta, nu-i aşa?

— Da. Ce s-a întâmplat?

— Citiţi.

Marilyn nu se lăsă rugată. Sam Adams şi alţi doi bărbaţi tocmai fuseseră arestaţi de poliţie. Îi recunoscu în fotografie. Nu exista nicio îndoială! Aşadar, Jeff îi spusese adevărul. Ce uşurare!

— Extraordinar, nu-i aşa? comentă funcţionara. Cine ar fi crezut asta despre Sam?…

— Pot să păstrez ziarul? întrebă Marilyn.

Se va simţi mai bine în camera ei, pentru a căuta informaţii despre Jeff.

Nu găsi însă nimic altceva. Reciti de trei ori articolul, dar nu exista nicio menţiune despre el. Poate în ediţia de seară, dar nu avea curajul să aştepte până

atunci. Voia să afle noutăţi fără întârziere.

Ieşi ca o furtună din camera ei, tocmai la timp ca să-l vadă dispărând la colţul coridorului pe individul misterios de dimineaţă. Din ce în ce mai straniu… De ce parte era oare? Să fi fost un prieten al lui Sam Adams? Cuprinsă de îngrijorare, sau de spaimă, nu mai ştia prea bine. Deoarece nici încrederea şi nici curajul n-o mai susţineau, se întoarse în camera ei şi răsuci de două ori cheia în broască.

Şi acum? Preocupată la început numai de siguranţa lui Jeff, începea, poate fără temei, să se teamă pentru a ei. Ce să facă? Reciti nervoasă rândurile care-i atrăseseră atenţia chiar de la început: „Orice persoană care poate furniza informaţii despre aceşti oameni este rugat să anunţe F.B.I.”

Urma un număr de telefon.

Formă numărul. Putea furniza unele informaţii, cerând în schimb altele. Şi nu avea oare nevoie de protecţie împotriva celor doi necunoscuţi care o urmăreau începând din dimineaţa asta?

Îi răspunse un oarecare agent Simonson şi ea percepu un sunet intermitent care-i spunea că discuţia lor era înregistrată.

— Am citit articolul din ziar, zise ea după ce-şi declinase identitatea, şi aş vrea să obţin veşti despre Jeff Thompson.

La capătul celălalt al firului urmă o tăcere, apoi avu impresia că se vorbea cu receptorul acoperit cu palma. Urmă un declic. Cineva ridicase un alt receptor?

— Puteţi să-mi repetaţi numele? întrebă Simonson.

— Jeff Thompson. Ştiu că era căutat noaptea trecută de Sam Adams. Ce face?

— Regret, nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

Ce voia să spună? Doar nu era nebună! Visa

oare, rătăcită în labirintul unui coşmar lipsit de logică?

— Ascultaţi, Jeff Thompson a venit în camera mea noaptea trecută. L-am ajutat să scape şi acum mă tem că sunt urmărită.

— Rămâneţi la aparat.

Receptorul fu acoperit din nou cu palma şi Marilyn ghici o conversaţie cu voce scăzută. Şi apoi:

— Domnişoară Fancher, putem să vă asigurăm că nu sunteţi în pericol, dar situaţia este delicată. Nu vorbiţi cu nimeni despre Jeff Thompson până când vom relua legătura cu dumneavoastră. Indicaţi-mi un loc unde v-am putea întâlni astăzi.

Scoase un suspin, uşurată să înţeleagă faptul că i se confirma existenţa lui Jeff. Slavă Domnului, încă nu pierduse legătura cu realitatea!

— Ei bine, domnişoară Fancher?

— Oh, iertaţi-mă! Da, bineînţeles.

Nu în camera ei, ci într-un loc unde să nu se simtă prea izolată. Mulţimea putea oricând s-o apere într-un fel sau altul. În momentul acesta, siguranţa ei avea întâietate şi nu mai ştia în cine să se încreadă. Propuse în cele din urmă barul hotelului, la orele şase seara.

Capitolul 3

Intrând în bar, Jeff fu primit cu sunete de ukulele, un fel de chitară specific hawaiiană. Stătu puţin locului, pentru a se obişnui cu întunericul. O chestiune de obişnuinţă pentru el: să nu înainteze niciodată fără să ştie unde punea piciorul.

Cu toate acestea, venind s-o întâlnească pe Marilyn Fancher, se abătea de la una din principalele

lui reguli de viaţă, aceea de a nu se ataşa niciodată de o femeie. Nu pentru că le-ar fi detestat compania, dar se mulţumea cu legături trecătoare, accepţi sau refuzi, care nu creează obligaţii. Cu Marilyn Fancher, lucrurile stăteau cu totul altfel, o noapte cu ea îl putea lega pe viaţă, ceea ce el n-ar fi putut să facă. În cazul acesta, de ce venea aici? De ce oare nu putuse să stea deoparte?

Desigur, îi era recunoscător pentru ajutorul ei, dar recunoştinţa nu avea nimic de-a face cu prezenţa lui aici. Era imposibil să se ascundă faţă de el însuşi, dorea s-o revadă, nu se putea hotărî să dispară din viaţa ei.

După ce fugise din camera ei, se dusese imediat la cartierul general ca să-şi prezinte raportul şi să ceară arestarea lui Adams şi a celor doi complici ai lui. Dar ceilalţi membri ai reţelei de spionaj reuşiseră să fugă. Adams îşi avertizase oare complicii înainte de a fi arestat?

Jeff se întreba dacă explicaţiile tinerei femei îi convinseseră într-adevăr de inocenţa ei pe vizitatorii din cursul nopţii. Unul dintre ei ar fi putut s-o denunţe bandei. Aşadar, se afla sub supraveghere, dar ea nu ştia; cu cât ştia mai puţin, cu atât se va comporta mai bine. Atunci, de ce se arăta atât de nervoasă?

Cu ocazia întâlnirii lor neprevăzute din port, ea nu-l recunoscuse; se întorsese la timp, ascultând cu desfătare vocea ei calmă şi fermă. Îi revedea picioarele lungi, bronzate, silueta aceea zveltă şi unduitoare, pielea aceea frumoasă de culoarea mierii, la fel de feminină ca vocea ei. Voia s-o vadă cu orice preţ. Era o femeie de neuitat. Atât de independentă, atât de sigură pe ea. La urma urmei, de ce să refuze eventualitatea unei aventuri?

De aceea, la apelul ei, se hotărâse să vină el

însuşi în loc să trimită un alt agent. Şi acum că o revedea, înţelegea că o dorise întotdeauna. Chiar din clipa când îl chemase de pe stânca ei, văzuse în ea salvarea lui şi vrusese s-o ia în braţe, să-i simtă pielea catifelată..

Cercetă cu privirea barul pe jumătate gol. Aşezată la o masă mică din fundul sălii, ea semna nota de plată şi o împingea sub lumânare. Nu-l observase, astfel că-i putea admira pe îndelete părul lung castaniu-roşcat, faţa frumoasă, bronzată, luminată de flacăra pâlpâitoare.

Buclele lungi de culoarea aramei îi cădeau mlădioase pe umerii goi care ieşeau din rochia de plajă cu dungi albastre şi albe. Jeff zâmbi. Nu semăna deloc cu o profesoară.

Dar nu era o femeie pentru el.

Muzica se opri şi se auziră câteva aplauze. Înaintă spre ea, cu impresia că face o greşeală. Dar, după despărţirea lor din noaptea precedentă, ştia că o va revedea. În mod inexplicabil, se simţea nervos.

Eu îşi ridică ochii spre el şi Jeff citi în ei o tulburare neprefăcută, ca dimineaţa, pe chei.

— Domnişoară Fancher.

Se opri în faţa ei şi-i întinse mâna.

Ea i-o strânse maşinal, privindu-l cu ochii măriţi, neîncrezători.

— Jeff!

Un surâs de uşurare îi lumină chipul.

— Jeff Thompson.

Slavă Domnului, era teafăr şi nevătămat.

— În carne şi oase.

Se aşeză în faţa ei şi-i întoarse surâsul.

— Erai în port, de dimineaţă. Ea se încruntă, puţin uimită.

— Mi s-a părut că te recunosc, dar păreai atât de

diferit şi nu mi-ai spus nimic… niciun cuvânt.

Îi purta pică pentru toate temerile pe care le încercase începând cu noaptea trecută. El o auzise interesându-se de Sam Adams şi trebuia să bănuiască motivele demersului ei.

— De ce m-ai lăsat fără nicio veste?

— Am să-ţi explic.

Îi era totuşi greu să-şi adune ideile; se aştepta să fie primit cu bucurie şi iritarea ei îl deruta.

— Îţi dai seama de neliniştea mea? reluă ea. De ce crezi că voiam să-l văd pe Adams? N-am închis ochii toată noaptea, imaginându-mi Dumnezeu ştie ce…

Acum că-l ştia în afară de pericol, izbucnea şi-şi descărca asupra lui toate temerile şi spaimele prin care trecuse.

— Cum ai putut rămâne postat acolo fără să-mi spui nimic? Nu-ţi păsa de ce puteam simţi eu, nu-i aşa? Cea mai elementară politeţe ar fi cerut totuşi să…

Politeţea era ultima grijă a F.B.I.ului. Jeff verificase legăturile lui Adams şi o scosese pe Marilyn din cauză doar la începutul după-amiezii, exact înaintea telefonului ei.

— Îmi pare rău de ce s-a întâmplat, dar dacă ai vrea să mă asculţi puţin…

— Să te ascult?

Marilyn se ridică brusc în picioare.

— În dimineaţa asta, eram atât de neliniştită încât m-ai fi putut face să cred orice, dar acum…

Îşi luă poşeta şi-şi ridică breteaua rochiei care-i aluneca de pe umăr.

— Sunt încântată să te ştiu în viaţă.

Dacă nu s-ar fi stăpânit, l-ar fi pălmuit, dar reuşi să se controleze şi se îndreptă cu demnitate spre ieşire.

— Aşteaptă!

Jeff o prinse de încheietura mâinii şi o forţă să revină la masă şi să se aşeze. Nimic nu se petrecea cum prevăzuse. Unde era tânăra femeie dulce de astă-noapte?

— Dă-mi drumul!

Câteva minute mai devreme, se bucura să-l regăsească teafăr şi nevătămat şi acum l-ar fi tăiat bucuroasă în mii de bucăţele.

— Nu. Rămâi aici!

Trebuia să se aşeze şi să-l asculte. Venise să stea de vorbă cu ea şi s-o cunoască mai bine. Şi apoi, trebuia s-o apere, să-i dezvăluie agentul care fusese însărcinat s-o urmeze discret.

Ochii ei străluceau de mânie. Cine se credea el oare? El dispărea şi Marilyn plângea, el revenea şi Marilyn zâmbea. Ea uita şi ierta.

Marilyn se desprinse cu un gest brusc.

— Dă-mi drumul sau ţip!

De data asta, el îi dădu ascultare, uluit de această furie rece.

Până să-şi revină în fire, ea dispăruse. O regăsi în grădină, alergând spre hotel. O depăşi, apoi se întoarse ca s-o oprească.

— O să mă laşi în pace, în definitiv?

Nu mai ştia pe cine era supărată cu adevărat, pe Jeff sau pe ea însăşi? Când se înfuria, îşi pierdea toată stăpânirea de sine, tuna şi fulgera, se dezlănţuia.

Este toată numai foc şi gheaţă, îşi zise el. Pentru nimic în lume n-o va lăsa să-i scape.

Îi luă mâinile şi le puse pe pieptul lui, ca noaptea trecută; Marilyn îi simţi din nou inima bătând sub palmele ei.

— Asta-i prea uşor! protestă ea. Erai acolo, pe chei, râzând de mine, când eu te credeam rănit şi pe moarte, undeva…

— Te nelinişteai pentru mine?

— Da, am fost atât de proastă!

— Acum mă ştii bine sănătos şi iată-te furioasă! Nu înţeleg.

— Ţi-ai bătut joc de mine, eu...

Nici ea nu mai înţelegea. De când îl întâlnise pe Jeff, logica fugise din viaţa ei.

Se comporta ca o ştrengăriţă prost crescută şi se învinuia teribil, întrebându-se doar cum să iasă cu capul sus dintr-o asemenea situaţie.

— Iartă-mă, zise el pe neaşteptate. Te-am făcut să treci prin momente îngrozitoare. Pot să te invit la cină ca să mă fac iertat?

Îi dădea posibilitatea să iasă cu faţa curată. Uşurată, era pe punctul să accepte când o voce interioară îi strigă să fugă cât mai repede. Cu cât se va apropia mai mult de un astfel de bărbat, cu atât risca să-şi ardă mai repede aripile. El iubea o altă femeie şi ei nu-i oferea decât prietenia lui. Un cadou prea apăsător pentru ea.

— Îţi mulţumesc, zise ea, dar nu trebuie să te simţi obligat să mă inviţi la cină...

— Am dorit s-o fac, pur şi simplu.

Îi puse mâna pe umăr şi-i mângâie ceafa.

— Îţi înţeleg aversiunea, continuă el, dar acordă-mi cel puţin paharul condamnatului.

Părea atât de sincer încât ea nu avu inima să-l refuze şi-şi plecă ochii, suspinând.

— Îţi place bucătăria japoneză? o întrebă el pe un ton vesel. Cunosc un restaurant frecventat de oamenii din partea locului. Este o bună garanţie, nu-i aşa?

Ar fi bucuroasă să savureze aşa ceva, îl asigură ea. Pe durata scurtului drum de parcurs, se convinse că avusese dreptate la urma urmei să accepte. Lipsit de aureola pe care i-o dădea pericolul, desprins de

personajul lui de James Bond coborât de pe ecran, Jeff va redeveni un simplu bărbat şi se va dezvălui în timpul cinei lor în doi. Poate că va afla adevărul povestii referitoare la Carrie. Când îl va cunoaşte în adevărata lui lumină, visurile ei vor dispărea de la sine şi ea îl va alunga din universul ei. Ştia deja că nu putea să se încreadă în spusele lui.

Îşi lăsară pantofii la intrarea în restaurant şi o chelneriţă în chimonou negru făcu să alunece nişte panouri de hârtie ca să-i conducă într-un ungher cu vedere spre ocean. Mai multe femei îi urmăriră cu privirea, uitându-se la Jeff cu o admiraţie evidentă. Acest bărbat aparţinea însă unei alte femei, astfel că ea nu simţi nici cea mai mică mândrie. Se cufundă în contemplarea oceanului luminat de lună. La vederea câtorva nave, îşi reaminti brusc traulerul şi nu-şi putu stăpâni o înfiorare.

Instalarea lor nu însemna scaune, ci perne şi o masă joasă. Îşi strânse picioarele sub ea şi luă şervetul cald pe care i-l întindea chelneriţă. Când Jeff vorbi în japoneză, Marilyn făcu ochii mari de uimire. Se întoarse spre ea ca s-o întrebe ce voia să bea şi ea se hotărî să aleagă sake. Japoneza se înclină şi se îndepărtă.

— Mă impresionezi! zise ea. Se pare că vorbeşti curent japoneza!

Îl cercetă cu atenţie. Nu avea nimic oriental, cu toate că părea să cunoască această limbă ca şi cum o vorbise toată viaţa.

— Nu este nimic extraordinar, răspunse el. Am trăit la Tokyo pană la vârsta de patru ani. Tatăl meu era pilot de încercare. A fost mutat după aceea în New Mexico, apoi la Berlin…

— Şi ai făcut astfel înconjurul lumii.

Un vis vechi pentru ea: îşi invidia colegii de clasă

duşi de familiile lor în ţări cu nume seducătoare.

— Ai avut noroc, suspină ea.

— Crezi? Nu puteam suferi viaţa aceea.

— Cum asta? Să descoperi toate aceste ţări este o experienţă inestimabilă pentru un copil; pentru un adult la fel, de altfel.

— Da, dacă trăieşti pe picior mare. Dar copiii nu se sinchisesc de mondenităţi şi preferă să se poată bizui pe părinţi iubitori, un cămin stabil, pomi în care să se caţere…

Ea înţelese ce voia să spună şi, în timp ce chelneriţa aducea două ceşti, îşi reaminti durerea ei la divorţul părinţilor, când avea doisprezece ani. Păstra totuşi amintirea unei copilării timpurii echilibrate, a unui cămin fericit. El nu, se pare.

— Ai preferinţe în privinţa meniului? întrebă el, sau mă laşi pe mine să comand?

— Îţi acord încrederea mea.

— Este o greşeală, murmură el, o foarte mare greşeală.

Ea şovăi.

— Vorbeşti despre cină?

— Nu, şi o ştii foarte bine.

Nu-i plăcea genul acesta de conversaţie cu dublu înţeles în care, dimpotrivă, Sue şi mama ei se pricepeau de minune.

— Îmi urmez intuiţia, zise ea fără să-l privească.

— Adevărat?

Tonul lui se voia ironic, dar ea sesiză o urmă de tandreţe.

— Da, şi mă înşel rareori.

Ţinea prea mult la independenţa ei pentru a-l lăsa se creadă altceva. De altfel, după moartea tatălui ei, nu se bizuia decât pe ea însăşi.

— Şi dacă în seara asta intuiţia te înşală?

Ea roşi şi Jeff fu surprins s-o constate. Noaptea trecută, părea atât de sigură de ea, iar în seara asta, în siguranţă, se tulbura la cea mai mică ocazie. O găsi ciudată, misterioasă.

— N-are importanţă, zise ea vârându-şi nasul în ceaşca ei cu sake.

Îl privi făcând comanda. Nu se va debarasa de el atât de uşor, la urma urmei. N-avea însă rost să se neliniştească, o simplă cină n-o angaja pe viaţă.

— Sper că nu te-am şocat, reluă el când chelneriţa se îndepărtase.

— Nicidecum. Bărbaţii pun întotdeauna genul acesta de întrebare!

El zâmbi.

— Mă comport, aşadar, ca toţi bărbaţii! Nu sunt genul dumitale, presupun?

— Deloc.

Nu era oare conştient de puterea lui de seducţie? Nu văzuse toate acele priviri feminine aţintite asupra lui când intraseră în restaurant?

— Mărturisesc însă că eşti primul pe care-l întâlnesc sub o ploaie de gloanţe.

— Ah!

El se îndepărtă puţin ca să-i permită chelneriţei să pună bolurile cu carne şi cu salată în faţa lor.

— Pot să te lămuresc cel puţin asupra acestui punct, continuă el. Rolul meu în povestea asta s-a încheiat. Tocmai mă descoperiseră pe vas şi voiau să mă omoare, aşa că am sărit în apă ca să scap de ei.

Luă o înghiţitură din ceaşca lui.

— Nu este mijlocul cel mai agreabil de a petrece timpul, continuă el, dar sunt plătit pentru asta.

Tânăra femeie se înfioră, îngheţată de cuvintele lui, şi sorbi din ceaşcă pentru a-şi ascunde emoţia.

— De ce te urmăreau? Ziarul lăsa să se înţeleagă

că era vorba de spionaj.

— Într-un fel, da. Şi ar fi reuşit fără informaţiile culese de una dintre legăturile noastre. Un inginer din Seattle furase planurile unui nou avion de luptă ultrasecret şi-i ceruse lui Adams să-l pună în legătură cu eventuali cumpărători. Afacerea era practic negociată cu o mare putere străină când m-am prezentat drept un agent din Orientul Mijlociu, pregătit să fac o ofertă mult mai interesantă.

— I-aţi prins pe toţi?

— Nu, nu pe şeful lor, nici pe agentul străin. Insistasem să nu tratez decât cu ei, dar ceilalţi n-au avut încredere şi au luat informaţii despre mine, prea multe informaţii.

Jeff zâmbi.

— Cunoşti urmarea.

— Nu ştiu dacă imaginaţia îmi joacă feste, dar am impresia că sunt urmărită. Un bărbat din hotelul meu…

— Nu te nelinişti, eşti în siguranţă. Îţi dau cuvântul meu.

Era pe punctul să-l întrebe cum putea fi atât de sigur, când peretele de hârtie alunecă tăcut într-o parte şi intră chelneriţa. Ea se înclină, aprinse primusul şi începu să pregătească *vosenabe,* un fel de brânză topită în vin, cu peşte. Mişcările ei erau atât de graţioase încât treaba cea mai ingrată, aceea de a tăia legume, devenea un fel de ceremonie. Marilyn o urmărea, fascinată, dar un gând altfel stânjenitor îi stăpânea mintea: şi dacă bărbatul pe care nu-l arestaseră îl cunoştea pe Jeff? Nu era oare încă în pericol? Şi cel care o urmărea? Încă nu-i putuse vorbi despre el. Îngrijorarea ei se transformă în teamă. Când japoneza se înclină şi se retrase, Marilyn era prea bulversată ca să mănânce; se juca neatentă cu alimentele şi le privea fix.

— Ceva nu este în ordine?

— Şeful reţelei. Te cunoaşte?

— Noi sperăm.

— Cum asta?

Se aşteptase la orice, în afară de acest răspuns.

— Dacă mă crede la curent cu identitatea lui, se va agăţa de mine şi, ca urmare, se va deconspira.

Luă o bucăţică de peşte între beţişoare.

Am vorbit destul pentru astăzi despre muncă.

— Dar este îngrozitor! protestă ea împingând la o parte mâncarea.

Dezvăluirile lui îi tăiaseră pofta de mâncare. Şi să mai spună că-l credea în siguranţă după arestarea lui Sam Adams!

— Uită problema asta! o sfătui el pe un ton ciudat de dur.

Apoi închise ochii, îşi încrucişă braţele la ceafa şi se întinse pe perne.

— Nu mai vreau să vorbesc despre asta.

Rămase tăcut câteva clipe, apoi se ridică brusc şi se duse să privească pe fereastră.

— Jeff?

Marilyn se apropie de el şi-şi puse mâinile pe umerii lui.

— Jeff, ce se întâmplă?

— Ascultă, îţi datoram explicaţii asupra evenimentelor din noaptea trecută, dar există lucruri despre care nu pot vorbi Nu-mi cere să-ţi justific activitatea mea.

— Mă nelinişteam numai…

— Ştiu, dar nu doresc să vorbesc despre asta.

În cazul acesta, de ce o invitase oare la cină?

— Bun, zise ea, să uităm asta.

Ea strânse din dinţi.

— Joacă-te de-a eroii, lasă-te omorât, la urma

urmei, ce mă interesează pe mine?

Jeff se apropie de ea şi o prinse cu blândeţe de umeri.

— Şi cu toate acestea îţi faci griji, deoarece eşti delicată şi tandră.

O sărută pe păr, degajându-i fata de şuviţele rebele.

— Şi atât de curajoasă… aş fi nebun să nu mă înclin în faţa unei asemenea comori. Dar am nişte obligaţii. Eu nu pot vorbi şi dumneata nu m-ai înţelege. Iartă-mă, te rog.

— Nu este grav.

— Ba da. Nu voiam să te rănesc.

El se dădu puţin înapoi şi-şi trecu degetul peste linia obrazului ei crispat. Marilyn se chinuia să-şi ascundă amărăciunea, dar fără să reuşească. El se califica drept o brută, considerând că era prea sensibilă pentru el.

— Vezi, continuă el, uneori mă iau drept… Ştiu că meseria mea este periculoasă şi dacă încetez să mă gândesc la ea… Dar nu vreau, nu când sunt cu dumneata. Raporturile noastre trebuie să se situeze în afara acestor lucruri. Înţelegi?

— Încerc, dar…

Îl respinse şi-şi luă poşeta. Îi plăcea Jeff, îi plăcea chiar mult, dar nu putea suporta ideea de a fi îndepărtată de o parte atât de importantă a vieţii lui. O considera prea naivă ca să înţeleagă natura muncii lui?

— Mă interesează cu adevărat ceea ce faci.

— Va fi mai bine să nu te mai gândeşti la asta.

— Bine.

Marilyn nu încerca să-şi ascundă nemulţumirea.

— Despre ce ai vrea să vorbim? Despre ploaie şi timp frumos? Mă crezi capabilă să susţin o discuţie de un nivel atât de înalt?

În afara de meseria lui, ce subiecte de conversaţie le rămâneau? Carrie, a cărei existenţă el o dezvăluise cu totul involuntar? Şi Marilyn se îndoia că va accepta să spună mai multe despre ea.

— N-o lua în nume de rău.

— Cum ai vrea s-o iau? Pentru informarea dumitale, Jeff, să ştii că detest să fiu redusă la tăcere.

Aruncă o privire cinei practic neatinse, simţindu-se incapabilă să înghită o cât de mică bucăţică.

— Şi îmi place şi mai puţin să fiu luată drept o proastă. De aceea, îţi propun să-ţi termini liniştit masa; în ce mă priveşte, nu mi-e foame. Am să chem un taxi şi mă întorc la hotel.

— De ce dintr-o dată graba asta? Pentru că refuz să vorbesc despre profesia mea? Exagerezi puţin, nu găseşti?

— Bună seara, Jeff!

Avea o înclinaţie prea mare pentru secrete şi complicaţii. Cât despre ea, îi ajungeau dificultăţile ei ca să se mai încarce şi cu ale lui.

— Aşteaptă.

El puse nişte bancnote pe masă.

— Eu te-am adus aici, te conduc.

În timpul drumului de întoarcere, practic n-au deschis gura, decât pentru a arunca unele observaţii banale care întăreau atmosfera apăsătoare. Îndată ce Jeff încetini în faţa hotelului, Marilyn bombăni un mulţumesc, însoţit de un la revedere la fel de impersonal şi deschise uşa fără să-i aştepte răspunsul. După un asemenea fiasco, nu mai voia să audă niciodată vorbindu-se despre Jeff Thompson. Cu atât mai bine! se gândi ea. Viaţa ei era deja destul de complicată şi fără să se încurce într-o legătură cu un bărbat care se încăpăţâna să rămână mut.

Se temea totuşi că n-o să poată dormi, că se va

suci şi se va răsuci gândindu-se la el; dar, prea istovită ca să reflecteze, se cufundă rapid în somn.

Capitolul 4

Marilyn n-avea niciun chef să se trezească. Ea visa: se visa cu Jeff pe o insulă tropicală, rupţi de restul lumii, înconjuraţi de apă albastră, palmieri verzi, mii de orhidee, albe şi mov, şi de copii, topii mici cu ochi negri. De câtva timp, copiii ocupau un loc foarte mare în visurile ei.

Jeff o ţinea în braţe şi-i vorbea cu blândeţe:

— Numai tu, Marilyn, numai tu!

Se simţea atât de bine, plăcerea devenea atât de palpabilă, atât de intensă, încât dorea s-o prelungească. Dar imaginile sublime se risipeau deja, pentru a face loc unei impresii dezolante de gol.

Vru să ignore zgomotul care o tulbura. Cineva bătea cu insistenţă la uşa ei. Deschise un ochi suspinând, privi în jurul ei, luă ceasul de pe noptieră. Ora opt! Cum îndrăzneau s-o deranjeze la ora asta, în timpul vacanţei?

— Cine e acolo?

— Serviciul, doamnă!

— Serviciul?

Nu puteau decât să fi greşit momentul. La o asemenea oră, ar fi trebuit să-şi dea osteneala să verifice înainte să bată la uşă!

— Este o greşeală, n-am comandat nimic.

— Camera o sută unsprezece. Nu este aici?

— Ba da.

Trase pe ea capotul, înţelegând că nu va fi lăsată în pace deci după ce va fi văzută.

— Este o neînţelegere.

Trase zăvorul şi puse lanţul de siguranţă înainte de a deschide. Scurta ei experienţă cu Jeff o învăţase să fie bănuitoare.

— Bună ziua.

— Jeff!

Avea o tavă încărcată cu o cană de cafea, ceşti, farfurii acoperite, şi împodobită cu o floare splendidă de hibiscus.

— Micul dejun? întrebă el pe un ton jumătate ironic, jumătate rugător. Pentru doi?

— Nu, mulţumesc.

Avea ochii prea larg deschişi ca să confunde visul cu realitatea şi-şi amintea mai curând de despărţirea lor din ajun, de mânia ei. Nu ţinea s-o ia de la capăt din zorii zilei. Se dădu înapoi pregătindu-se să închidă uşa.

— Nu, te rog!

Văzându-i expresia feţei, hotărârea ei slăbi. Ea putuse să doarmă, el nu, era evident, cu barba din ajun şi ochii încercănaţi. Se simţea de-a dreptul incapabilă să-l dea afară.

— Îţi mulţumesc pentru această atenţie, Jeff, dar nu este puţin cam devreme?

Îi deschise uşa şi el îşi depuse platoul pe masă. Ea îşi strânse cordonul capotului. Cu toate acestea, alaltăieri se arătase goală în faţa lui fără cea mai mică jenă, dar acum îşi considera ţinuta prea lejeră. Totul se schimbase din clipa când el rostise numele de Carrie. Nu va întreţine nici cea mai mică legătură cu un bărbat care nu era liber.

— M-am gândit că este preferabil să plecăm devreme, zise el.

— Să plecăm? Unde?

— Tom Hazlet, un agent al biroului nostru din Hawaii, posedă un velier şi mi-a propus o mică

croazieră în jurul insulelor. Vrei să ne însoţeşti?

— Eu? Dar ce va spune prietenul dumitale?

— Îmi permite să iau cu mine pe cine vreau. Şi eu te-am ales în dumneata.

Ea îl privi cum întinde un şervet de hârtie în loc de faţă de masă. Îşi dădea atâta osteneală încât devenea emoţionant.

— Dintre altele o mie, nu-i aşa? Cu capul pe care-l am!

— Recunosc că ieri arătai mai bine! remarcă el cu maliţiozitate.

— Nu aşteptam pe nimeni, îi explică ea. De altfel, dimineaţa, nu capăt figură umană decât după o cafea bună!

— O să ţin minte.

El o privi în ochi.

— Pentru data viitoare, adăugă el.

Ea susţinu vitejeşte privirea ochilor lui negri şi înflăcăraţi.

— În cazul acesta, va trebui să vii până în Maryland; plec peste trei zile.

Marilyn deschise uşa cu geamuri şi înaintă pe terasă.

— Trei zile? murmură el. Nu este mult.

— Sunt aici de două săptămâni şi am văzut aproape tot ce voiam să văd.

— Şi ai pescuit un peşte mare…

Ea surâse.

— Nu făcea parte din programul meu, dar am înţeles repede că nu eram făcuţi unul pentru altul.

— Poate. Dar în noaptea când am avut nevoie de o mână săritoare, erai acolo; n-am s-o uit niciodată.

Ea nu ştia prea bine ce aştepta de la Jeff, dar cu siguranţă nu recunoştinţă.

— Oricine ar fi făcut la fel.

— Cafea?

Îi turnă lichidul negru şi tare.

— Pentru a-ţi da o figură umană, adăugă el. Nu-mi spune nu.

Ea luă ceaşca aburindă din care se ridica o aromă irezistibilă.

Jeff adusese de asemenea suc de portocale, ouă, cârnaţi şi chifle proaspete.

— Ce ospăţ! exclamă ea. Micul dejun în pat! Visul meu!

Ea atacă veselă ouăle.

— Sunt fericit să-ţi fac plăcere!

Jeff nu mânca, o urmărea, cu bărbia în palme. În afară de croazieră, el plănuia mii de alte lucruri, dar se ferea să vorbească despre ele, începând să-i cunoască firea impetuoasă.

— Când le-am vorbit lui Tom şi Lindei Hazlet despre profesia dumitale, începu el, au plănuit să se oprească la una dintre cele mai mici insule, unde vei găsi cu siguranţă specimene interesante.

Propunerea aceasta o copleşea. Dorea din toată inima să facă turul acestor insule, dar chiria unui vas depăşea cu mult resursele ei. Ocazia era excepţională, astfel că nu putea refuza.

Jeff o aşteptă pe terasă până când ea făcu un dus şi se îmbrăcă, apoi, la orele zece se îmbarcau pe *Topaz,* un velier de nouă metri lungime.

Tom Hazlet, un bărbat înalt şi blond de treizeci de ani, aducea un răcitor cu gheaţă pe punte când soseau ei.

— Aşadar, iată ajutorul nostru benevol? îi spuse el lui Marilyn întinzându-i mâna.

— Era foarte firesc.

— În orice caz, sunt foarte mulţumit că v-aţi aflat acolo.

— Suntem doi, interveni Jeff.

— Trei, răsună o voce.

O femeie scundă şi roşcovană, vioaie ca un spiriduş, ieşi în clipa aceea din cabină.

— Bună ziua! Sunt Linda Hazlet!

Ea o sărută pe Marilyn.

— Noi ţinem toţi mult la Jeff, cu toate că nu merită! Veniţi să vizitaţi beciul!

Numea astfel o frumoasă cabină din lemn de pin de culoare îi deschisă.

— Este preferabil să rămânem aici cât timp se vor descurca ei cu pânzele, îi explică Linda.

Marilyn ar fi preferat să asiste la manevrele care aveau loc pe punte, poate să dea o mână de ajutor, dar se pare că asta nu făcea parte din obiceiurile de la bord.

— Jeff a fost acela care a insistat să vin. Sper că nu vă deranjez.

Linda îi întinse zâmbind un ceai cu gheaţă.

— Bineînţeles că nu! Ţinea să fii împreună cu noi. Numai că trebuie să-i lăsăm uneori pe bărbaţi între ei pentru ca să se pună de acord în legătură cu munca lor.

— Nu mi-a vorbit prea mult despre asta, dar am impresia că este o meserie foarte captivantă.

— Asta este cel mai mic lucru care se poate spune! Tot timpul în misiuni secrete, riscul permanent de a fi descoperit. Câteodată, Tom se întoarce acasă atât de încordat încât îşi varsă nervii pe prima persoană ieşită în cale – eu, în cazul nostru. De aceea, se închide în biroul lui şi ascultă muzică, uneori ore întregi. Este o adevărată tortură pentru ei, şi încă şi mai rău pentru soţiile care-i iubesc.

Marilyn nu se putea împiedica să se gândească la Carrie, cea care trebuia să-l îngrijească, să-l consoleze

pe Jeff cu toată răbdarea de pe pământ. De ce oare nu se găsea aici, cu ei? Era pe punctul să pună întrebarea când Tom îşi vâri capul şi le întrebă dacă aveau intenţia să hiberneze toată ziua.

— Nu, răspunse Linda făcându-i cu ochiul însoţitoarei sale, aveam numai nevoie să ne izolăm puţin…

Ea se ridică şi-şi strânse cureaua şortului. Cele două se aşezară în spate, ca să prindă soarele, şi Marilyn exclamă de încântare când descoperi patru delfini, trei adulţi şi un pui, care săreau în jurul vasului.

— Ce frumoşi sunt!

Şuieră încetişor ca să imite sunetele pe care le scoteau ţâşnind din apă.

— Încearcă să comunice cu noi. Am făcut un stagiu de cercetare asupra delfinilor în Noua Zeelandă, la sfârşitul studiilor. Nu sunt animale ca celelalte, ci fiinţe a căror inteligenţă este comparabilă cu a noastră. Când aflu că sunt capturaţi cu năvodul ca nişte simpli peşti, îmi vine să… Iertaţi-mă…

Îşi reveni.

— Nu şovăiţi să-mi reamintiţi că suntem pe un vas, nu într-o sală de curs.

— Continuă, zise Jeff cu blândeţe. Îmi place să te ascult. Este un curs foarte agreabil. Delfinii îţi plac aşadar atât de mult?

— Sunt atât de prietenoşi, atât de inteligenţi, nu pot suporta să li se facă rău. Priveşte!

Când puiul încercă să se îndepărteze de grup, doi adulţi îl readuseră în mijlocul lor.

— Nu-l lasă să-şi atragă riscuri. Comunică între ei cu ajutorul unui fel de sonar şi se anunţă unii pe alţii de ceea ce văd şi aud.

— Ce fac în momentul acesta?

Doi adulţi, faţă în faţă, îşi frecau boturile.

— Îşi exprimă afecţiunea.

— Ca fiinţele umane, într-adevăr…

Căldura plăcută care o cuprinse pe Marilyn nu se datora nicidecum soarelui. Când Jeff vorbea cu vocea aceasta atât de mângâietoare, avea impresia că este atinsă uşor de mâinile lui.

— Sunt mai buni decât oamenii, îl corectă ea. Se ajută reciproc şi se dovedesc întotdeauna demni de încredere.

În ciuda atracţiei pe care o exercita asupra ei, Marilyn nu uita de Carrie, barieră de netrecut între ei.

— Nu pleca, ce ţi s-a întâmplat?

— Nu-i nimic. Puţină oboseală.

— Te-ai sculat prea devreme?

— Poate.

Marilyn se întinse pe un prosop.

— Îmi place munca mea, dar în vacanţă îmi descopăr predispoziţii spre trândăvie.

— Nu rămâi în vacanţă mai mult de o lună.

— Aşa este, dar dacă n-ar fi chiria de plătit, aş încerca bucuroasă.

Turnă ulei de plajă în palme, pregătindu-se să-l întindă pe umeri.

— Lasă-mă pe mine s-o fac, interveni Jeff.

Îngenunche în spatele ei.

— Destinde-te, mă ocup eu de toate.

Îi eliberă gâtul de şuviţele rebele de păr şi aplică uleiul pe pielea ei încălzită de soare.

Marilyn nu-şi putu stăpâni un suspin de plăcere la această atingere blândă, abia simţită. În pofida dorinţei de a-l vedea continuând mereu, vru să-l oprească imediat. Jeff aparţinea altei femei.

Niciun sunet nu ieşi însă de pe buzele ei, în timp ce el îi acoperea spatele şi apoi picioarele cu balsamul de culoarea chihlimbarului. Clipe divine, care i-ar fi

plăcut să nu se mai sfârşească…

— Cine vrea să mănânce? se auzi vocea melodioasă a Lindei.

Marilyn se ridică imediat şi întâlni privirea lui Jeff.

— N-am vrut asta, murmură el ca şi cum se scuza, dar de fiecare dată când te văd intervine ceva care mă depăşeşte şi doresc să te mângâi.

„N-am vrut asta…” exact ce spusese mama ei în ziua când îl părăsise pe tatăl ei pentru unul dintre cei mai buni prieteni ai lui. Eu nu voi face niciodată aşa ceva, îşi jurase atunci adolescenta.

— N-ai vrut să mă împiedici să mă prindă soarele? întrebă ea pe un ton de reproş.

Întoarse capul. La urma urmei, se gândi ea, n-am făcut şi nu vom face nimic rău.

— Sper că vă este foame, anunţă Linda. Am adus tone de mâncare.

Nu exagera foarte mult. Mâncară cu poftă flecărind vesel cu toţii şi, două ore mai târziu, cele două femei terminau de strâns totul în timp ce vasul arunca ancora într-o apă atât de limpede încât se ghicea fundul, cu flora lui unduitoare.

Marilyn ar fi dorit să plonjeze imediat în căutarea specimenelor ei. Linda o înarmă cu o bucată bună de pâine ca să atragă peştii.

Ei o devorară curând şi ea putu atunci să se deplaseze în toată liniştea.

Înaintă de-a lungul recifului de corali care se termina într-un mic golf populat de alge şi de alte plante submarine.

Ajungând pe plajă, se descotorosi de materialele de plonjat şi plecă să cerceteze vegetaţia insulei. Aceasta se limita la cocotieri şi ferigi, dar Marilyn prelevă totuşi câteva eşantioane.

Se întorcea din mica ei cercetare când îl găsi pe

plajă pe Jeff, alb la faţă de nelinişte şi de furie.

— Unde te-ai dus? N-ai auzit, aşadar, apelurile noastre

— Nu, ce s-a întâmplat?

— Mă duc să-i anunţ pe ceilalţi. Ne întrebam ce ţi s-a întâmplat.

Alergă făcând semne largi în direcţia vasului, apoi reveni şi se sprijini cu spatele de un palmier.

— De ce te-ai neliniştit? întrebă Marilyn aruncând punga cu eşantioane pe nisip. Ştiai că mă îndreptam spre golf. Ce mi se putea întâmpla?

— Puteai să te îneci, să te agăţi în alge, să întâlneşti un rechin…

— Pentru un om obişnuit să alerge sub gloanţe, te alarmezi foarte uşor.

— Nu amesteca lucrurile.

Îi luă mâinile şi-i privi degetele lungi şi delicate.

— Este vorba de sentimentele mele pentru tine.

Genele dese şi negre acoperiră o clipă privirea lui bărbătească în timp ce ducea la buze mâinile tinerei femei.

— Ce sentimente?

Aştepta ca el să-i explice locul ocupat de Carrie în viaţa lui, sperând să nu se eschiveze. Cu toate acestea, Marilyn se temea puţin de răspunsul lui.

— Eşti prea mică, uşoară ca un fulg.

O luă în braţe şi-i mângâie spatele.

— Dar n-aş vrea să te văd schimbându-te, adăugă el.

— Adevărat?

El zâmbi.

— Adevărat…

Mângâierea lui urmărea încet linia umărului, a pieptului, şi ea îşi reţinea respiraţia, atât de tare o ameţea dorinţa. Cu greu putea să-şi ascundă emoţia şi

nici măcar nu încercă, dar o obseda o întrebare, mereu aceeaşi: cine era Carrie?

Începu prin a îndepărta mâinile tandre care o mângâiau. Dacă-l lăsa să continue, nu va reuşi să se ţină mult timp de hotărârile ei.

— Nu-mi place să servesc drept substitut, zise ea pe un ton tăios.

— Drept substitut?

El părea sincer uimit.

— Nu înţeleg.

— Şi Carrie, Jeff? Eu te interesez numai pentru că ea nu este aici.

— Cine ţi-a vorbit despre ea?

Împietrise şi intonaţia glasului său devenise dintr-o dată glacială.

— Şi cine îţi permite să crezi că ai putea vreodată s-o înlocuieşti?

Se întoarse, cu ochii aţintiţi spre larg.

— Nu ai nimic din ea. Nu-i semeni absolut deloc.

— Se poate, dar am demnitatea mea şi nu voi lăsa pe nimeni să se folosească de mine.

— Ai dreptate.

Cu braţele încrucişate la piept, privea oriunde, cu excepţia locului unde se afla ea.

— Nu vei putea niciodată s-o înlocuieşti pe Carrie. Nicio femeie n-ar putea s-o facă, asta ar fi prea greu. M-ai împiedicat să comit o greşeală îngrozitoare, mulţumesc.

Apoi, fără vreo altă explicaţie, plonjă în apă şi se îndreptă în grabă spre vas.

Înmărmurită de această atitudine neaşteptată, Marilyn rămase la marginea plajei, urmărindu-l cu privirea. Imposibil să se amăgească, de data aceasta. Jeff nici măcar nu încercase să mintă, să născocească vreo poveste oarecare referitoare la Carrie.

Se aşeză pe nisip şi-şi puse capul pe genunchii îndoiţi. Numele acesta, murmurat în noaptea aceea, îi distrusese orice speranţă. Aşadar, era preferabil să încheie cât mai repede. Cu cât va întârzia, cu atât va suferi mai mult.

Îşi adună lucrurile, cu inima grea, şi intră încet în apa călduţă, având în cap o întrebare insuportabilă: şi dacă Jeff era căsătorit?

Ar fi vrut să nu-l mai revadă niciodată, dar cum să se întoarcă la Kona, în cazul acesta?

Cum Linda o ajuta să se urce la bord, îi văzu pe Tom şi Jeff strângând pânzele. Acesta din urmă îi aruncă o privire scurtă şi întoarse capul.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Linda în cabină. Nu l-am văzut niciodată pe Jeff în starea asta. Ce i-ai făcut?

Marilyn ridică din umeri şi începu să-şi pună lucrurile în ordine.

— I-am vorbit despre soţia lui.

Forţa lucrurile rostind intenţionat cuvântul „soţia” pentru a afla adevărul şi răspunsul interlocutoarei ei va fi hotărâtor.

— Carrie? I-ai vorbit despre Carrie? Oh! Nu se poate!

Aşadar, nu se înşelase, era căsătorit. În ciuda tuturor aparenţelor, continuase până acum să spere că nu este vorba decât de o aventură puţin mai deosebită decât altele, nimic mai mult.

— Şi de ce nu? întrebă ea cu amărăciune. Nu înţeleg, dumneata care eşti căsătorită, ce-ai spune dacă Tom s-ar interesa brusc de o altă femeie?

Nu va uita niciodată reacţia tatălui ei. Fusese complet distrus!

— Nu este acelaşi lucru.

Marilyn o privi, neîncrezătoare. Se putea, aşadar,

ca Jeff şi Carrie să formeze din întâmplare un cuplu instabil, cu raporturi zbuciumate, trăindu-şi fiecare viaţa lui? Foarte bine, îşi răspunse ea imediat. N-are decât să se ducă să bată la altă uşă, genul acesta de aventură nu mă interesează.

Linda urcă din nou pe punte. Rămasă singură în cabină, Marilyn nu reuşi să scape de amărăciunea ei. Jeff şi cu ea abia se cunoşteau de două zile şi, cu toate acestea, avea impresia că ştie totul despre el, că-l cunoaşte de foarte mult timp! Nu spuneau oare indienii că, atunci când salvezi viaţa cuiva, devii răspunzătoare de ea? Fără să-i salveze cu adevărat viaţa, cel puţin îl ajutase să iasă dintr-o situaţie periculoasă. Asta explica oare atracţia pe care o exercita asupra ei?

O atracţie incontestabilă, şi ea făcuse o greşeală acceptând să participe la această croazieră. Îşi găsise excelente motive pentru asta dar, la drept vorbind, îşi dorea mai ales să petreacă o zi în compania lui. Acum, personajul lui Carrie căpăta consistenţă, şi ea începea să sufere îngrozitor spunându-şi că nu-l va mai revedea niciodată pe Jeff.

Aplecându-se spre oglinda de deasupra chiuvetei, observă urme de roşeaţă provocate de soarele hawaiian. Cum era oare Carrie? Foarte frumoasă? Exotică? Fără îndoială. Soţia lui Jeff trebuia să fie foarte deosebită... Marilyn se întoarse ridicând din umeri: la ce bun speculaţiile acestea? El o iubea destul ca să se fi căsătorit cu ea, nimic altceva nu conta.

Tocmai îşi scosese costumul de baie când îşi aminti că hainele ei rămăseseră pe punte. Înfăşurată într-un prosop mare de baie, ieşea din cabină ca să meargă să le caute, când îl văzu pe Jeff.

Îngenuncheat în faţa răcitorului deschis, el se ridică brusc.

— Cine ţi-a vorbit despre Carrie? o întrebă el pe

nepusă masă.

— Tu.

Tremura brusc din tot corpul, tulburată să se afle astfel în faţa lui.

— Eu? făcu el, surprins.

Părea neîncrezător şi în acelaşi timp furios; îşi bătea joc de el!

— În noaptea aceea, în camera mea, îi explică ea cu o voce abia auzită. Vorbeai în somn.

Era foarte clar că nu-şi amintea s-o fi ţinut în braţele lui şi ea nu făcea nimic pentru ca el să-şi amintească.

— Ai rostit numele Carrie. Este soţia ta, nu-i aşa?

Să ştie, nu i se părea lucrul cel mai important; voia mai ales s-o confirme el însuşi; dar fu cuprinsă de remuşcări văzându-l că încremeneşte.

— Ascultă, reluă ea cu blândeţe. Nu-i nevoie să vorbeşti despre asta dacă nu vrei. Ţin numai să ştii că nu vreau să am legături cu bărbaţi căsătoriţi.

— Şi dacă n-aş fi?

El se întorsese, gânditor. Marilyn se gândi imediat la scenele penibile dintre tatăl şi mama ei. Aceasta pretindea că perechea lor nu era decât un simulacru de căsătorie, ceea ce-i dădea tot dreptul să…

Avea oare şi copii? Asta chiar că n-o privea.

El luă liniştit două cutii de bere şi plecă fără să aştepte răspuns.

Marilyn adună lucrurile cu lacrimi în ochi şi reveni în cabină; când termina de îmbrăcat, apăru Linda:

— Nu ştiu ce se petrece între dumneata şi Jeff, dar el este livid, îi spuse ea tăios.

— Nimic. Numai că eu refuz să am legături cu un bărbat căsătorit.

— Un bărbat căsătorit?

Linda se apropie şi-i puse mâna pe umăr.

— Dar Jeff este văduv! Carrie a murit.

Capitolul 5

Dacă Jeff nu era căsătorit, de ce se purta în felul acesta cu ea? Linda ridicase din umeri când Marilyn îi pusese întrebarea.

— Numai el singur, fără îndoială, ar putea să ţi-o spună. Dar şi eu aş fi curioasă să ştiu…

Marilyn rămase mult timp singură în cabină, reflectând la această problemă. Jeff ştia că ea refuza orice relaţie cu el din cauza căsătoriei lui. Atunci, de ce nu-i spusese că greşeşte? Numai dacă nu găsise nimic altceva ca să scape de ea.

Dar atunci, invitaţia lui din această dimineaţă? Răspunsul veni imediat: îi plăcea, dar nu dorea nicio legătură cu ea, numai o aventură, o noapte, nimic mai mult…

Închisă în tristeţea ei, tăcu tot restul după-amiezii, oferindu-şi faţa oceanului şi soarelui, străduindu-se să nu se gândească la nimic, mai cu seamă la el, atât de aproape şi deja atât de îndepărtat.

La sosirea în port, Linda îi invită pe toţi la cină, dar Marilyn refuză politicos propunerea:

— Mulţumesc, dar eu mă voi duce mai curând să dorm. Asta nu te împiedică să accepţi, Jeff; eu voi lua un taxi.

— Nu mi-am schimbat obiceiurile din seara trecută, răspunse el cu răceală. Eu te-am adus, eu te duc înapoi.

O luă pe tânăra femeie de braţ şi-i făcu un semn Lindei:

— Rămâne pe altă dată…

— Când veţi dori, răspunse ea. Veţi fi întotdeauna bineveniţi.

El nu-i vorbi decât după ce Mustangul porni la drum:

— Eşti încă furioasă?

— Nu furioasă, obosită.

Marilyn îşi sprijini capul de spătarul scaunului şi închise ochii. Cu cât vorbeau mai puţin, cu atât va fi mai bine: n-ar avea de ascultat alte minciuni.

— De ce te refugiezi în carapacea ta, ca ieri seară? interveni el. Nu-mi laşi nicio şansă.

— Nu ne potrivim. Eu detest minciuna şi decepţiile care par să facă parte din viaţa ta cotidiană, ca şi din munca ta. O întâlnire accidentală nu duce în mod obligatoriu la o prietenie de nezdruncinat.

— Nu vorbesc despre întâlnirea noastră, ci despre ziua de azi. Ce-i cu tine? Te simţi bine?

— Ţi-am spus că sunt obosită.

Îşi coborî pleoapele, îşi încrucişă braţele la piept şi se închise în tăcerea ei. Carapacea aceasta, însă, nu era suficientă ca s-o apere de cuvinte şi nici de prezenţa lui Jeff. Şi cum putea oare să admită aceste emoţii contradictorii? Pe de o parte, minciunile lui şi falsele speranţe cu care o hrănise o făceau să urle de furie; pe de altă parte, ea continua să ardă de dorinţă! Rămânea tăcută. N-avea decât să creadă ce voia despre ea, nu se va întoarce acasă ducând în bagajele ei o iubire trecătoare de vacantă.

— Ţin să mă scuz pentru atitudinea mea de pe plajă, zise Jeff.

Opri maşina în parcarea hotelului.

— Mi-a lipsit stăpânirea de sine.

— Într-adevăr.

Marilyn deschise portiera reflectând la cuvintele

Lindei privitoare la extenuanta meserie a lui Jeff. Ea nu se va dovedi atât de înţelegătoare. Ea n-ar suporta niciodată să-l vadă închizându-se astfel în tăceri morocănoase.

— Bună seara, Jeff.

Înainte să închidă portiera, se aplecă.

— Fii prudent.

— Aşteaptă.

Ieşi din maşină în urma ei.

— Nu te voi lăsa să te întorci singură.

— Ba da!

Se întoarse brusc spre el, cu braţele de-a lungul corpul lui.

— Ţi-am spus că nu mai vreau să te văd. Adio!

Urcă apoi în grabă treptele peronului.

— Şi dacă refuz?

— N-ai de ales.

Merse în urma ei până la intrarea în cameră.

— Mie îmi revine să hotărăsc.

— Nu Jeff, zise ea deschizând uşa. Aici eşti acasă la mine.

El intră totuşi şi închise uşa în urma lui, iar ea se opri şi-i întoarse spatele.

— Ieşi afară!

— De ce? M-ai primit aici în împrejurări periculoase, de ce să mă alungi acum?

Veni în spatele ei şi-i cuprinse talia cu braţele.

— Pentru că ai aflat că eram căsătorit?

Îi simţea respiraţia caldă în scobitura urechii.

— Nu e cazul să faci exces de pudoare. Nu-mi place să te văd furioasă pe mine.

Marilyn îi simţea mâinile urcând spre pieptul ei şi fu tentată o clipă să se întoarcă pentru a se ghemui la pieptul lui. Dar nu trebuia să cedeze, deoarece avea mândria ei.

— Când vei înceta să minţi?

Se desprinse brusc din mâinile lui şi-l privi în faţă.

— Linda mi-a spus adevărul. Nu eşti căsătorit!

— Eşti la curent?

Ridicase sprâncenele, uimit.

— Atunci, de ce continui să refuzi?

Într-adevăr, de ce? Totul putea fi atât de simplu.

— Încerci să te pui la adăpost. Nu cauţi decât o noapte de dragoste. Atâta timp cât te credeam căsătorit, puteai să dispari în momentul dorit, nu riscai să mă ataşez de tine. Dar te-ai înşelat, eu n-am nimic dintr-o floare firavă! Sunt capabilă să privesc adevărul în faţă! Ai fi putut să te lipseşti de această punere în scenă! Şi toate astea ca să nu mă răneşti, oferindu-mi doar o legătură de scurtă durată!

— Marilyn, eşti oare oarbă? N-ai înţeles ce simt pentru tine, din prima clipă când te-am văzut în noaptea aceea, pe faleză?

Îi luă faţa în mâini.

— Oh, Marilyn!

O sărută cu blândeţe.

— Dulcea, curajoasa mea Marilyn! Cum ţi-ai putut închipui că n-aveam să-ţi ofer decât o singură noapte, când eu ţin la tine mai mult decât la orice altă femeie?

Respiraţia lui caldă, vocea lui răguşită, o făceau să tremure de plăcere şi de emoţie.

— Scumpa mea iubire, murmură el ducând-o spre pat. De ce am încercat oare să rezist la ceea ce dorim atât de mult şi unul şi celălalt?

Marilyn simţea o asemenea ameţeală încât preferă să-l oprească înainte de a-şi pierde cu totul controlul. Îl respinse cu blândeţe.

— Nu, Jeff, te înşeli, nu dorim acelaşi lucru. N-am nevoie nici de gratitudinea şi nici de mila ta.

— Milă?

Jeff se îndreptă.

— Poate că eşti o bună cunoscătoare a delfinilor, dar pe bărbaţi nu-i cunoşti deloc!

Se lăsă pe spate şi o luă din nou în braţe, fără să-i lase nicio şansă de scăpare.

— Crede-mă, nu m-aş găsi aici în acest moment dacă n-aş simţi decât milă pentru tine.

Ochii lui aveau o strălucire intensă.

— Cât despre gratitudine, dragostea mea, ea va veni mai târziu.

Zâmbi, apoi adăugă:

— Mult mai târziu.

— Nu.

Ea se desprinse din braţele lui şi se aşeză pe marginea patului.

— Orice ai de gând să-mi oferi, nu vreau. Nu avem aceleaşi scopuri, Jeff.

El se îndreptă spre fereastră şi privi oceanul, cu braţele încrucişate la piept.

— S-ar spune că purtăm o discuţie de afaceri, zise el.

Reveni să se aşeze pe marginea patului.

— Îţi ofer asta, tu o accepţi pe aceea, o respingi pe cealaltă. Nu ne aflăm la semnarea unui contract, ce naiba! Nu-ţi cer decât puţină dragoste!

Dragoste! Cum putea oare devia în asemenea măsură sensul celui mai frumos cuvânt din lume? Ce legătură avea el cu propunerile lui Jeff? Oricât de puţină dragoste ar fi avut pentru ea, aceasta i-ar fi interzis să mintă.

— Nu am nici obişnuinţa, nici dorinţa acestui gen de aventură când…

Se opri brusc. Cum să-l facă să înţeleagă? Pentru ea, atracţia fizică nu era de ajuns; acorda tot atâta importanţă încrederii reciproce, cuvântului celuilalt.

— Continuă, zise el, încheie-ţi fraza. Nu doreşti genul acesta de aventură când…

— Când ştiu că nu înseamnă nimic pentru tine.

Reuşise s-o spună, îşi exprimase îndoielile, i le aruncase fără menajamente.

— O vagă atracţie fizică, nimic mai mult…

— Iată-te acum psiholoagă! Şi eu care te credeam biolog! Cum poţi şti ce simt eu? Abia dacă mă cunoşti.

— Este adevărat. Eu nu-mi petrec nopţile cu necunoscuţi.

— Cu toate acestea, este cel mai bun mijloc de a face cunoştinţă.

Ea se încruntă, puţin dispusă să glumească.

— Iartă-mă, reluă el, am fost lipsit de tact.

Marilyn îi fu recunoscătoare pentru efortul lui, deoarece, după toate aparenţele, întrebuinţa cu uşurinţă sarcasmele, în special pentru a lua în râs propriile lui dificultăţi.

— Ce doreşti? întrebă el.

— Să vorbim.

— Ce altceva facem?

— De fiecare dată când am încercat să discut cu tine, te-ai refugiat în ironie sau m-ai întrerupt. Te eschivezi să faci confidenţe.

— Nu-mi povestesc viaţa primei persoane pe care o întâlnesc…

— Dar…

— Sst!

El ridicase mâna ca s-o facă să tacă.

— Ştiu. Cu tine, ar fi trebuit să procedez altfel. Ei bine, nu este prea târziu. Pune-mi întrebări.

— Tu şi Carrie…

Marilyn ezită puţin, apoi continuă:

— De ce voiai să cred că eşti căsătorit?

— Asta-i tot ce vrei să ştii?

— Te rog, Jeff.

Nu va putea niciodată să-i acorde încrederea ei dacă refuza să lămurească această problemă.

— Am nevoie să ştiu şi tu trebuie să mă ajuţi.

— Foarte bine…

El se ridică şi se duse să se aşeze în şezlongul de pe terasă.

— Am cunoscut-o pe Carrie în Vietnam. Era o biată fată speriată. Nu cred că aveam prea multe lucruri în comun dacă n-ar fi fost singurătatea noastră. În Statele Unite nu i-aş fi acordat cu siguranţă nici cea mai mică privire; acolo, însă, totul era altfel şi ea a devenit unicul meu refugiu în iadul acela. S-a speriat atât de tare când i-am explicat că vom părăsi ţara aceea.

Privea cerul, cu braţele îndoite la ceafă.

— Nu puteam s-o las acolo, continuă el. De aceea, m-am căsătorit cu ea şi am luat-o eu mine ca să-i ofer siguranţă. Bună glumă! A murit la un an după aceea, asasinată de nişte traficanţi de droguri care voiau să lovească în mine prin ea.

Marilyn îşi puse mâinile pe umerii lui.

— Este îngrozitor, Jeff!

Ea îi masa încet ceafa amintindu-şi de seara când se întâlniseră, înţelegând acum de ce se învinuise că-i distruge pe toţi cei care se apropiau de el. Se considera răspunzător de moartea lui Carrie. Ce teribilă povară a purtat tot timpul vieţii! În comparaţie cu reproşurile propriei conştiinţe, teribilele pericole pe care le înfrunta păreau puţin lucru. Voia oare să se pedepsească expunându-se astfel la atâtea pericole?

— Iartă-mă, murmură ea. N-ar fi trebuit să te oblig să revii asupra acestei poveşti.

— Ba da! Îţi datoram o explicaţie.

Îi luă mâinile şi o invită să se aşeze alături de el.

— Şi acum, când cunoşti trista viaţă a lui Jeff Thompson, vorbeşte-mi despre a ta.

— Ce să-ţi spun?

Dificultăţile ei păreau neserioase în comparaţie cu o asemenea dramă.

— Ştii aproape totul despre mine, unde trăiesc, cum îmi câştig existenţa.

— Dar nu ştiu ce este mai important.

Îi scruta insistent faţa, cu o atenţie ciudată.

— De exemplu, cum priveşti viitorul.

— Nu ştiu, nu cred că avem foarte multe posibilităţi de alegere.

Trebuia oare să-i explice că, în pofida profesiei pasionante, continua să-şi dorească întemeierea unui cămin? Chiar dacă, astăzi, şansele ei păreau să se micşoreze din zi în zi…

— Profesia mea îmi ocupă aproape tot timpul şi încă nu m-am gândit serios la… restul…

— La căsătorie?

Ea ridică din umeri.

Încă din copilăria ei chinuită, nu se bizuia prea mult pe ceilalţi. Putea oricum să-şi asigure independenţa financiară dar, cât priveşte întemeierea unei familii, timpul lucra de acum înainte împotriva ei.

— Meseria mea mă absoarbe în întregime.

Acesta era răspunsul ei obişnuit; acum însă ştia că era vorba mai mult de o scuză comodă decât de adevăr.

— Ne aflăm amândoi în aceeaşi situaţie, răspunse el. În meseria mea, un bărbat n-ar trebui niciodată să se căsătorească. Dacă nu m-aş fi căsătorit cu Carrie, la ora asta ar fi fost încă în viaţă. Nu voi mai face nicio femeie să-şi atragă un asemenea risc. Nu! Nu mă voi recăsători niciodată!

— Ce mult trebuie s-o fi iubit!

— Era o biată fetiţă speriată. Avea atâta nevoie de protecţie!

— Jeff, nu-ţi poţi reproşa toată viaţa moartea ei.

— Nu-ţi face griji pentru mine.

Îi mângâie cu tandreţe obrazul, apoi se ridică. Marilyn se ridică la rândul ei.

— Mă voi descurca, zise el, dar de acum înainte voi rămâne singur. Dragostea face vulnerabil un bărbat şi, în meseria mea, asta nu iartă. Nu pot în niciun caz să mă angajez faţă de o femeie… mai mult ca niciodată.

Ea îşi deschise mâinile şi i le arătă.

— Cum vezi, sunt goale, zise ea. Nici lanţuri, nici legături, nimic ce te-ar putea reţine.

— Văd că înţelegi.

— Sunt femeia cea mai înţelegătoare pe care puteai s-o întâlneşti.

Îl prinse de umeri, dorind mai mult decât orice pe lume să-l strângă în braţele ei, să-l consoleze. Dacă îi acorda cea mai mică şansă, era sigură că l-ar putea face să-şi schimbe părerea, că l-ar determina şi dorească un cuplu durabil. Atunci când două fiinţe se iubesc, ei vor să trăiască împreună, mereu.

Jeff lăsa impresia că şovăia, ca în faţa unei hotărâri dificile.

— Mi-ai spus că urmează să pleci peste trei zile? Vrei să trec să te iau mâine dimineaţă ca s-o vedem pe Pele? Vulcanul Kilauea este încă în activitate şi poate că vom avea şansa să ajungem în plină erupţie.

— Zeiţa vulcanilor, Pele, ar putea chiar de pe acum să ne inspire aici, în seara asta, nu crezi? îl întrebă ea

Jeff zâmbi.

— Eşti într-adevăr o femeie înţelegătoare! Şi

plină de umor. Fericit bărbatul care te va lua în căsătorie!

— Ce fericire să te simţi apreciată!

— Oh, eşti, nu trebuie să te îndoieşti!

O sărută pe frunte.

— Pe mâine dimineaţă. Şi nu uita să pui zăvorul după mine.

Văzându-l că pleacă, Marilyn îşi dădu seama că nu voia să rămână singură.

— Jeff… ascultă…

Îşi căută cuvintele şi curajul de a le rosti.

— Nu eşti obligat să pleci. Doresc să rămâi.

— Mi-ar plăcea să-ţi spun da, dar nu în seara asta. Aveai dreptate, avem nevoie de puţin timp. Or, sunt aşteptat la o şedinţă.

Îşi privi ceasul.

— În mai puţin de o oră…

Deschise uşa şi ieşi pe culoar.

— Închide bine, şi pe mâine dimineaţă la ora şapte. Ia-ţi haine călduroase, în munţi se poate face foarte frig.

Marilyn îi urmă sfaturile şi se baricadă cu grijă în camera ei. Ascultă paşii lui îndepărtându-se pe coridor. I se păru că vorbeşte cu cineva, dar nu prinse sensul cuvintelor.

*

* *

Jeff trecu într-adevăr s-o ia a doua zi dimineaţa, la ora şapte.

— Închide ochii, zise el, am o surpriză pentru tine.

— Oh, nu!

Ea scutură din cap.

— Cunosc eu surprizele tale, Jeff. Ele sunt în general explozive.

— Nu şi de data asta, îţi promit. Haide, închide ochii. Asta o să-ţi placă, numai dacă nu-ţi plac cadourile.

— Un cadou? De ce nu spuneai?

Marilyn suspină.

— Ador cadourile.

Îşi puse mâinile peste pleoape.

— O asemenea mărturisire merită o recompensă, murmură el.

Se strecură în spatele ei, atât de aproape încât ea îi simţi respiraţia pe păr.

— Regret că nu este mai spectaculos.

El îşi puse încet mâinile pe umerii ei şi ea se înfioră simţind un obiect rotund pe piept, apoi el urcă spre ceafă, ridicându-i părul ca să prindă lanţul.

— Nu dau des cadouri femeilor, dar de data asta este ceva special.

O sărută pe gât înainte de a lăsa părul să cadă la loc.

— Acum poţi să deschizi ochii.

Marilyn descoperi o cochilie sidefie, adunată în ajun de pe plajă.

— Astfel n-o să mă mai uiţi, zise el.

— Vorbeşti ca şi cum ar trebui să nu ne mai revedem niciodată!

Încercă o senzaţie intensă de frig. Era oare un semn de rămas bun? Îl aştepta o nouă misiune? O va anunţa că plimbarea lor nu va mai avea loc?

— Nicio şansă. Nu vei scăpa de mine atât de uşor. Avem întâlnire cu Pele şi nu te voi lăsa să-mi scapi nicio secundă.

O ţinea de talie când ieşiră din cameră.

Vulcanul se afla la două ore de drum, în partea

cealaltă a insulei.

Se făcuse atât de cald încât acrul tremura în faţa lor, dând oricărui lucru un nimb de irealitate.

Pătrunseră într-o regiune mai înaltă, cu plantaţii de cafea. Şoseaua îngustă începu apoi să şerpuiască de-a lungul unor culmi ameţitoare şi Jeff supraveghea în oglinda retrovizoare maşina care îi urmărea. Erau fără îndoială Nick şi Kenny, cărora le ceruse să-i urmeze pentru cazul când s-ar arăta complicii lui Sam Adams.

Marilyn se întorsese şi descoperi un Datsun albastru ocupat de doi bărbaţi.

— Rulează cu aproape o sută pe oră, sunt nebuni! Oare nu ne văd?

Jeff îşi încruntă sprâncenele. Într-adevăr, de ce mergeau oare cu viteza asta? Încerca să identifice cele două capete pe care le zărea.

— Ba da, ne văd, răspunse el.

Mâinile lui se încleştară pe volan când atacă un viraj periculos. După reacţia urmăritorilor lor, el înţelese că aceştia nu glumeau. În consecinţă, trebuia să reacţioneze cât mai repede.

Datsunul albastru se apropia periculos de ei. Păreau din când în când pe punctul să-i atingă, să-i împingă afară de pe şosea, să-i omoare. Acest ultim cuvânt se înscrise cu litere de foc în mintea lui Jeff.

— Sunt nebuni! Lasă-i să ne depăşească.

— Nu asta vor ei, Marilyn.

Acceleră brusc. Mustangul ţâşni înainte. Jeff adăugă:

— Cel puţin nu atâta timp cât rămânem pe şosea.

Încercă să folosească telefonul aflat la bord, dar acesta n-avea ton. Umblaseră cu siguranţă la el în timp de ce se găsea în camera lui Marilyn. Ar fi trebuit să-l verifice înainte de plecare.

— Ce se întâmplă? întrebă ea neliniştită.

Ca să n-o sperie şi mai mult, el simulă că transmite un mesaj.

— Peştele a muşcat momeala, dar momeala nu se va lăsa înghiţită, totul se va termina cu bine.

Vorbea cu o voce fermă şi liniştitoare, ca şi cum nu se temea deloc, nici pentru ea, nici pentru el.

Datsunul rămase puţin în urmă pe o linie dreaptă între o plantaţie de cafea şi un pustiu de lavă.

Ce loc dezolant, se gândi Marilyn. Dacă ei ne-ar opri aici… Teama ei era mult mai mare decât în noaptea primei lor întâlniri. De data asta nu putea să dispară în întuneric sau să se refugieze în camera ei de hotel. Nu împărtăşea nicidecum optimismul lui Jeff.

Datsunul îi ajunsese din urmă şi le izbea bara de protecţie. Jeff trecu peste linia galbenă care despărţea cele două sensuri ale şoselei. Din partea cealaltă nu venea nicio maşină.

— Unde au rămas? bombăni el aruncând o privire în oglinda retrovizoare.

— Sunt chiar în spatele nostru, răspunse ea.

Cum putea oare să nu-i vadă?

Jeff privi din nou oglinda retrovizoare. Ce se întâmplase oare cu Nick şi Kenny?

Nu se mai putea bizui decât pe el însuşi.

La virajul următor, parapetul făcea loc unui pâlc de salcâmi care se întindea în josul coastei. Dacă urmăritorii lor îi împingeau în locul acela… Marilyn refuză să se gândească la urmări…

— Atenţie! exclamă Jeff, ţine-te bine!

El acceleră ca să se îndepărteze de Datsun, apoi încetini ca să vireze brusc.

Timp de câteva secunde îngrozitoare, roata stângă din faţă derapa pe şosea, la numai câţiva centimetri de râpă.

Nu se răsturnară, însă. Ei i se păru că simte maşina căzând, dar Jeff o redresa deja şi o readucea pe şosea, în sensul opus. El acceleră imediat şi se îndepărtă în sfârşit, pentru câteva minute în afara razei de acţiune a Datsunului albastru.

Ocupanţii acestuia înţeleseră repede că prada era pe punctul să le scape.

Ei riscară imediat aceeaşi manevră pentru a continua urmărirea.

— Se apropie!

Marilyn scruta geamul din spate.

— Merg prea repede!

Vorbise cu voce pierdută şi-şi acoperi gura cu o palmă crispată lăsând să-i scape un ţipăt. Cauciucurile Datsunului alunecară pe asfalt în urlet de frâne şi, în loc să se întoarcă, maşina zbură peste parapet.

Capitolul 6

Marilyn văzu Datsunul prăbuşindu-se în râpă. Se simţi cuprinsă de groază, apoi de uşurare, de remuşcări, după care nu urmă nimic, numai un gol îngrozitor.

Auzi portiera deschizându-se şi-l văzu pe Jeff alergând spre parapet. El se dădu brusc înapoi şi ea auzi o explozie, urmată imediat de o flacără care se ridica peste plantaţiile de cafea.

Jeff rămase pe loc, scuturând din cap, apoi reveni încet spre Mustang.

— E în ordine? o întrebă el pe tânăra femeie.

El deschise portiera şi îi întinse mâna.

— E în ordine.

Marilyn minţea. Avea gâtul uscat şi abia putea să

respire.

— Asta-i bine, draga mea.

Jeff îi eliberă faţa de părul care i se lipise de frunte şi o sărută.

Ea îşi recăpătă încetul cu încetul respiraţia şi se liniştea de bine de rău.

— Cel puţin, murmură ea cu o voce înăbuşită, nimeni nu se poate plictisi cu tine!

— Vino să facem câţiva paşi, o să-ţi facă bine.

Ea îl urmă ca un automat, ferindu-se să privească spre râpă. Era răcoare, deoarece soarele nu încălzise încă valea. Trase adânc aer în piept, dar începu să tremure din tot corpul.

— Marilyn? Acum totul este în ordine. Poftim, pune-ţi asta.

Jeff îi puse pe umeri vesta lui de lână.

— Te rog, murmură ea, lasă-mă puţin singură.

El se îndepărtă clătinând din cap. Era curajoasă, o adevărată luptătoare. Îi înţelegea această nevoie de a se izola; el însuşi reacţiona în felul acesta în cazul unor emoţii puternice. Până acum, atribuise acest reflex sângelui său de indian navajo care-i curgea în vene. Se pare că Marilyn era înzestrată cu acelaşi stoicism, îi semăna în multe privinţe. Cu toate acestea, nu-şi recunoştea dreptul s-o facă să împartă cu el viaţa lui; era prea periculoasă. Dacă o adusese aici, o făcuse numai pentru că se credea protejat de Nick şi de Kenny.

Oare ce se întâmplase cu ei?

Abia când îşi reluă locul la volan văzu sosind un Chevrolet gri.

— A dat Dumnezeu! bombăni el făcând semne largi cu mâna.

Maşina se opri în dreptul lor.

— Cine sunt? întrebă Marilyn.

Nick şi Kenny semănau cu nişte vilegiaturişti, cu tenul lor bronzat şi cămăşile hawaiiane. Sam Adams purta şi el aşa ceva…

Fără să se gândească la faptul că trei sferturi din populaţia masculină a insulei se îmbrăca în felul acesta, tânăra femeie se înfioră. Abia scăpaţi dintr-un atentat, se găseau în faţa altor atacatori?

— Prieteni, îi spuse Jeff zâmbind; agenţi locali, care ar fi trebuit să intervină de mult.

Îşi trecu un braţ în jurul umerilor ei.

— Ce gărzi de corp eficiente! le aruncă el liniştit.

Cel mai slab dintre cei doi îşi netezi mustaţa blondă, ridicând din umeri.

— Am avut necazuri cu radiatorul. A trebuit să ne oprim la primul service.

El aruncă o privire în râpă.

— Te-ai descurcat singur!

— Din fericire!

Jeff le-o prezentă pe Marilyn celor doi.

— De fapt, Nick, telefonul meu nu mai funcţiona. Probabil că au umblat la el.

— Ştiu, am încercat să luăm legătura cu tine. Bănuiam că erai în dificultate, dar nu puteam face nimic.

Jeff se întoarse spre Marilyn.

— Desigur, nu cred că mai eşti foarte dornică să vezi vulcanul acela.

Ea continua să tremure şi nu putea decât să se mire că-i vede pe toţi trei atât de calmi.

— Nu, murmură ea.

— Ne întoarcem la hotel?

— Aş vrea.

Nu dorea decât un singur lucru: să se ghemuiască în patul ei şi să-şi ascundă capul sub pături.

— Charlie te aşteaptă la bază pentru raport, interveni Nick. O ducem noi înapoi pe doamna.

Figura împietrită a lui Marilyn nu prevestea nimic bun. Ea pe Jeff îl cunoştea, el era acela în care se putea încrede.

— Nu, zise el pe un ton fără replică, mă voi duce să-l văd pe Charlie cu ea.

Porni motorul.

— Îţi mulţumesc, şopti Marilyn.

N-ar fi putut suporta să rămână acolo nicio clipă. Visa la un adăpost calm şi liniştit.

— Formăm o echipă, explică el dând drumul frânei de mână. Şi apoi, încep să cred că îmi porţi noroc.

— Nu, zise ea cu o voce scăzută. Nu este nicidecum o chestiune de noroc. Tu ştii exact ce trebuie să faci. Ca întotdeauna.

El nu lăsa niciodată nimic la voia întâmplării.

— Crezi? Mi-ar plăcea să-ţi împărtăşesc siguranţa!

— Oamenii aceia, reluă ea pe neaşteptate, sper că erau ultimii.

El luă un ton ironic şi blazat.

— Bineînţeles că nu… Dacă ar fi aşa, m-aş găsi în şomaj!

Marilyn strânse din dinţi. Ar fi preferat să fie aşa, dar se feri să i-o spună. Îi dăduse limpede de înţeles că nu dorea să discute despre profesia lui şi, într-un moment când se simţea atât de aproape de el, nu dorea nici să-l provoace, nici să-l determine să se retragă în el însuşi. Totuşi, nu se putu împiedica să-i scape aceste cuvinte:

— Există şi alte meserii.

— Nu pentru mine.

O privi o clipă în ochi.

— Sunt ceea ce sunt, Marilyn. Nu spera să mă schimbi într-o zi sau alta.

Un mesaj cum nu se poate mai limpede: nu voia să se lase iubit.

Era însă prea târziu: fără el, viaţa ei îşi pierdea orice sens. Cu toate acestea, nu-i spuse nimic; voia dragostea, nu mila lui.

— Ca cercetător, murmură ea, mă mulţumesc să observ. Nu visez.

— Bine. Nu voiam să te rănesc.

Tu nu faci decât asta! îi venea să-i strige. Dar la ce bun? Rămase tăcută până la intrarea în baza militară. Nu-l putea obliga s-o iubească. Un asemenea sentiment nu-şi croieşte drum decât în cea mai deplină libertate.

Jeff îşi arătă permisul portarului şi, după ce-i explică faptul că era aşteptat de Charlie Cobberly, îl întrebă dacă Marilyn se poate instala într-unul din apartamentele de primire.

— Încearcă să te odihneşti, îi spuse el, mă întorc să te iau îndată ce voi putea.

Ea avu impresia că se regăseşte într-o cameră de colegiu, impersonală şi rece.

Portarul care o condusese îi propuse să prânzească la cantină, dar ideea mâncării îi întorcea stomacul pe dos. Îşi scoase pantofii şi se întinse pe pat, ascultând zgomotele de afară care ajungeau la ea prin fereastra deschisă. Se simţea epuizată complet, golită de orice gând, şi cu toate acestea nu dorea să doarmă, inspira mirosul de iarbă proaspăt cosită. Închise ochii.

Nu putea tăgădui că evenimentele recente o şocaseră puternic. Munca lui Jeff era prea periculoasă, trebuia să găsească altceva, în birourile F.B.I.ului din Washington, de exemplu. Dar el ar refuza cu siguranţă

o asemenea soluţie. Trebuia să-l accepte aşa cum era sau deloc, să nu urmărească o legătură durabilă, spunea el. Cu toate acestea, îi arăta uneori atâta tandreţe! Nu s-ar comporta în felul acesta dacă n-ar însemna nimic pentru el.

Atunci, ce concluzie putea să tragă? Trebuia oare să urmeze întocmai recomandările lui Jeff? Să se poarte ca şi cum nu aşteaptă nimic şi să se întoarcă în Maryland unde să-şi panseze în tăcere rănile?

Sau să rămână mai mult timp aici şi să încerce să-l facă să-şi schimbe părerea?

Se întoarse pe burtă şi studie desenul cuverturii. Era obişnuită să se bată, nu să fugă. Când voia cu adevărat ceva, se lupta să obţină. Îl voia pe Jeff. Să se ducă la naiba, orgoliul! N-o să facă pe indiferenta şi să ia primul avion spre Maryland. Va rămâne în Hawaii, va petrece cât mai mult timp cu el şi se va strădui să-l determine să-şi revizuiască principiile. Dar dacă avea dreptate, dacă nu era făcut pentru ea? Trebuia s-o verifice prin ea însăşi.

Nu-i era somn, dar liniştea înconjurătoare o cuprindea încetul cu încetul şi se hotărî să doarmă, ca un fel de mică siestă.

Se trezi peste trei ore. Camera i se păru schimbată. Îşi reţinu respiraţia observând că jaluzelele fuseseră lăsate. Se auzea cântecul unor păsări şi, în locul mirosului de iarbă, simţi unul mult mai ameţitor, de cafea.

Vru să-şi înlăture părul de pe faţă, dar nu schiţă niciun gest, simţea că nu era singură în încăpere, că cineva o urmărea. Se întoarse încet pe spate şi zări imaginea lui Jeff în oglinda şifonierului. Aşezat într-un fotoliu, cu picioarele întinse pe marginea patului, o privea gânditor, cu o ceaşcă de cafea în mână.

— Jeff?

Marilyn se ridică în coate şi-şi dădu părul pe spate.

— De cât timp eşti aici?

— De câteva minute.

El luă o înghiţitură de cafea şi-şi repuse picioarele pe podea.

— Se pare că n-ai mâncat nimic. Ţi-am adus sandvişuri, brandy şi un termos cu cafea. Acum ţi-e foame?

— Nu, sunt ameţită.

Se ridică şi se sprijini cu spatele de pernă.

— Dar aş bea cu plăcere o ceaşcă.

— Brandy? Toţi soldaţii beau aşa ceva.

— Nu, mulţumesc, am prea multă nevoie să-mi revin în fire.

— Cum vrei.

El îi întinse ceaşca şi Marilyn, stânjenită, remarcă expresie ochilor lui. Cu toate acestea, ţinuta ei nu avea nimic indecent. Dar, singură în încăperea aceasta cu Jeff, se considera prea despuiată. Îşi trase tricoul şi, cu o mişcare greşită, vărsă puţină cafea fierbinte pe coapsă.

Scoase un mic ţipăt şi puse ceaşca pe noptieră, cu lacrimi în ochi.

— Aşteaptă! zise Jeff.

El luă un cub de gheaţă din carafa cu apă şi-l puse pe arsură. Urmă imediat uşurarea.

Jeff privea cum apa din cubul de gheaţă curgea între mâna lui şi pielea catifelată a lui Marilyn.

— Te simţi mai bine? o întrebă el cu o voce răguşită.

— Jeff!

Ea se ridică în genunchi şi-şi trecu braţele în jurul gâtului lui, cu mintea copleşită încă de imaginile îngrozitoare ale dimineţii.

— Strânge-mă în braţe, Jeff! Strânge-mă tare! Te rog!

El strânse faţa ei mică la pieptul lui, o legănă ca pe un copil speriat şi o sărută pe ceafă.

— Ţi-am spus vreodată ce dulce eşti?

— Nu, murmură ea fără să ridice capul. Dar, te rog, îmi plac complimentele aproape la fel de mult precum cadourile.

Ea îi arătă cochilia pe care i-o dăruise.

— Poate că amuleta aceasta ne-a purtat noroc.

Jeff nu vedea însă decât pielea ei catifelată pe care se odihneau mâinile lui, încântătoarea origine a rotunjimilor ei tulburătoare.

— În ceea ce mă priveşte, murmură el, eu văd alte amulete…

— Oh, Jeff!…

Se strânse mai tare la pieptul lui.

— Voi fi întotdeauna fetişul tău. Păstrează-mă lângă tine! îl rugă ea încet; lasă-mă să te apăr.

— N-aş putea suporta să ţi se întâmple o nenorocire!

El o făcu să tacă printr-un sărut.

— Nu vorbi despre asta; nu acum.

Marilyn abia îl auzi, deoarece era cuprinsă de o nouă ameţeală delicioasă numită Jeff, care-i impunea cea mai încântătoare dintre tăceri. Avea atâta nevoie de el, aveau atâta nevoie unul de altul.

Făcea o greşeală, Jeff o ştia, dar o dorea mai mult decât dorise vreodată o femeie.

— Spune-mi să mă opresc, Marilyn, şopti el. Eşti prea fermecătoare; nu reuşesc să mă desprind de tine.

O săruta cu veneraţie.

— Eşti atât de frumoasă, atât de delicată, atât de perfectă…

Pierdută în încântătorul supliciu al sărutărilor lui,

ea se arcui pentru a-i oferi mai bine gura ei fierbinte. Mângâindu-i părul, dorea ca momentul acesta să dureze la nesfârşit. Îşi lăsa corpul să se deschidă la contactul cu această piele bărbătească şi caldă pe care o chemase cu atâta înfocare.

— Te visez de atâta timp, murmură el. Mi te-am imaginat atât de des, şi acum, în sfârşit, te văd!

— Nu eşti prea decepţionat?

— Oh, nu!

Continua s-o privească, jucându-se cu şuviţele de culoarea aramei ale părului ei.

— Mă gândeam la părul tău: arde ca o flacără în soare.

— Aici nu este soare.

Ea îşi trecu încetişor mâna peste obrazul lui, amintindu-şi momentul când el îi ceruse să nu-l atingă.

Acum, o lăsa s-o facă. Îi descheie nasturii cămăşii şi regăsi bustul lui gol din prima seară când se întâlniseră pe faleză.

— Nu este soare, repetă el, doar o rază de soare strecurată printre jaluzele.

Îşi trecu degetul peste arcada sprâncenelor ei.

— Ochii tăi sunt verzi ca marea. Atunci când te înfurii, ei se întunecă… devin cenuşii ca nişte nori ameninţători.

— Şi în clipa asta?

— Seamănă cu nişte smaralde.

O sărută din nou.

Ea îi luă un deget, i-l muşcă, apoi îi scoase cămaşa.

— O privire plină de promisiuni, şopti el surâzând.

— Şi eu îmi ţin întotdeauna promisiunile.

Îşi trecu mâna peste cicatricele lui.

— Te mai dor?

El îi luă faţa în mâini şi-i mângâie obrajii cu

delicateţe, ca şi cum ar fi fost nişte porţelanuri fragile.

— Nu vreau să mai ai altele! rosti ea pe un ton îndurerat. Nu vreau să mai suferi!

— Dulcea mea Marilyn!

O sărută pe tâmplă, pe gât.

— Ce-ai face cu un bărbat ca mine?

— L-aş iubi.

Dorea să-l iubească, să devină femeia lui, dar el o menaja, ca şi cum se temea să nu se sfărâme brusc.

— Jeff, să ştii că nu sunt un bibelou; sunt o fiinţă făcută din carne şi sânge.

Îl trase cu putere spre ea.

— Am nevoie de tine.

El o îmbrăţişă suspinând şi închise ochii.

— Mă înnebuneşti. Dacă ai cunoaşte intensitatea dorinţei mele…

— Şi eu te doresc, Jeff.

El îşi scoase pantalonii şi reveni la ea, viril, impunător.

Copleşiţi de valul care-i lua cu el, se abandonară delirului lor, oferindu-se unul altuia, fără să se mai gândească la ziua de mâine, la pericolul care-i ameninţa, la tot ce-i despărţea. Nimic nu mai conta în afara înfrigurării prezentului, această tensiune insuportabilă care trăda o dorinţă înflăcărată.

Dacă Jeff ar fi avut posibilitatea să imortalizeze pentru totdeauna un fragment din viaţa lui, l-ar fi ales pe acesta, suprimând viitorul. Nu putea suporta ideea s-o piardă, dar ştia că legătura lor era efemeră. Dragostea lui pentru Marilyn îl punea în pericol, risca să-l distrugă. Şi el va împiedica o asemenea nenorocire, cu orice preţ.

Rămaseră un timp în tăcerea imobilă a trupurilor lor. Reveneau încetul cu încetul la realitate.

Prea fericită pentru a dori să se ridice sau doar să

deschidă ochii, îi mângâia pieptul.

— Pentru totdeauna, murmură ea.

Capitolul 7

Marilyn simţi cearşafurile calde pe corpul ei şi-şi ascunse faţa în pernă. Miresmele dimineţii o trezeau încetul cu încetul şi încerca să rămână în desfătarea vagă a amintirilor nopţii.

Întinse zâmbind mâna ca să-l atingă pe Jeff, ca să se asigure că nu visase. Dar îi tresări inima în piept. Mâna ei întâlni o pernă goală, un loc rece: Jeff nu era acolo!

Deschise ochii. Un miros plăcut de cafea umplea încăperea. Hainele ei, împrăştiate în ajun de furia dorinţei lor, se aflau acum împăturite eu grijă pe un scaun.

Dădu la o parte cearşafurile, coborî din pat şi începu să se îmbrace. Telefonul sună în camera de alături şi-l auzi pe Jeff răspunzând.

— De acord, Tom. Sunt gata. Nu, ea încă mai doarme.

Era cu siguranţă Tom Hazlet. Poate că diseară vor merge să cineze la Linda?

— Bănuiam că Adams va sfârşi prin a da greş, continuă el. Aşadar, a recunoscut totul când i-ai vorbit despre accident. Cine ar fi crezut că Emerson este amestecat într-o astfel de treabă? El face totuşi parte dintr-un mediu foarte credincios!

Emerson! Un nume foarte cunoscut! Familia aceasta poseda de generaţii întregi o buna parte din Kona.

— Foarte bine. De data asta, cred că putem

închide dosarul. Marilyn este bine. Puţin zdruncinată, dar nu va fi nimic. Nu, în ceea ce mă priveşte, mie mi-e tot una. Era o misiune ca oricare alta. Voi rămâne în preajma ei atâta timp cât afacerea asta nu va fi rezolvată.

Ea se cutremură auzindu-l că închide. „O misiune ca oricare alta”? „În preajma ei atâta timp cât afacerea asta nu va fi rezolvată”?

Imposibil! Trebuie să fi înţeles greşit! Cu toate acestea, nu putea fi vorba de ambiguitate.

Termină de îmbrăcat şi intră în camera învecinată. Jeff stătea în faţa ferestrei, cu o ceaşcă de cafea în mână. Se întoarse când o auzi intrând.

— Bună. Puţină cafea?

Se îndreptă spre cafetiera electrică.

— Nu eşti bună de nimic înainte de a bea o cafea, dacă-mi amintesc bine?

— Am auzit conversaţia ta telefonică, zise ea neluându-i în seamă propunerea.

Se pare că în dimineaţa asta, o simplă cafea nu va fi de-ajuns ca să-şi recapete buna dispoziţie.

— În cazul acesta, eşti la curent cu faptul că am prins toată banda.

Îi anunţa o nouă bucurie, dar, în momentul acesta, n-o interesa deloc.

— Ce înţelegi prin: „Voi rămâne în preajma ei atâta timp cât afacerea asta nu va fi rezolvată”?

Jeff se întoarse, ca prins în greşeală.

— N-ar fi trebuit să asculţi.

— Nu abate discuţia, Jeff. Ce voiai să spui?

El puse ceaşca pe masă, îşi vârî mâinile în buzunare şi privi din nou pe fereastră.

— Nu voiam să te speriem, dar Adams bănuia că m-ai ajutat şi presupuneam că s-ar fi putut folosi de tine ca să ajungă până la mine. Din acest motiv, erai

supravegheată douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Ceea ce explica prezenţa bărbatului de la hotel, pe care-l văzuse de atâtea ori. Bine, dar Jeff? Comportarea lui faţă de ea ţinea oare de munca lui? O misiune ca oricare alta?

— Şi tu te-ai ocupat de asemenea de protecţia mea?

Se întreba cu surprindere cum reuşise să formuleze această întrebare teribilă.

El dădu din cap.

— Ziua, da.

Vorbea pe un ton absolut firesc.

— Dar nu în noaptea asta, zise ea cu răceală.

— Ascultă…

El veni spre ea.

— Doar nu crezi, totuşi, că…

Universul ei se prăbuşea, până într-atât încât regreta că nu căzuse în râpă. Dacă n-ar fi fost atât de speriată atunci, ar şti să se arate calmă acum.

— Ştii foarte bine ce cred, Jeff!

Spune-mi că nu este adevărat! implorau ochii ei. Te rog, Jeff, spune-o!

— Nu, nu te pândea niciun pericol în mijlocul acestei baze militare.

— Atunci, de ce? Ce căutai?

În loc de iubire, putea oare cel puţin să n-o considere drept o simplă aventură?…

El se desprinse de ea şi-şi reluă ceaşca de cafea.

— În noaptea asta nu eram de serviciu. Marilyn, eşti frumoasă, inteligentă şi eu te iubesc mult…

Mult prea mult, îşi spunea el. N-ar fi trebuit niciodată să se lase dus în felul acesta de sentimente… Dar ea îl atrăgea atât de tare, atât de furtunos încât se lăsase fermecat.

— Mai există ceva, nu-i aşa? Spune-o, termină-ţi fraza.

— O asemenea noapte n-ar fi trebuit să aibă loc. Iartă-mă, Marilyn, n-am ştiut să mă stăpânesc.

Îi întoarse spatele şi puse cu brutalitate ceaşca pe masă.

— Te doream prea mult.

Detesta faptul că-şi pierduse astfel capul. I se întâmpla pentru prima dată în viaţa lui.

— Nu ştiu ce să-ţi spun; îţi prezint scuzele mele.

Mereu această culpabilitate.

— Inutil, Jeff!

Se apropie de el, îşi puse mâinile pe umerii lui şi-şi sprijini capul de spatele lui.

— Şi eu te doream. Voiam să ne iubim. Şi nu doresc să te părăsesc.

— Trebuie.

Se încordă, se desprinse de ea.

— Nu ştii ce spui. Ieri ai avut o dovadă a vieţii cu mine. A fost cât pe ce să fim omorâţi! Ai fi putut să mori!

Se întoarse spre ea, adânc mâhnit, înţelegând răul pe care i-l făcea.

— Vrei să-ţi petreci în felul acesta viaţa? Să fugi, să te nelinişteşti, să fii permanent în pericol?

— Vreau să rămân cu tine.

— Nu, nu există un viitor posibil pentru noi. Am făcut o nebunie lăsând raporturile noastre să meargă atât de departe.

— Dar nu poţi şterge ce a fost. În cazul acesta, ce este de făcut?

— Voi aranja să fii condusă la hotelul tău şi eu voi pleca într-o nouă misiune.

— Este oare un adio? Nu ne vom revedea niciodată?

— Este mai bine aşa, Marilyn. Nu există o altă soluţie.

O privea îndelung, ca şi cum încerca să-şi întipărească în memorie trăsăturile feţei ei.

— Nu! protestă ea.

Culpabilitate sau nu, îl învinuia pe Jeff că nu ţine seama nici de sentimentele lui, nici de cele pe care i le inspira ei.

— Ce prostie! strigă ea, cuprinsă brusc de furie. Ţi-e teamă! Pretinzi că înfrunţi toată ziua pericolul, dar n-ai nici măcar curajul să-ţi trăieşti dragostea.

— Marilyn...

Întinse mâna spre ea.

— Nu! Nu mă atinge! Ţi-ai petrecut atâţia ani la adăpostul carapacei tale, încât acum ţi-e teamă să ieşi din ea.

— Mă gândesc mai întâi la tine.

— Nu mai spune!

Marilyn râse fără veselie.

— Îmi frângi inima ca să nu-mi faci rău! Cum aş putea să rămân stoică?

Alergă în camera alăturată, cu ochii plini de lacrimi, refuzând să-l înduioşeze.

El veni în urma ei.

— Marilyn, nu te înţeleg.

— Nici nu ţin la asta. Obiecţiile tale sunt ridicole. Tu mă respingi şi eu nu vreau să înţeleg. De acord? Dacă vrei să primeşti iertarea, caut-o în altă parte!

Îşi luă poşeta şi jacheta.

— Sunt gata. Cine mă duce la Kona?

— Nu te las să pleci în felul acesta.

— Dacă încerci să mă opreşti, ţip!

Ochii ei străluceau de furie.

— Lasă-mă să trec, Jeff! Altfel, toată baza va şti ce se petrece aici!

El şovăi, apoi trecu în camera învecinată. Marilyn îl auzi telefonând şi simţi brusc dorinţa de a merge la el ca să-i vorbească şi să repare ce se mai putea; dar mândria şi indignarea nu-i permiteau s-o facă. Nu se va arunca la picioarele lui ca să-l implore s-o iubească. La ce bun, de altfel? El nu va ceda...

Câteva minute mai târziu, se deschise uşa şi un soldat tânăr o anunţă că o va duce înapoi la hotel. Când traversă salonul, Jeff plecase; nici măcar nu-i spusese la revedere.

*
* *

În timpul drumului de întoarcere, şoferul încercă de mai multe ori să înceapă politicos conversaţia, dar se lăsă păgubaş în faţa puţinei atenţii manifestate de ea.

Pe de o parte, dorea să alunge pentru totdeauna proaspetele ei amintiri fierbinţi; pe de altă parte, continua să viseze că-l mângâie pe Jeff. Că-i simte mâinile pe corpul ei. El îi spunea că greşise, că totul se va aranja.

Nu mai ştia cum stau lucrurile.

Îşi dădea seama că-l atrăgea, că o dorea. „Te iubesc mult”, spusese el; dar unde era oare adevărata dragoste în toate acestea?

— Îi este atât de teamă sa se arate uman, bombăni ea pentru sine.

— Poftim? întrebă şoferul întorcându-se pe jumătate spre ea.

— Nimic, scuzaţi-mă, reflectam cu voce tare.

O să mă ia drept nebună, îşi zise ea strângând din dinţi.

Nu se îndoia de dragostea ei pentru Jeff. Într-un

timp atât de scurt, ocupase un loc imens în inima ei şi Marilyn o recunoştea ca pe un lucru evident. Dar ce putea oare să facă? Nimic. Se aruncase practic de gâtul lui, gata să-l urmeze necondiţionat, şi el o respinsese, umilită. Trăia o dragoste neîmpărtăşită. Ca în romanele care-i plăceau, ce putea face altceva decât să se întoarcă acasă şi să-şi reia viaţa de unde o lăsase?

*
* *

Sue şi Bobby o aşteptau pe aeroportul Dulles. Îşi strânse sora în braţe, o sărută, îl ridică pe Bobby de la pământ şi, pentru prima dată după plecarea de la baza militară, îşi uită pentru o clipă durerea.

— Acum sunt prea mare! protestă băieţelul zbătându-i-se în braţele ei.

— Oh, iartă-mă!

Îl lăsă jos râzând.

— Uitasem, ai aproape şapte ani, nu-i aşa?

Făcuse acest gest mai mult pentru ea decât pentru el, însetată brusc de afecţiune. Nu avusese niciodată atâta nevoie de familia ei.

— Ce mi-ai adus? întreba copilul în timp ce se duceau să caute bagajele.

— Bobby! interveni Sue. Nu-i frumos să ceri!

— Mai întâi, zise Marilyn râzând, credeam că eşti prea mare ca să primeşti cadouri!

Copilul înţelese însă repede că glumea.

— Oh! Tanti Marilyn!

Îşi lăsase maşina la Sue, la casa ei din Georgetown. Intenţiona să cineze şi să-şi petreacă noaptea acolo înainte de a porni spre Maryland. Sue şi David cumpăraseră terenul în urmă cu zece ani şi nu

mai terminau să construiască acolo noi amenajări. Mobilele, moştenite în cea mai mare parte de la bogata familie a lui David, erau vechi, provenind din Franţa sau Anglia.

Era o casă cum nu se putea mai potrivită cu frumuseţea clasică a blondei Sue dar, în pofida lăudabilelor eforturi ale surorii sale de a o face să se simtă în largul ei, Marilyn avea mereu impresia că vizitează un muzeu. Primul lucru de care avu grijă când ajunseră a fost să-i dea lui Bobby cadourile şi el începu să alerge prin toată casa cu masca lui, asemenea unui explorator al mărilor îndepărtate. Mama şi mătuşa lui îşi beau liniştite cafeaua în bucătărie, în jurul unei mese grele de stejar.

— Nu arăţi prea bine, remarcă Sue punându-i frişca în cafea.

Îi întinse ceaşca din porţelan fin de Limoges.

— Ingrid şi-a luat ziua liberă, astfel că sunt de serviciu.

Marilyn ridică din umeri. Poate că Ingrid îi lipsea lui Sue, dar nu ei. O femeie prea primitivă pentru gustul ei.

— Ştii cum se întâmplă. Mi-am petrecut trei sferturi din timp căutând specimene interesante. Şi apoi, decalajul orar…

— Ah!… Atunci ochii aceştia roşii şi încercănaţi nu se datorează decât unei vacanţe prea pline?

Surorii ei nu-i putea scăpa nimic. Machiajul savant al lui Marilyn n-o înşelase nici o singură clipă.

— Da.

Privi în jurul ei, căutând o idee ca să schimbe subiectul discuţiei.

— Grădinii tale de legume îi merge de minune, zise ea punându-şi ceaşca pe chiuvetă.

Sue, ca bună cunoscătoare într-ale mâncării,

plantase cantităţi mari de zarzavaturi şi de plante aromatice.

— Dacă este un mod politicos de a-mi spune să nu mă amestec în treburile tale, eşti pe o cale greşită, draga mea. Te cunosc prea bine. Ai plâns. Arăţi îngrozitor şi nu te-am văzut într-o asemenea stare de la moartea tatei. Aşadar, îmi povesteşti ce s-a întâmplat, sau trebuie să-mi imaginez singură aceste evenimente teribile?

Marilyn reveni să se aşeze lângă sora ei. Crispată, încordată, simţea nevoia să se destăinuie. Îşi povestise întotdeauna secretele surorii sale, înainte ca mama lor să se fi amestecat.

— L-am întâlnit acum o săptămână, zise ea.

Începu un lung monolog şi povesti aventura ei cu Jeff aproape în toate amănuntele. Fără măcar să-şi dea seama băură aproape toată cana de cafea.

— Este prima dată când aud o asemenea poveste, recunoscu Sue. Ştiam că bărbaţii se comportă uneori ciudat, dar asta mi se pare de necrezut. Să nu vrea să fie cu tine spre binele tău, sinceră să fiu…

— Eu îl cred, Sue. Şi, ceea ce este mai rău, era sincer.

— Dar este absurd! Sunt sora ta mai mare, deci trebuie să mă crezi. Când iubeşti pe cineva, nu-l părăseşti în felul acesta. Eu n-aş putea trăi fără David.

— Sper, draga mea!

David Linton tocmai îşi făcea intrarea în bucătărie. El se aplecă să-şi sărute soţia pe obraz.

— Bună, Marilyn. Cum a fost în vacanţă?

Îşi slăbi nodul cravatei şi-şi turnă o ceaşcă de cafea.

— Foarte bine, răspunse ea.

— Execrabil o corectă Sue. Din cauza unui bărbat.

— Vai de mine!

David se aşeză, schiţând un gest de neputinţă.

— Nu trebuie să purtaţi pică tuturor bărbaţilor din acest motiv. Dacă aşa stau lucrurile, dispar şi mă întorc puţin mai târziu!

— Nici vorbă! exclamă soţia lui.

Ea îi oferi biscuiţi şi brânză.

— Tu nu te-ai purtat niciodată în felul acesta. M-ai cerut în căsătorie la a doua întâlnire a noastră.

— O hotărâre pe care n-am regretat-o niciodată.

O prinse de mijloc.

— Aş face-o din nou, dacă aş putea.

— Bine, zise Marilyn, am să urc să mă refac puţin.

Se simţea ca o intrusă în faţa fericirii lor atât de simple, atât de evidente, şi se surprinse că invidia soarta surorii ei.

— Haide! interveni aceasta din urmă. David nu crede întotdeauna ce spune. Nu voiam să te simţi stânjenită.

— Nu te scuza. Voi posedaţi ceva minunat, amândoi. Mi-ar plăcea…

Scoase un suspin şi zâmbi.

— Urc. Decalajele acestea orare mă epuizează.

Urcă treptele, străduindu-se să nu se gândească la nimic. Vara era pe sfârşite şi trebuia să-l uite pe Jeff şi să-şi reia viaţa, fără el.

*
* *

Şase săptămâni mai târziu, la jumătatea lui octombrie, Marilyn stătea în faţa ferestrei sălii de curs. Peluza era presărată cu frunze galbene şi roşii, iar pomii se desfrunzeau. Venise toamna, iarna se apropia

şi ea încă nu reuşea să se concentreze asupra muncii sale.

Amintirea lui Jeff o urmărea fără încetare. Soneria telefonului, bătăile la uşă, o făceau să-i tresară inima. Se gândea la el, se ruga să fie el. Dar niciodată nu era. Nu reuşea să se elibereze de obsesia lui, de impresia că-l vede în mijlocul studenţilor ei, în plin curs, iar noaptea era şi mai rău. Câte visuri o trezeau apoi brutal la realitate, nemulţumită şi îndurerată, scrutând totuşi umbrele camerei ei? Prea multe pentru a le ţine socoteala.

Acum, îndreptându-se spre laboratorul ei, se întreba dacă va reuşi vreodată să-l uite, să umple golul pe care-l lăsase în viaţa ei. Instinctiv, puse mâna pe cochilia pe care o purta întotdeauna atârnată la gât. Încă o amintire de la el. De ce să n-o scoată, s-o arunce? Nu putea s-o facă. Era singura dovadă tangibilă a existenţei lui, garanţia unei iubiri posibile. Mângâind-o, îşi imagina întoarcerea lui.

Cu mintea încă răvăşită de aceste gânduri contradictorii, luă două cărţi groase de curs, stinse luminile din laborator şi se îndreptă spre parcare. Îşi alungă gândurile şi-şi consultă ceasul. Era ora patru. Terminase pe ziua aceea, dar mai avea o reuniune studenţească în timpul serii. Cafea, ceai, sandvişuri. Ar face mai bine să ajungă acolo cu stomacul plin, dar n-avea curajul să gătească. De altfel, frigiderul ei era probabil gol. Îi rămânea o singură soluţie: cantina universităţii.

La ora asta, nu era multă lume. Nu-i plăcea să mănânce singură, de aceea se opri la intrare, căutând cu privirea o figură cunoscută.

Atunci îl zări. I se întâmpla din nou. Imaginaţia îi juca iarăşi feste. Stătea lângă o brunetă frumoasă, în faţa aparatului de cafea. Îşi întoarse privirea, îngrozită

puţin de asemenea vedenii, dar nu putu ignora mult timp bătăile nebuneşti ale inimii ei… De data aceasta, era sigură, era chiar el!

Rămăsese buimăcită pe pragul uşii şi, în timp ce încerca să-şi recapete sângele rece, cele două cărţi îi scăpară din mâini şi căzură greoi la podea. Zgomotul reverberă în toată sala.

Jeff şi însoţitoarea lui se întoarseră. Marilyn îi întâlni privirea, acei ochi negri care o străpunseră instantaneu. Crezu că inima va înceta să-i mai bată. Spera că-şi schimbase părerea, că venise s-o caute. Dar atunci, de ce nu urcase la laboratorul ei? De ce rămăsese în cantina aceea? Şi cine era femeia aceea tânără, brunetă?

Îngenunche ca să-şi adune cărţile şi, cu coada ochiului, îl văzu apropiindu-se.

— Marilyn?

Îi recunoscu imediat vocea şi memoria ei regăsi miile de senzaţii cu care se lupta de când revenise din Hawaii. Rămăsese o clipă nemişcată şi tăcută. Trebuia să-şi compună o figură de nepătruns, ascunzând orice urmă a iubirii ei, totuşi încă atât de vie.

— Marilyn, totul este în ordine?

Două mâini mari se aşezară pe cărţile ei.

Văzu inelul cu şerpi de argint, îşi aminti de tandreţea lui, de pielea lui lângă a ei, şi înţelese că nu-l va uita niciodată.

— Bună, Jeff!

Îşi luă cărţile şi se ridică.

— Ce surpriză!

Bucuria şi furia se înfruntau în inima ei. Campusul acesta era teritoriul ei, el n-avea dreptul să aducă acolo o altă femeie. Dar nu putea să i-o spună. Îi priveau oamenii şi ea se strădui să-şi păstreze calmul.

— Eşti aici pentru munca ta?

— Misiune oficială.

Oficială! Tânăra femeie care-l însoţea nu părea deloc oficială…

— Evenimentele din Hawaii m-au scos puţin prea mult în evidenţă şi directorul meu preferă să mă fac puţin uitat. Sunt însărcinat temporar cu recrutări pentru birourile din Washington.

— Înţeleg.

Îşi înghiţi cu greutate nodul din gât, luptându-se să-şi păstreze calmul.

— Eşti de mult în campusul acesta?

Probabil că nu-i lipseau colegii, de ce să-l trimită tocmai pe el, aici?

— De două zile. Am întâlnit profesori, studenţi.

— Înţeleg, zise ea din nou, cu o voce lipsită de inflexiuni.

De două zile! Nici măcar nu încercase s-o caute. Şi dacă n-ar fi intrat în această cantină, el ar fi plecat fără îndoială fără ca ea să ştie că fusese acolo. Şi ea, ca o proastă, nu reuşea să-l uite! Ce nebunie, ce naivitate! Din fericire, reuşise să-şi ascundă emoţia, încă un mic efort şi va fi eliberată de el…

Marilyn îi adresă un zâmbet puţin cam rece.

— Bine… sunt mulţumită că te-am revăzut, Jeff.

Se răsuci pe călcâie.

El o prinse de braţ.

— Avem multe lucruri să ne spunem.

Ea luă un aer contrariat.

— Care?

Tot corpul ei părea să-i refuze hotărârea; un foc interior o mistuia încet. Se întrebă dacă picioarele o vor mai susţine mult.

— Te ascult.

— Nu aici.

El aruncă o privire iritată în jurul lui. Femeia cu

care vorbea mai devreme se apropia de ei.

— În seara asta. Putem să ne vedem în seara asta? îi aruncă el în grabă.

— Sunt ocupată.

Reuniunea studenţească îi permitea să răspundă fără ezitare, fără să se gândească, fără să se întrebe dacă nu era curată nebunie să refuze o întâlnire cu bărbatul pe care-l aştepta de atâta timp. Dar trebuia mai întâi să fie sigură, să reia contactul cu realitatea.

— Sunt aici până vineri, când aş putea să te întâlnesc?

— Regret, toate serile mele sunt ocupate.

— Eşti sigură?

Îi puse mâna pe umăr, dar o retrase când o simţi că tremură.

— Sunt sigură, Jeff. Acum, trebuie să plec.

— Trebuie să ai un minut liber, într-o zi sau alta. Spune-mi când.

Tânăra femeie brunetă se oprise nu departe de ei, aşteptându-l evident pe Jeff.

— Niciodată. Adio.

— Vorbeşti serios? Ţi-am făcut aşadar atâta rău, Marilyn? Refuzi chiar să vorbeşti cu mine?

— Te rog!

Aruncă o privire piezişă spre necunoscuta care-l însoţea pe Jeff. Părul drept îi cădea pe umeri ca două aripi de catifea şi emana din ea un fel de forţă, de mândrie, de siguranţă. Cine era oare? O nouă cucerire? Ce nevoie avea s-o aducă aici? Era oare vorba despre cruzime sau inconştienţă? Nu vedea ce-i făcea?

— Bine, zise el brusc. Te las să pleci, de data asta.

Se îndreptă spre cealaltă femeie, care-i puse o mână pe umăr şi-i murmură ceva la ureche. El clătină din cap râzând. Iată că râdeau de ea.

Marilyn se răsuci pe călcâie cu toată demnitatea de care era în stare. Jeff putea să creadă ce voia, să întâlnească atâtea femei câte dorea. Asta nu mai avea nicio importanţă.,

Capitolul 8

— M-am săturat de băuturile astea insipide!

Ned Forman, directorul de studii, nu înceta să se lamenteze. El îşi trecu o mână prin părul roşu şi creţ.

— Sunt în stare să te dea afară dacă bei prea mult, dar când nu bei…

— Vă păstraţi postul, zise Marilyn.

— Întrebarea este dacă postul merită un asemenea sacrificiu! declară el strâmbând din nas spre paharul cu cidru pe care-l avea în mână.

Orologiul arăta ora şapte şi un sfert. Marilyn trecuse pe la apartamentul ei ca să se schimbe şi să-i dea să mănânce lui Muffin, pisica pe care o găsise şi o adăpostise în urmă cu cinci săptămâni. Se îmbrăcase apoi cu o rochie de mătase verde şi plecase la serata dată de decanul Jarlman în clădirea cea mai veche a universităţii, care data de peste o sută de ani.

Fără să împărtăşească punctul de vedere al lui Ned, îl înţelegea. În anii şaizeci se afla la Universitatea Berkeley, în California, şi păstra din epoca aceea agitată un spirit esenţialmente boem, care se acomoda foarte greu cu obiceiurile conservatoare ale locului, în ciuda celor doisprezece ani de când lucra aici.

Ringul de dans era practic pustiu, cu toate că grupul de muzicanţi ai universităţii îşi dădea toată osteneala să creeze o ambianţă romantică.

— Haideţi, zise ea, zâmbind, nu trebuie să-i

purtăm pică Decanului nostru pentru că-şi reuneşte studenţii la începutul anului de studii. Cât ne priveşte pe noi, profesorii, trebuie să dăm exemplu!

— Ca soţia lui Cezar, să fim deasupra oricăror bănuieli.

— Albi ca zăpada.

— Apropo, priveşte cine intră.

Jeff! Inima lui Marilyn începu să bată mai repede când îl văzu strângând mâna lui Jarlman. Arăta la fel de viril în cămaşa bej şi haină din tweed maro ca în bustul gol şi-n blugi, cum era la prima lor întâlnire. Îi ghici muşchii sub haine şi-l văzu schiţând zâmbetul acela care o înnebunea. Se întoarse o clipă, luptându-se să-şi recapete stăpânirea de sine, apoi o observă pe femeia brunetă alături de el. O cuprinse gelozia. După toate aparenţele, aceasta i se potrivea mult mai mult decât ea însăşi.

— Se numeşte Jeff nu-ştiu-cum, zise Ned. L-am întâlnit de dimineaţă la direcţie, deoarece încearcă să recruteze pe unii dintre cei mai străluciţi studenţi ai noştri pentru birourile F.B.I.ului. Nu-i nevoie să-ţi spun că n-am fost de acord.

— Este oare posibil? întrebă ea cu ironie.

Lui Ned, tot ce semăna a poliţie, îi inspira criticile cele mai aspre.

— Nu privi acum, bombăni el, dar vin spre noi. Dacă-şi închipuie că o să mă convingă să-mi îndemn studenţii să se alăture vulturilor lor, se înşală!

Întâlnire periculoasă

— Exageraţi! protestă ea. Ura dumneavoastră pentru politie vă orbeşte. Poate că bărbatul acesta este o persoană foarte cumsecade.

— Da, iar eu sunt Moş Crăciun. Vino, realizăm o repliere strategică.

O luă de braţ ca s-o conducă în celălalt capăt al

sălii.

— O să ne pierdem în mulţime.

Prea târziu, Jeff şi însoţitoarea lui apărură în calea lor.

— Domnule Forman?

Jeff îi întinse mâna lui Ned.

— Domnule… iertaţi-mă. Replică acesta din urmă, dar v-am uita numele.

— Thompson, Jeff Thompson. Iar dânsa este Paula Stanford.

Tânăra femeie brunetă îi strânse la rândul ei mâna, în timp ce Jeff se întorcea spre Marilyn.

— Paula este pentru mine un ajutor preţios la recrutarea de agenţi feminini.

Aşadar, şi ea lucra în F.B.I. În consecinţă, ea îi înţelegea activităţile, le admitea. Cu ea, Jeff se putea destinde şi discuta. Era la fel de obişnuită ca el cu pericolul, era în măsură să împartă cu el toate momentele vieţii lui. Perechea ideală…

— Marilyn Fancher, zise Ned.

— Domnişoara Fancher şi cu mine ne cunoaştem deja, replică Jeff luându-i mâna.

— Ah, da?

Ned îi privi uimit, apoi reveni spre Paula.

— Aţi încercat s-o înrolaţi, sau F.B.I-ul este interesat brusc de bogăţiile noastre submarine? Pentru că dacă aţi avut alte gânduri, vă liniştesc imediat: Marilyn nu este un element subversiv.

— Ne-am întâlnit în Hawaii, îi explică în grabă aceasta din urmă. Jeff m-a ajutat să adun probe de plancton.

— Cum merg recrutările? reluă Ned.

— Dificil. Unele persoane refuză cu încăpăţânare să mă asculte.

— Poate că sunt insensibile la strategia

dumneavoastră? continuă directorul ştiinţific.

— Sau îşi întemeiază judecata pe experienţele trecutului.

Jeff vorbea cu voce scăzută, aproape tristă.

— Dar şi punctul nostru de vedere s-ar fi putut de asemenea schimba. Ar putea cel puţin să ne asculte, să afle versiunea mea asupra faptelor.

Vorbea cu privirea aţintită asupra lui Marilyn, din ce în ce mai stânjenită.

El îi reproşa că se agăţa de trecut, dar el însuşi nu trăia decât din amintirile şi cruntele lui experienţe. Şi pentru că se părea că-i plac cuvintele cu dublu înţeles…

— Unele persoane, zise ea, sunt atât de ancorate în obiceiurile lor încât nu se schimbă pentru nimic în lume. Cu riscul de a cădea în greşeală.

De ce oare ochii lui deveneau atât de duioşi, adânci precum catifeaua cerului într-o noapte fără lună?

— Şi persoanele acestea se înşeală total, continuă ea.

— Dar tu nu eşti aşa? întrebă Jeff.

— Noi suntem oameni de ştiinţă. Noi ne bazăm pe fapte.

Faptele datau abia de şase săptămâni, când el afirma că n-o s-o mai revadă niciodată. Într-adevăr, după aceea el nu încercase s-o caute. Două întâlniri întâmplătoare nu însemnau nimic şi, în ciuda protestelor lui, nimeni nu-l putea acuza că se deranjase pentru ea.

— Nimic altceva decât faptele, Jeff.

Ea o privea insistent pe tânăra femeie brunetă aflată alături de el.

— Tot ce putem vedea şi auzi, adăugă ea.

— Eu aud muzică, spuse el cu blândeţe. Îmi

acorzi acest dans?

Ea râmase cu gura căscată.

— Poftim?

— Vino să dansăm!

Îi arătă ringul de dans ocupat de cinci perechi.

— Numai studenţii dansează, replică ea. Se consideră că profesorii se dovedesc rezonabili şi-şi apără autoritatea.

— Voi dansa într-un mod absolut rezonabil, promit. Ne vom mulţumi cu un slow sau cu un foxtrot.

O prinse de cot.

— Vă rugam să ne scuzaţi, aruncă el în direcţia lui Ned.

O conduse pe tânăra femeie spre ringul de dans, exact lângă locul unde se aflau chitarele.

Să se afle în braţele lui Jeff! Era dorinţa ei cea mai scumpă, dar în acelaşi timp şi cea mai mare teamă. Când o strânse lângă el, ea îşi reprimă un fior.

— Te simţi bine cu sănătatea? întrebă ea.

— De minune. Iartă-mă că ţi-am forţat puţin mâna, dar trebuia neapărat să te văd singură.

— Singură, este un fel de a spune.

— Închide ochii.

Îi atinse uşor obrajii cu buzele, trecându-şi degetele peste. Pleoapele ei.

— Acum, n-a mai rămas nimeni, decât noi doi…

Ea îl privi cu neîncredere. Nu se va lăsa atât de uşor dusă cu vorba. Amărăciunea o chinuia încă şi n-avea de gând să se expună pericolului de a primi noi răni.

— Decanul Jarlman este acolo, ca şi studenţii şi colegii mei. Nu suntem singuri, Jeff.

— Ei nu se interesează de noi.

Vorbea cu o voce dulce, mângâindu-i părul, atrăgându-i capul spre umărul lui.

— Majoritatea oamenilor nu se interesează decât de ei înşişi şi nu sunt atenţi deloc la ceilalţi.

În special un anume Jeff, se gândi Marilyn. Copleşit de contradicţiile lui, de sentimentele lui de culpabilitate, credea că este singurul care cunoaşte dificultăţile, ca şi cum restul oamenilor trăiau într-un univers perfect.

— Nu arunca atitudinea ta asupra celorlalţi, Jeff.

Dansau încet, unul în braţele celuilalt, pe un nor trandafiriu… Mâinile lui Jeff alunecau pe spatele şi pe mijlocul lui Marilyn, în ritmul muzicii. Ne înţelegem atât de bine, se gândi ea. Corpurile noastre, gesturile noastre se potrivesc atât de bine ca şi cum am fi doar unul. Şi totuşi, Jeff nu împărtăşea probabil această impresie. Resimţea încă şi acum cruzimea cuvintelor lui: „Nu există viitor pentru noi, Marilyn, niciun viitor posibil”.

Atunci, de ce dansa cu ea? De ce o ţinea în braţele lui?

O dorea încă, era sigură, dar asta nu era de-ajuns. Cu toate acestea, i-o spusese. Şi el o respinsese. Nu i-o va repeta. Orgoliul n-ar putea suporta. Muzicanţii executau acum o bucată mai languroasă. El o strângea foarte tare. Deschise ochii.

El o privea îndelung cu ochii lui negri ca smoala, ca şi cum încerca să se pătrundă de ea, s-o integreze în el însuşi. Muzica se oprise, dar Jeff continua s-o ţină în braţele lui. Nu mai dansa, dar o ducea încet cu el.

— Să ieşim de aici, murmură el. E prea multă lume în sala asta

— Eu nu te reţin.

Era genul de legătură pe care o căuta, nu-i aşa? Să poată să plece şi să revină după cum îi dicta fantezia. Fără niciun angajament. Fără legături permanente.

— Aş vrea să ies de aici cu tine.

— De ce?

Atitudinea aceasta, prea reţinută, o exaspera pe Marilyn. Aruncă o privire înspre partea unde erau Ned şi Paula. Păreau să se înţeleagă foarte bine. După toate aparenţele, brunetei nu-i displăcea ideea de a juca pe mai multe fronturi. Cu siguranţă, tocmai această frivolitate îl atrăsese pe Jeff.

— Ţi-am spus-o deja: trebuie să stăm de vorbă, noi doi.

— Am epuizat toate subiectele în Hawaii. Nu eşti obligat să te arăţi politicos cu mine sub pretextul că ne-am întâlnit întâmplător.

Şi, adăugă ea în sinea ei, sub pretextul că Paula este mai tolerantă decât mine.

Se întoarse şi se îndreptă spre masa pe care se aflau băuturile răcoritoare. Nu avea nicidecum intenţia să-i redea lui Jeff un loc în viaţa ei. Nici să distrugă pânza subţire de linişte pe care o ţesea cu răbdare.

Bufetul i se păru la fel de apetisant ca mâncărurile reîncălzite servite în avioane. Dar avea nevoie să reflecteze, să-şi pună ordine în idei.

— Ai părăsit cantina fără să mănânci nimic, zise el ajungând în spatele ei. Ceva sau… cineva te-a făcut să-ţi pierzi pofta de mâncare?

— Bineînţeles că nu.

Ar fi murit mai degrabă decât să recunoască ce putere avea asupra ei.

— Aveam o altă întâlnire, adăugă ea.

— Ah! Este adevărat, programul tău e atât de încărcat!

El vorbea acum pe un ton iritat.

— Niciun minut liber, nu-i aşa? Nu pentru mine, în orice caz. N-ai timp de odihnă, n-ai timp de vorbit… Mănânci pe apucate. Dar nu ţi-ai ales încă sandvişul,

după cum văd. Lasă-mă să găsesc ceva care să ne convină la amândoi.

Până în clipa aceea, Marilyn se stăpânise. Acum însă, el îşi bătea joc de ea, credea că poate s-o arunce şi s-o ia din nou, ca pe o păpuşă de cârpă.

— Găseşte, îl luă ea peste picior. Ceva rapid, uşor, nici prea stânjenitor şi, mai cu seamă, uşor de uitat…

— Şi dacă gusturile mele s-au schimbat? Dacă gustările nu mă mai satisfac? Cine îţi spune că de acum înainte nu vreau mai mult? Că nu vreau totul?

— Orice ai vrea, va trebui fără îndoială să mergi să cauţi în altă parte.

Marilyn îi văzu, în fundul sălii, pe Ned şi Paula într-o discuţie însufleţită.

— Mă tem că nu mai există nimic pentru tine, aici.

— Domnişoară Fancher?

— Bună seara, Eric.

Se întoarse spre adolescentul care se apropiase: visul studenţilor, coşmarul profesorilor săi. De o inteligenţă net superioară mediei, transforma toate cursurile în câmp de bătălie şi negăsind printre colegi interlocutori pe măsura lui, căuta compania adulţilor.

— Te distrezi bine? îl întrebă ea.

— Da, destul de bine.

Tânărul îşi potrivi ochelarii, îi aruncă o privire scurtă lui Jeff şi hotărî că propriile lui reflecţii erau mult mai importante decât conversaţia în curs.

— Am reflectat la mareele negre despre care aţi vorbit în această după-amiază.

— Da?

Ea îl luă de braţ şi se îndepărtă de bufet, în timp ce un student se apropia de Jeff.

— Şi la ce concluzie ai ajuns, Eric?

Se aşezară pe scaune şi Marilyn ascultă potopul de cuvinte al studentului. El spera să descopere un dizolvant capabil să transforme amestecul de apă de mare şi petrol într-o substanţă biodegradabilă, inofensivă.

În jurul lor, oamenii începeau să se ridice. Ned şi Paula plecară împreună. După toate aparenţele, directorul ştiinţific îşi schimbase părerea despre agenţii F.B.I. Marilyn nu înţelegea cum femeia aceea putea să-l prefere lui Jeff. Acesta din urmă discuta acum cu un grup de tineri în apropierea şemineului.

Se înşelase fără îndoială asupra naturii relaţiilor lui cu Paula. Şi poate chiar în privinţa altor lucruri?

Îl cercetă pe furiş. Până acum nu-şi îngăduise să-l privească, temându-se să nu cedeze atracţiei lui, în mod sigur la fel de repede ca în noaptea întâlnirii lor, când apăruse pe puntea traulerului. Nu va uita niciodată momentele lor de pasiune, la care aspira încă, dar dorinţa ei era umbrită de ură, la amintirea avansurilor ei respinse.

— Important, continua Eric, este ca această substanţă să nu aibă efecte ecologice negative şi m-am gândit…

— Eric, subiectul acesta este prea serios pentru o discuţie fără plan. Te sfătuiesc mai curând să pregăteşti un referat. Am să te ajut, dacă doreşti.

Marilyn se ridică şi-i întinse mâna, ceea ce el luă drept un cadou regesc.

În clipa aceea, Jeff surâdea şi el, şi ea recunoscu acest surâs; avea acelaşi surâs când îi prindea pandantivul în jurul gâtului, în mod inconştient, puse mâna pe cochilie. Acum putea să plece, să se întoarcă acasă fără să-i mai vorbească, să asculte ce avea să-i spună.

Îi lipsea. La ce bun să şi-o ascundă? Mândria ei

merita un asemenea sacrificii? Putea oare s-o pună în balanţă cu dragostea ei pentru el, cu riscul de a nu-l mai revedea niciodată? În ultimele zile, în Hawaii, îl acuzase că nu vrea să-şi asume niciun risc, dar ea nu proceda oare într-un fel identic? Şi de ce se temea oare? Nu era decât un bărbat, la urma urmei, şi ea o femeie adultă, evoluată, perfect capabilă să se întreţină.

Traversă sala strecurându-se printre studenţi.

O licărire de surpriză sclipi în ochii lui Jeff când o zări, dar continuă să vorbească:

— Cu alte cuvinte, este vorba despre lupta dintre cei buni şi cei răi, şi eu prefer să cred că cei buni sunt de partea noastră.

Scoase câteva cărţi de vizită din buzunar şi le împărţi studenţilor.

— Dacă unii dintre dumneavoastră sunt interesaţi, mă pot găsi întotdeauna la numărul acesta de telefon.

Marilyn citi pe una dintre ele o adresă din Washington.

— Tu n-ai nevoie de aşa ceva, zise el apropiindu-se de ea, putem discuta chiar acum despre asta.

Să discutăm, desigur, se gândi ea, dar voi putea oare vreodată să ating, să distrug bariera care ne desparte?

— Ai ceva să-mi spui, Jeff?

— Multe lucruri.

El privea mulţimea care se împrăştia.

— Dar nu aici. Dacă am pleca?

O ajută să-şi îmbrace mantoul, o însoţi să-şi ia rămas bun de la Jariman, îi făcu după aceea loc să iasă înaintea lui.

Aerul rece al nopţii o făcu să tremure. Îşi puse mânuşile şi-şi ridică gulerul.

— Ce-ar fi să mergem să mâncăm puţin, să bem ceva cald? propuse el.

Îşi strânse umerii ca să se apere de vântul rece care sufla în rafale.

— Maşina mea nu este departe.

O conduse spre un vehicul de serviciu de culoare albastru închis. Îi deschise portiera, se aşeză la rândul lui. Apoi porni motorul şi instalaţia de încălzire.

— Puţină răbdare şi va fi cald.

— De cât timp eşti la Washington?

— De două săptămâni.

— Înţeleg.

Lui Marilyn i se strânse inima. Se găsea de două săptămâni la o oră de drum, de două zile umbla prin campusul propriei ei universităţi, şi niciun semn. Cu gâtul uscat, îngheţă cu anticipaţie împotriva cuvintelor amabile pe care el le-ar putea rosti. Cuvinte goale…

— Spui întotdeauna „înţeleg”, replică el, dar în realitate nu vezi absolut nimic, nu înţelegi nimic. Nu ne-am întâlnit din întâmplare, în seara asta. Am venit pentru tine, pentru a afla cum o duci.

— Foarte bine.

Îşi ţinea ochii fixaţi asupra genunchilor, incapabilă să susţină această privire care o ardea. Viaţa lui funcţiona din nou ca un mecanism bine uns: munca lui, obiceiurile lui. Ce să facă el cu miile de lacrimi înghiţite despre care ea refuza să vorbească?

— Te văd acum, reluă el, şi asta nu-mi este de-ajuns.

Îi eliberă faţa de părul pe care ea îl vârâse sub guler ca să-i ţină de cald.

— Vreau să te ţin în braţele mele.

Îi descheie primul nasture al mantoului.

— Ne despărţea un ocean, Marilyn, şi cu toate acestea te simţeam aproape de mine.

Îşi vârî mâna în buzunar şi scoase eşarfa albă pe care i-o luase în prima seară, în Hawaii, şi o încolăci încet în jurul gâtului tinerei femei.

— Puţin din tine a rămas mereu lângă mine După acea primă noapte când te-am ţinut în braţele mele, nu te-am putut uita.

Ea îşi mângâia eşarfa şi îşi puse mâna peste mâna lui. Aşadar, n-o uitase. Ocupa un loc în inima lui. Dar care?

— Marilyn, draga mea!

Era aproape, atât de aproape. Tulburată, avu o clipă impresia ca nu mai poate să respire. Îl aştepta de atâta timp! Acum, era aici. Daca se mai apropia puţin de el şi îşi trecea braţele în jurul gâtului lui…

Nu există un viitor posibil pentru noi, Marilyn.

Eşarfa nu însemna nimic. El refuza să se angajeze, nu cerea decât câteva nopţi din când în când, o femeie la dispoziţia lui. Nu. Se umilise o dată declarându-i sentimentele ei şi n-o va lua niciodată de la capăt.

Se îndepărtă de el, îşi încheie mantoul. Începuse să plouă, o ploaie rece care bătea în acoperişul maşinii.

— Nu oceanul ne despărţea, Jeff. M-ai rănit în Hawaii. N-am să te las s-o mai faci.

— Nu vreau să-ţi fac rău. Eu…

În spatele lor răsună un claxon şi Jeff aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

— Maşina din spatele meu nu poate manevra. Trebuie să mă mişc.

Degajă locul.

— Ţi-am propus să mâncăm ceva. Cunoşti un restaurant bun?

— Ia-o pe acolo.

Îi arătă un drum care trecea prin faţa campusului.

— Vei găsi câte pizza şi hamburgeri pofteşti. Este un oraş studenţesc, aici.

— Nu e foarte îmbietor. Altceva nimic?

— Nimic, numai dacă mergem până la Baltimore. Şi pe vremea asta… întoarce aici.

Trecură într-un bulevard mărginit de mici restaurante în care se îngrămădeau studenţi, sub lumini reci de neon.

— Ia-o la dreapta, zise ea. În definitiv, am putea cina la mine.

Capitolul 9

Casa în stil victorian, zugrăvită în alb şi ocru, în care locuia Marilyn, fusese construită pentru o singură familie. Acum, cele optsprezece încăperi fuseseră împărţite în patru apartamente. Cel al tinerei femei se afla la ultimul etaj. Jeff şi cu ea se strecuraseră în tăcere pe scara de stejar sculptată, împodobită cu un covor în stil oriental.

El privea surprins aplicele vechi din aramă, tapetul galben, palierul care mirosea plăcut a ceară. Îşi imaginase un cadru de viaţă mai modern, mai funcţional pentru această tânără femeie atât de independentă.

— S-ar putea crede că suntem într-un castel din basme, zise el când ajunseră la etajul al doilea.

— Acesta este refugiul meu.

Ea deschise uşa şi intră. Un apartament luminos şi plin de plante verzi, plăcute şi proaspete, la fel ca ea, se gândi Jeff.

O frumoasă pisică siameză cu ochi albaştri veni spre ei mieunând şi tânăra femeie se repezi spre

bucătărie ca să-i umple blidul.

Marilyn zâmbi.

— Te previn că nu-ţi pot oferi decât preparate congelate sau hamburgeri. Vor fi gata într-un minut, doar să-i pun la cuptor.

Aprinse focul în şemineul din living şi se aşeză pe canapea.

El o luase pe Muffin pe genunchii lui şi pisica torcea încetişor. Toată atitudinea lui arăta că este un bărbat tandru şi atent.

— Ai mai avut animale, Jeff?

— Da, când aveam cinci ani.

Ea se ridică pentru a lua o Coca-Cola rece din frigider.

— Bunicul meu, continuă el, mi-a dăruit un căţel căruia i-am pus numele Jax. Era o corcitură îngrozitoare, dar eu îl adoram. A trebuit să i-l lăsăm bunicului când tata a fost mutat cu serviciul în Europa.

Marilyn aduse hamburgerii calzi pe farfurii. Vor lua o gustare ca doi studenţi. Ea îi atinse uşor mâna, în treacăt, ca pentru a-i mulţumi pentru amintirile lui din copilărie şi el surâse, mulţumit de această plăcută intimitate.

Vântul urla în spatele ferestrelor, trimiţând rafale de ploaie în geamuri. Un fulger ilumină brusc strada şi apartamentul se cufundă în întuneric.

Muffin mieună încet.

— Pană de curent, anunţă Marilyn.

Ea se ridică şi el îi prinse în trecere încheietura mâinii.

— Mă duc să caut lumânări, zise ea.

— De ce este nevoie? Suntem bine aşa, focul dă destulă lumină

— Jeff, te rog!

— Te temi de întuneric? Sau de mine? Tot mai

eşti supărată pe mine pentru Hawaii?

— Mi-ai făcut rău, ştii bine. Dar poţi să-ţi duci viaţa cum îţi place.

Nu-l va ruga să rămână cu ea şi nici nu va ceda pasiunii, încă atât de intensă.

— Şi dacă ţi-aş cere s-o împărţim, viaţa aceasta?

O trase spre el şi-i atinse uşor tâmpla cu un sărut.

— Pentru cât timp? întrebă ea îndepărtându-se. Până când va trece furtuna? Ca să te întorci după aceea la Washington pentru o nouă misiune?

Îşi regăsi locul pe canapea, îşi strânse picioarele sub ea şi se cufundă în contemplarea focului care răspândea în încăpere o lumină portocalie şi ireală.

Marilyn nu mânca, prea bulversată ca să poată înghiţi o singură îmbucătură. Se învinuia pe sine. Jeff îi recomandase totuşi, chiar de la început, să nu-şi facă visuri. Ea însă nu-l ascultase, astfel că purta singură răspunderea acestui naufragiu.

— Marilyn, murmură el, te implor, dă-mi o nouă şansă! Uită tot ce am putut să-ţi spun. Să facem în aşa fel ca şi cum ne-am fi întâlnit pentru prima oară. Să pornim din nou de la zero.

Cu privirea pierdută în flăcările mişcătoare, ea părea îngheţată.

— Nu mai vreau să sufăr, zise ea cu o voce abia auzită.

— Nici eu nu vreau ca tu să suferi. Acesta era motivul hotărârii mele.

La vremea aceea, sigur că optase pentru singura soluţie valabilă, el nu vrusese să vadă expresia ei disperată. În cursul acestor şase săptămâni, amintindu-şi de asta, îşi găsise singurătatea insuportabilă şi se oferise voluntar pentru campania de recrutări, numai cu scopul ca s-o revadă.

— În Hawaii, continuă el, mi-ai spus că voiai să rămâi cu mine.

— Da.

Ea renunţase atunci la orice mândrie. Nu avea importanţă decât dragostea ei pentru el. Ar fi făcut orice ca să-l convingă.

— Şi m-ai tratat drept laş, pentru că mă eschivam.

— Da.

Pentru a-i smulge hotărârea, se simţise gata să folosească orice argument.

— Campania aceasta de recrutări mi s-a părut o şansă decisivă. Am venit special ca să te văd, Marilyn. Nu-ţi pot promite să-mi petrec întreaga viaţă cu tine, dar mi-ar plăcea să rămân cu tine, să învăţ să te cunosc mai bine, să ne cunoaştem mai bine unul pe altul…

Se apleacă spre ea.

— Crezi că încă nu este destul, Marilyn? N-am propus niciodată ceva asemănător nici unei alte femei şi nu credeam s-o fac într-o zi.

— Şi Paula, Jeff?

— Este doar o prietenă, o colegă, cum este Ned Forman pentru tine. Cred că astfel îl consideri, nu-i aşa?

— Da.

Ea îşi trecu încetişor mâna peste faţa lui; ştia că Jeff spunea adevărul şi că încerca să înlăture obstacolele pe care le ridicase între ei.

— Dacă ţi-am cerut să vii aici, Jeff, a fost ca să vorbim despre asta.

— Poate.

Îşi trecu la rândul lui mâna peste faţa ei şi peste gât, coborând apoi încet de-a lungul lanţului, până la pandantiv.

— Cu riscul de a-mi pierde pentru totdeauna şansele să-ţi plac, murmură el, lasă-mă să-ţi spun că în momentul acesta nu sunt atât de dornic să discut.

Inima lui Marilyn începu să bată cu mai multă putere.

— Pentru un bărbat nu prea vorbăreţ, Jeff, vorbeşti uneori prea mult, mult prea mult…

El îi citea tulburarea pe faţă.

— Adevărat? Mă întreb cum să-ţi fiu pe plac.

— Uşor.

Marilyn începu să-i descheie nasturii cămăşii.

— Foarte uşor.

El îi sărută gâtul şi ea îi muşcă lobul urechii.

— Nu te vreau decât pe tine, numai pe tine.

Dar, fără să îndrăznească s-o spună, voia şi altceva decât plăcerea lor împărtăşită: încrederea lui şi, de asemenea, secretele lui cele mai intime.

În timp ce el îi descheia rochia, cu mâinile tremurânde, ea îi descoperea o privire rătăcită, nebună de dorinţă. Flăcările şemineului răspândeau pe pielea tinerei femei lumina lor aurie, o făceau catifelată că mătasea rochiei pe care el i-o scotea.

— Eşti atât de frumoasă!

Jeff se străduia să-şi stăpânească nerăbdarea, de teamă să nu distrugă farmecul regăsirii lor cu un gest prea brusc.

Dar, când o sărută, înflăcărarea lui sălbatică o tulbură. Ea înţelese că nu se mai putea stăpâni, că trebuie să fi aşteptat această clipă cu tot atâta nerăbdare ca ea şi, uitându-şi pentru moment toate îndoielile, îl trase lângă ea, pe covorul încălzit de şemineul din apropiere.

Era atât de bine să fie iubită cu această pasiune, în dulceaţa tăcută a nopţii, când afară ploua cu furie.

El se pierdea în adâncimile de smarald ale ochilor

ei pe jumătate închişi, se lăsa târât în universul sălbatic în care ea îl atrăgea, un univers în care totul devenea atât de simplu, atât de nebuneşte de limpede. Se iubeau, şi trupurile ştiau s-o spună fără înconjur.

Îmbătat de plăcere, Jeff se simţi, pentru prima oară în viaţa lui, copleşit întru totul de această femeie care i se abandona cu ardoare dincolo de tot răul pe care i-l făcuse. Epuizat dar fericit, se strânse lângă ea, îşi ascunse faţa la pieptul ei şi, în clipa aceea, ştiu că dragostea lui Marilyn îl îmbogăţise cu o dimensiune nouă. Căutase toată viaţa lui o asemenea femeie şi, fără ea, el nu mai era nimic. N-o va lăsa niciodată să se îndepărteze de el.

Se ridică, o privi lung, tandră şi languroasă, înflorită ca o mare floare tropicală.

— Mi-ai lipsit atât de mult. N-am încetat să aştept clipa aceasta de când ai plecat.

Jeff visa la căldura acestui corp suplu şi viguros care se potrivea atât de bine cu al lui. La această senzaţie de împlinire pe care o avea de fiecare dată când o ţinea în braţe.

— La ce te gândeşti?

Ea îi mângâia pieptul cu palma, jucându-se cu părul negru şi moale care-i ascundea cicatricele.

— În toată viaţa mea, n-am fost niciodată atât de fericit.

El o acoperi cu haina lui. Poate că şi lui îi era frig, dar ea nu dorea ca el să se îmbrace şi să plece.

— Ne-am simţi mai bine în pat, care este chiar în spatele tău.

Jeff se întoarse, uimit, când ea îi arătă canapeaua.

— Cartierul acesta este scump, îi explică ea, şi când m-am îndrăgostit de acest mic apartament, a

trebuit să mă acomodez cu lipsa de loc şi să-l mobilez în consecinţă.

Marilyn zâmbi.

— Îmi plac lucrurile deosebite, unice, ca tine.

Ea se ridică pentru a desface canapeaua, când zări masa cu hamburgerii încă neatinşi.

— N-am mâncat, remarcă ea. Nu ţi-e foame?

— Ba da, dar nu de asta… Cu atât mai mult cu cât acum trebuie să fie reci.

— Nu te nelinişti, am alte rezerve în frigider. Ce alegi: paste italieneşti, pui pane, friptură de vită?…

El se strâmbă.

— Ştii, eu, preparatele industriale…

— Dar îmi jigneşti bunul meu gust, dragul meu! Nu este vorba de preparate congelate!

Jeff îi mângâie părul.

— Mă iubeşte, este frumoasă, este inteligentă şi ştie să gătească! Visez!

— Nu. Lăsând orice modestie deoparte, trebuie să accept primele trei calificative, dar al patrulea revine surorii mele, Sue, care a pregătit aceste mâncăruri. Ce-ai spune de o friptură de vită?

În timp ce el punea masa, ea aducea friptura şi vinul.

— De ce ai acceptat până la urmă să mă vezi? întrebă el desfundând sticla.

— Nu renunţasem cu adevărat la ideea de a te regăsi într-o zi, Jeff. Sunt mulţumită că rămâi puţin la Washington,

Dar ar putea rămâne aici pentru totdeauna…

Capitolul 10

Când se trezi, simţi imediat un miros îmbietor de cafea.

— Bună dimineaţa, zise Jeff.

El tocmai punea pe masă un mic dejun complet, cu suc de portocale şi ouă prăjite.

— Ce faci? întrebă ea ridicându-se în capul oaselor.

Marilyn îşi trecu o mână prin păr pentru a încerca să-l disciplineze.

— Sst! Niciun cuvânt.

Îi turnă cafea într-o ceaşcă şi i-o întinse.

— Ţi-am spus deja că voi şti să-mi amintesc: întâi cafeaua, apoi micul dejun la pat…

Ea luă ceaşca zâmbind, încântată să se vadă răsfăţată astfel.

— Mulţumesc, spuse ea încet.

— Îmi place să te simţi bine…

— Mă copleşeşti!

Privirea lui Jeff îi producea o stare de euforie.

— Adevărat?

Ea dădu din cap şi închise ochii, mirosind cu mare plăcere cafeaua înainte de a gusta din ea.

— Asta-i tot ce cer, adăugă el.

O sărută pe gât.

Cum el era pe punctul să se îndepărteze, ea îl reţinu. Să se trezească astfel şi să-l găsească lângă ea sporea şi mai mult fericirea adusă de noaptea lor. Îşi amintea de intimitatea cotidiană dintre Sue şi David. Nu se apropia puţin de ei în momentul acesta? Şi, de data asta, bucuria lor nu va dispărea în realitatea brutală a unei lumi ostile, ci se deschidea spre o promisiune nouă şi minunată.

— Aş da mult să ştiu ce gândeşti în momentul acesta, zise el, gânditor.

— Acum ştiu de ce nu mi-am luat niciodată

cafeaua în pat.

— De ce?

— Pentru că până acum îmi lipsea ce era mai important… Tu, Jeff!

— Este oare o invitaţie?

El aduse tava lângă pat.

— Pot oare să mă alătur agapelor tale sub pătură?

Când o sărută, Marilyn îşi spuse în sinea ci că micul dejun nu era în mod obligatoriu primul moment fericit al zilei.

— Dacă nu mâncăm nimic, suspină ea, o să murim de foame. Dar n-am niciun chef să mă mişc.

Rămânea cu capul sprijinit de pieptul lui Jeff şi-şi trecea vârful degetelor peste muşchii braţului lui.

— Nu vorbi de moarte când suntem împreună, murmură el.

— Glumeam.

Dar Marilyn îi simţea prea bine nemulţumirea. Aşadar, el continua să creadă că, pentru o femeie, compania lui putea fi nefastă.

El mai rămase o clipă fără să se mişte, apoi se ridică şi se îmbrăcă. Ea se apropie de el şi-i mângâie umărul.

— Jeff, te vreau… mereu… Fără tine, nu mă simt bună de nimic.

Marilyn voia ca Jeff să ştie cât de multă nevoie avea de el.

— Dacă mi s-ar oferi viaţa eternă, cu condiţia să nu te mai revăd niciodată, aş refuza. Mă înţelegi?

— Şi riscurile?

— Nu mi-e teamă. Te iubesc şi aş vrea să-mi petrec…

Fusese cât pe ce să spună: restul vieţii mele cu tine. Dar îşi înghiţi la timp cuvintele. El nu era pregătit

să se angajeze pe un termen atât de lung.

— ... cât mai mult timp cu tine, zise ea. Avem amândoi profesia noastră, Jeff, dar de fiecare dată când am putea să ne vedem...

— Şi riscurile? repetă el.

— Puţin mă interesează, Jeff; orice s-ar întâmpla.

Nu ţi se va întâmpla niciodată ceva rău, promise el în sinea lui, atâta timp cât pot interveni. O luă în braţe şi o simţi cum se destinde la pieptul lui. Jeff zâmbi.

— Apropo de profesie, adăugă el, am o şedinţă cu câţiva dintre studenţii tăi în mai puţin de o oră.

— Dumnezeule! Cât este ceasul?

Cursul ei începea la ora nouă.

— Şapte.

O sărută pe vârful nasului şi se aplecă să-şi încalţe pantofii.

— Am doar atâta timp cât să trec pe la hotel să fac un duş şi să mă schimb.

Depuse un sărut pe bărbia ei, îi strânse mâna într-a lui, apoi se îndreptă spre uşă şi ieşi.

Ea privi mult timp uşa închisă şi-şi dădu seama că era goală în mijlocul încăperii, tremurând de frig. Jeff nu-i spusese când se vor revedea. Putea tot atât de bine să dispară alte şase săptămâni, sau şase luni. Nu-şi promiseseră nimic şi el obţinuse ce aştepta de la ea: o noapte de dragoste.

Stătea întristată în baie când auzi soneria.

— În după-amiaza asta, declară Jeff când ea îi deschise, termin la ora patru. Şi tu?

Ea se gândi o clipă, recapitulându-şi în minte programul.

— La trei.

— Atunci, rezerv locuri la restaurant pentru ora şapte. Cu faţa de masă adevărată, pahare de cristal şi

lumânări.

O cercetă cu un aer uimit.

— Ceva nu-i în ordine?

Ea scutură din cap.

— Nu, dar când ai plecat, credeam că… Oh! Nimic…

Se învinuia că se îndoise atât de repede de el şi nu îndrăznea să i-o mărturisească.

— Nu te nelinişti, Marilyn. Merităm o nouă şansă şi o vom încerca, îţi promit.

O sărută pe frunte înainte de a pleca din nou.

Marilyn fredona sub duş, zâmbitoare, fericită. Dacă ar fi avut timp, ar fi sărit din nou în aşternut numai pentru a reflecta la fericirea ei, la bucuria ei, la iubirea ei.

Euforia ei dură până la ora prânzului, când asistentul veni s-o anunţe că o maree neagră înainta spre coasta sălbatică unde trăiau un număr mare de păsări, precum şi specii submarine Atunci când se producea genul acesta de accident, mult prea des după părerea lui Marilyn, se ducea pe teren cu toţi studenţii ei ca să-i ajute pe salvatori.

Îşi schimbă ţinuta cu o pereche de blugi şi un hanorac, apoi încercă să dea de Jeff ca să-l anunţe că va întârzia dar, neştiind absolut deloc unde-l putea găsi, îi lăsă un bilet pe parbrizul maşinii.

Ajunsă la locul accidentului, nu mai avu timp să se gândească la Jeff sau la orice altceva, prea ocupată să spele păsările care se zbăteau cu disperare pe plaja plină de materie vâscoasă. O negură dezolantă înconjura salvatorii pe care frigul îi făcea să tremure.

Când Jeff veni să li se alăture, ea termina de curăţat un pescăruş care piuia jalnic. Încredinţă pasărea lui Eric, îşi scoase mănuşile şi se duse să-i mulţumească lui Jeff pentru prezenţa lui. O găsise, cu

toate că nu-i precizase destinaţia exactă. Era atât de fericită că-l vede încât aproape îşi uită oboseala şi umezeala înconjurătoare.

— Bună seara, Jeff!

Ea îi strânse mâna.

— Ned mi-a spus unde eşti.

Jeff îi ţinu mâna o clipă, dar nu schiţă niciun gest mai tandru, ca să n-o compromită în faţa studenţilor.

— Îţi mulţumesc pentru bilet, reluă el luând-o deoparte. Eşti foarte generoasă.

— Unde vezi tu generozitatea? Nu ţi-am făcut un cec! Când mă simt cu adevărat interesată, mă implic direct.

Încercă să îndepărteze părul lipit pe faţă, deoarece vântul şi umiditatea aerului îl făceau greu şi lipicios.

Ce să mai spună de faptul că, la început, intenţiona să se întoarcă repede după cursuri ca să se facă frumoasă pentru seară! În momentul acesta, se simţea aproape la fel de atrăgătoare ca un pescar pe mare, în plină acţiune.

— Îmi pare rău că-ţi stric planurile, clar era un caz de forţă majoră.

— Înţeleg.

Cu un gest tandru, îi şterse nisipul care-i murdărise obrazul.

— Am amânat pentru mai târziu rezervările la restaurant, deoarece am încă intenţia să te iau la cină. Ca să câştigăm timp, am luat cu mine cu ce să mă schimb acasă la tine. Acum, aş putea da o mână de ajutor?

Ea îi explică felul cum să prindă păsările, cum să le spele şi să le cureţe.

— După aceea, le punem în cuşti ca să li se dea drumul într-o zonă nepoluată.

Vorbea încet, aproape ca şi cum se scuza. Sue râsese de atâtea ori de inima ei bună; ce va spune oare Jeff? Comparată cu misiunile lui secrete, curăţarea pescăruşilor şi a altor păsări trebuie să-i pară cu totul neînsemnată.

El nu comentă însă nimic. Îi ridică încet bărbia şi-şi cufundă privirea în ochii ei verzi.

— Ai un suflet bun.

Marilyn surâse, uitând frigul şi murdăria, simţindu-se dintr-o dată la fel de frumoasă ca după o oră petrecută într-o baie plină de spumă.

— Acum, încetează să mă priveşti aşa, numai dacă nu vrei să tii un curs improvizat de educaţie sexuală studenţilor tăi, şi spune-mi mai bine ce trebuie să fac.

La lăsarea serii, era plin de nisip şi de păcură ca şi ceilalţi salvatori. Marilyn îşi duse studenţii înapoi la campus şi-i spuse lui Jeff că se vor reîntâlni acasă la ea. Când ajunse şi ea, el o aştepta pe palier, aşezat pe ultima treaptă a scării, cu o valiză la picioare.

— Ar fi trebuit să-ţi las o cheie, zise ea scoţându-şi pantofii.

Muffin îi primi torcând şi se frecă de picioarele lui Jeff.

— Iată-mă adoptat, zise el aplecându-se s-o mângâie.

Aveau amândoi nevoie să se spele energic din cap până-n picioare. În mica ei baie, n-ar fi fost practic.

— Fă-ţi tu primul duşul, îi propuse ea.

Intenţiona să-şi cureţe faţa în acest timp şi să-şi spele părul.

— Să-l facem împreună!

Ea şovăi. Să se spele în doi i se părea stadiul ultim al intimităţii. Apoi se hotărî.

— Este cea mai plăcută invitaţie care mi s-a făcut

astăzi.

— Ah, da? Şi câte ai primit, exact?

Se dezbrăcară şi ea se întrebă încă o dată cum putuse păcura să pătrundă astfel prin haine.

— Ştii, răspunse ea râzând, o femeie frumoasă ca mine nici măcar nu numără propunerile.

— Evident.

O sărută şi o mângâie cu mâinile lui negre şi ea nu se putu împiedica să scoată un ţipăt..

— Dar tu le-ai refuzat pe toate în bloc, continuă el, pentru a veni cu mine! Doamne, Dumnezeule! Nici nu poate fi vorba să te decepţionez!

Fără să înceteze s-o sărute, o duse cu el încet spre duş şi râmaseră un timp prinşi într-un sărut fierbinte. Apoi el se desprinse şi dădu drumul la apa caldă peste corpul tinerei femei. Ea îl lăsă s-o facă, încântată de plăcere. El începu prin a-i spăla capul, făcând şamponul să producă spumă, masându-i pielea capului ca şi cum toată viaţa făcuse asta. Apoi îi săpuni trupul, mereu cu acea încetineală calculară care o liniştea şi o înflăcăra în acelaşi timp.

Nu schimbară niciun cuvânt şi ea nu deschise nicio clipă ochii, văzându-l doar cu imaginaţia rotindu-se în jurul ei, îngenunchind, ridicându-se, frecând-o cu o perie moale.

— Acum este rândul tău, zise ea după ce el terminase.

Pentru ea a fost o plăcere cu totul diferită, dar tot atât de intensă. El o lăsa să se ocupe de trupul lui, ascultător şi atent la cele mai mici mişcări ale ei. Se ridică în vârful picioarelor ca să-l spele pe cap şi încheie operaţia cu un sărut.

Atunci Jeff o prinse în braţe, o strânse cu putere lângă el şi, sub apa caldă, o antrenă în torentul irezistibil al dorinţei lui arzătoare, dând frâu liber

pasiunii, trecând amândoi prin vârtejuri, prăbuşiri, urcând apoi până la apogeu, sub soarele orbitor al extazului.

Ea îi murmura încă încet numele când se ghemui la pieptul lui, ca înecată, plutind în derivă, dar foarte însufleţită în adâncul fiinţei sale, de o viaţă nouă, minunată.

Sala de baie dispărea sub un nor de aburi; Jeff opri apa. El culese cu buzele picăturile de apă prinse de genele tinerei femei, în tăcerea deplină care se lăsase.

— Te iubesc, Marilyn.

Ea auzise bine, nu se înşelase. Deschise ochii.

— Te iubesc, draga mea.

Cuvintele acestea răsunară în mintea ei ca un clopoţel vesel, în timp ce Jeff, cu un prosop legat în jurul mijlocului, punea un halat de baie pe umerii ei şi o conducea în living.

— Ţin mult să te duc să cinăm în seara asta, declară el; de aceea, mă voi grăbi să mă îmbrac înainte de a mă lăsa deturnat de la planul meu.

Cina în elegantul restaurant franţuzesc corespundea cu tot ce o anunţase şi chiar mai mult: un trandafir roşu şi o cutie cu bomboane de ciocolată o aşteptau, puse pe farfuria ei.

Ce bărbat rafinat, atât de doritor de a-i face plăcere! Ţinea cu adevărat la ea şi nu înceta să i-o dovedească.

— La ce te gândeşti?

Jeff îi scruta faţa în timp ce-şi bea cafeaua. Ceaşca de porţelan alb părea incredibil de fragilă între mâinile lui mari.

Cât de mult te iubesc! se gândea ea.

— Sunt fericită că te-am întâlnit, în ciuda împrejurărilor atât de ieşite din comun.

Înainte de a veni aici, el îi spusese că o iubeşte, dar putea oare să acorde încredere unor cuvinte rostite în focul pasiunii?

El continua s-o privească lung, cu admiraţie şi cu un zâmbet nonşalant.

Marilyn simţi o înţepătură stranie în ceafă.

— La ce te gândeşti?

Ea spera că el o să-i răspundă: La tine!

— Ar trebui să ne întoarcem acasă.

Fără s-o slăbească din ochi, el făcu semn chelnerului.

— Vreau să fiu singur cu tine.

Nu este o idee atât de proastă, se gândi ea punându-şi mâna peste a lui.

*
* *

Petrecură împreuna următoarele două nopţi. Joi seara, cinară într-un restaurant thailandez şi asistară la un concert Mozart dat de studenţii universităţii. Vineri văzură piesa *Un tramvai numit dorinţă,* jucată de secţia de artă dramatică. Marilyn putu constata, nu fără uimire, că, în pofida profesiilor lor atât de diferite, aveau aceleaşi gusturi.

Jeff urma să se întoarcă luni la Washington, ceea ce nu va uşura întâlnirile lor. Dar Marilyn nu voia să se gândească la asta: le mai rămânea weekendul.

— Avem toată ziua pentru noi, declară Jeff sâmbătă când se treziră, târziu, în cursul dimineţii. Ce doreşti să faci?

Ea surâse, mângâindu-i corpul cu o mişcare uşoară.

— Ţii într-adevăr să ştii?

— Devii nesăţioasă! zise Jeff trăgând-o spre el.

— Te plângi?

— Am eu aerul că mă plâng?

El îi mângâia spatele, îşi trecea mâinile peste curba şoldurilor.

— Am o casă în Virginia. Am putea să mergem acolo, să rămânem singuri pentru…

În clipa aceea sună telefonul şi Marilyn se ridică în capul oaselor ca să răspundă.

— Alo?

Îşi drese glasul ca să-şi recapete un ton firesc.

— Marilyn? Sue la telefon. Totul este în ordine? Sper că nu te-am trezit?

— Nu, nu dormeam.

— Asta mai lipsea, bombăni Jeff.

Marilyn se încruntă ca să-i ceară să facă linişte.

— Sper, doar este ora unsprezece! reluă Sue. Te aşteptăm la începutul după-amiezii.

— Cum?

— Este aniversarea lui Bobby. Mama vine special de la New York. Să nu-mi spui că ai uitat!

— Nu, bineînţeles că nu!

— Este evident! comentă Jeff mângâindu-i piciorul.

Ea scoase un suspin şi se îndepărtă de el.

— Încetează! făcu ea acoperind receptorul cu palma.

El îi răspunse cu o privire nevinovată.

— Ce spui? întrebă Sue.

— Nimic, vorbeam singură.

— Mincinoaso, zise Jeff.

— Voiam să-ţi cer un serviciu, continuă Sue. Frigiderul meu este plin. Stă gata să plesnească, şi am comandat îngheţată pentru Bobby. Ai putea trece s-o iei când vii? Cunoşti patiseria aceea mică, franţuzească…

— De acord. Pot veni cu un prieten?

Nu ştia cum va reacţiona Jeff la ideea de a-şi petrece o zi printre copii gălăgioşi, dar nu se simţea în stare să-şi decepţioneze unicul nepot.

— Bineînţeles. Îl cunosc?

— Nu. Va fi o surpriză. Pe curând!

Imediat ce închise, Jeff o luă din nou în braţe.

— Unde rămăseserăm?

Ea îl respinse şi coborî din pat.

— Eram pe punctul să ne pregătim pentru a merge la o masă de aniversare.

— Curios. Puteam să jur că făceam altceva.

Ea zâmbi şi se îndreptă spre şifonier ca să-şi aleagă o rochie.

— Îţi plac reuniunile copiilor?

— Am pierdut obişnuinţa.

— Este tocmai cum credeam. Îţi dau un sfat: menajează-ţi respiraţia, vei avea nevoie.

În ceea ce o privea pe ea, Marilyn se temea mai puţin de veselia năvalnică a copiilor decât de întâlnirea cu mama ei.

Capitolul 11

Seara, Jeff trebui să admită că Marilyn nu se înşelase în privinţa consecinţelor unei reuniuni de copii. Sue şi David se arătară atât de epuizaţi încât se oferi el însuşi să conducă mai mulţi copii la casele lor. În plus, asta îi permitea să scape de mama lui Marilyn, o femeie teribil de egocentrică şi care îşi afişă ostentativ preferinţa pentru Sue. Fără să se sinchisească de suferinţa evidentă a fiicei sale mai mici.

În mai multe rânduri în timpul zilei, Edwina îi criticase felul de a se îmbrăca, munca, viaţa ei, legându-se în cele din urmă de Jeff, prin aluzii şi fraze cu dublu înţeles. Acesta a fost momentul în care propusese să facă pe şoferul. Era limpede că, în pofida puţinei consideraţii pentru fiica ei, Edwina îl găsea nedemn de ea.

Când reveni, Sue insistă să-i arate albumul cu fotografii familiale. El le privi politicos şi rămase tăcut în cea mai mare parte a timpului. Îi era greu să admită că o fetiţă cu mutrişoara plină de pete de roşeaţă, firavă şi prost îmbrăcată, putuse să devină frumoasa femeie aşezată în faţa lui. Cât despre Sue, ea semăna cu o păpuşă de porţelan: blondă, cu tenul deschis, cu părul mlădios ca mătasea şi ochi mari, albaştri. Ea îşi eclipsa sora mai mică prin frumuseţe.

— Sue a fost întotdeauna atât de frumoasă! suspină Edwina privind peste umărul lui. Aş fi vrut s-o văd manechin... sau chiar actriţă.

— Mai curând moartă! exclamă aceasta. Marilyn, în schimb, avea talent. Aminteşte-ţi piesa pe care a scris-o pentru o serbare de împărţirea premiilor.

Ea răsfoi albumul şi se opri în faţa unei fotografii cu Marilyn purtând o perucă cenuşie şi un şorţ de bumbac.

— Iată! Este făcută în ziua când a primit un premiu. A scris singură piesa, a pus-o în scenă şi a jucat-o!

— Da, recunoscu Edwina. Fetele mele erau extraordinare. Nu în acelaşi fel, însă. Sue este sociabilă şi feminină ca mine, în vreme ce Marilyn seamănă cu tatăl ei. Era profesor, înţelegi, se mulţumea doar cu atât... Decât să participe la recepţii, prefera pescuitul. Eram atât de diferiţi... Mă întreb încă şi acum cum a putut dura căsătoria noastră atât de mult. Am simţit că

trăiesc din nou după ce l-am părăsit.

— Scuzaţi-mă, interveni Marilyn, dar am văzut deja toate fotografiile astea de sute de ori. Mă duc să văd cum se descurcă Bobby cu detectorul lui de metale.

Fără să aştepte răspuns, îşi luă mantoul şi o şterse în grădină, unde copilul căuta comori îngropate. Cum putea oare mama ei să arunce vorbele cu atâta uşurinţă, evocând un divorţ care frânsese inima tatălui ei şi-i cauzase probabil moartea? Îi fu greu să încheie nasturii mantoului, atât de tare îi tremurau mâinile.

Copilul era ocupat să ocolească un tufiş de azalee când se apropie de el.

— Nu găseşti nimic? îl întrebă ea.

— Cuie ruginite, răspunse băieţelul fără să ridice capul.

— Ştii, ar fi preferabil să mergem pe plajă. Grădinile servesc mai curând la plantarea florilor, în timp ce pe ţărm mareea poate aduce tot soiul de lucruri.

Băiatul îşi ridică faţa mânjită de pământ proaspăt.

— Mergem? întrebă el cu ochi strălucitori.

— Nu imediat, se face noapte.

— Mâine?

— Vom vedea.

— Poţi să dormi aici şi mâine plecăm să facem picnic! Vrei? Mă duc s-o întreb pe mama!

Îşi aruncă aparatul, îşi şterse mâinile pe pantaloni şi fugi spre casă, gata să se lovească de Jeff care ieşea.

— A găsit aur? întrebă acesta din urmă, râzând.

— Nu, doar cuie şi capace de la sticle. Când l-am văzut ocupat să devasteze această nefericită de grădină, am avut ideea nefastă să-i propun drept teren

de căutări plaja şi este convins că-l voi duce acolo mâine.

— Aşteaptă, aranjez eu asta.

În timp ce ea replanta de bine de rău florile la locul lor, Jeff scotea câteva monede din buzunar şi le îngropa la baza unui ienupăr.

— Nu este Peru, zise el când termină, dar e mai bine decât nimic.

— Eşti atât de drăguţ! exclamă ea luându-l în braţe. Te preocupi de pisici, de păsări, şi acum de băieţei!

Ar fi un tată minunat. Dacă s-ar căsători, ar vrea oare imediat copii?

— Hei, voi doi! strigă Bobby la ei. Mama spune că cina este gata!

Masa fu servită de o matroană sinistră cu numele de Ingrid, care nu privea pe nimeni în ochi şi a cărei gură nu zâmbea probabil niciodată. Un adevărat robot, se gândi Jeff.

După masă, ea aduse cafea şi lichioruri. David vorbi despre noul avion care tocmai i se oferise şi-i propuse lui Jeff să vină să-l însoţească atunci când îl va pilota.

— Mulţumesc, dar refuz genul acesta de exerciţiu. Tatăl meu a fost pilot de încercare; în ziua când împlineam zeci ani, m-au anunţat că nu va mai reveni. Mi-a lipsit toată viaţa şi mi-am jurat să nu mai am cu avioanele decât raporturi foarte rezervate. Mă urc în ele numai în caz de absolută necesitate.

— Dar trebuie să călătoreşti mult.

— Într-adevăr. Face parte din obligaţiile mele.

Marilyn constata o dată mai mult că nu-i plăcea să vorbească despre meseria lui.

Se duse în camera lui Bobby deoarece îi promisese să-i spună o poveste.

Jeff li se alătură puţin după aceea şi-i privi o clipă.

Sue repartizase camerele în modul cel mai logic posibil, după părerea ei: mama ei lua, ca de obicei, camera de oaspeţi de lângă cea a lui Bobby. Jeff şi Marilyn în capătul celălalt al culoarului, în două camere despărţite de o sală de baie comună.

Sub ochiul atent al Edwinei, fiica ei îi ură noapte bună lui Jeff înainte de a se îndrepta spre camera ei. Marilyn remarcă imediat uşa care ducea în baie. Speră că Jeff o va deschide, dar el n-o făcu. Aşteptă ca el să-şi facă duşul.

Se dezbrăcă în grabă şi se strecură în cămaşa de noapte albastru-deschis pe care i-o pregătise sora ei. Va veni oare Jeff să i se alăture? Păruse destul de posomorât tot timpul cinei. O compara cu Sue; va observa oare diferenţele dintre ele? Fără îndoială. Toată lumea o făcea. Trăise toată viaţa în umbra surorii ei. N-ar fi trebuit niciodată să-l aducă aici.

Se privi în oglinda măsuţei de toaletă. Buza ei inferioară era prea plină, nasul plin de pete de roşeaţă, iar părul într-o stare imposibil de descris. Încerca să-l disciplineze când auzi duşul oprindu-se. Câteva minute mai târziu, uşa sălii de baie se deschise şi Jeff intră, cu un prosop albastru legat în jurul soldurilor şi cu părul încă ud.

Îl văzu în oglindă venind spre ea, dar nu se întoarse. Degetele ei se încleştară pe mânerul periei şi-şi încetini mişcarea când el se opri în spatele ei, punându-i mâinile pe umeri.

— Lasă peria asta, zise el lăsându-şi o palmă să alunece până la talia ei. Îmi place când părul tău dansează ca nişte flăcări.

Ea se întoarse şi-i cuprinse gâtul cu braţele. O găsea pe gustul lui, o dorea, o iubea aşa cum era. Îşi apăsă degetele pe ceafa lui ca să-l aducă la ea s-o

sărute.

— Nu eram sigur… murmură el lângă buzele ei.

— De ce anume?

În acelaşi timp, ea depunea mici sărături pe gura lui pe jumătate închisă. Braţele lui Jeff se strânseră în jurul mijlocului ei şi Marilyn simţi cum se risipeşte supărarea provocată de cuvintele Edwinei.

— Spui?

Ea nu-i lăsa însă răgazul să răspundă, prinzându-i buza inferioară cu vârful dinţilor, râzând de jena lui şi de plăcerea evidentă pe care i-o provoca astfel.

Jeff îşi petrecuse ziua ascultând-o pe Edwina ponegrindu-şi fiica, fără să poată interveni. Se stăpânise toată ziua să-i arate dorinţa lui şi când îi urase noapte bună, se temuse ca mama ei să n-o fi pus în gardă împotriva lui.

— Nu eram sigur că mă mai doreşti.

O ridică în braţe şi o întinse pe pat.

— Cum? întrebă ea, neîncrezătoare.

— Mi s-a părut că eşti atât de încordată, începând de dimineaţă, atât de rece.

Se întinse lângă ea şi începu să se joace cu bretelele cămăşii ei de noapte.

— Mă întrebam dacă, în sânul familiei tale, n-o să-ţi dai seama că nu-ţi sunt deloc potrivit.

— Îmi eşti potrivit perfect, Jeff.

Îl cuprinse în braţele ei, îi mângâie umerii, masându-i cu vârful degetelor muşchii tari ca oţelul.

— Mă temeam numai ca vorbele denigratoare ale mamei şi comparaţia cu Sue să nu te facă să-ţi schimbi părerea despre mine.

— Cum aş putea vreodată să fac aşa ceva? Tu, cea mai dulce, cea mai dezirabilă dintre femeile pe care le-am cunoscut!

Se întrebase toată după-amiaza cum putuse

vipera de Edwina să dea naştere unei flori delicate şi calde ca Marilyn.

— Nu te supără faptul că sunt mai puţin frumoasă ca Sue?

— Cine a spus asta?

— Oh, Jeff!

— Nu mă crezi? Voi găsi eu un mijloc ca să te conving.

El făcu să alunece una dintre bretele pentru a-i dezveli pieptul şi a descoperi aluniţa pe care o avea aproape de inimă.

— Iată micul vis erotic care m-a torturat tot timpul cinei. Nu mă gândeam decât să-l sărut şi acum, în sfârşit, pot s-o fac.

Îi mângâie cu vârful buzelor pielea catifelată, fără să ţină seama de protestele ei înăbuşite. Ştia de altfel foarte bine că, dacă i-ar fi dat ascultare, ea ar fi fost prima care să i-o reproşeze.

Cu buzele întredeschise şi ochii închişi, Marilyn căută prosopul pe care el încă îl mai purta, ca să-l desprindă.

Se rostogoliră unul peste altul, luptându-se şi râzând, apoi se opriră brusc. Se priveau, îşi spuneau cu ochii ceea ce trupurile lor ardeau de dorinţa de a-şi mărturisi.

Se regăsiră în sfârşit, în blânda lumină trandafirie a veiozei de pe noptieră, atenţi unul la altul, dornici să împărtăşească bucuria lor intensă, setea unuia de celălalt, extazul în care se antrenau reciproc.

— Te iubesc, Marilyn. N-am spus niciodată asta unei femei.

Se simţea absorbit cu totul de ea, dar descoperise o fericire a cărei existenţă nici măcar n-o bănuise.

— Te găsesc minunat, murmură ea sărutându-i

pieptul umed. În prima seară, când te-am văzut pe trauler, am simţit un şoc. Erai cel mai frumos bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. În aceeaşi noapte, erai în camera mea şi doream să te mângâi cum o fac acum.

— Bărbaţii nu sunt frumoşi, zise el.

Vorbea lângă fruntea ei, lângă tâmplele ei, şi dorea ca momentele acestea să dureze de-a pururi. Ea corespundea atât de bine cu tot ce visase la o femeie. Îi inspira o asemenea dragoste, o asemenea bucurie!

— Tu eşti, totuşi. Ai pielea catifelată şi de culoarea chihlimbarului, ca o piele preţioasă de căprioară, părul tău este atât de negru…

Se dădu puţin înapoi ca să-l privească mai bine, sprijinită în coate.

— … ca o aripă de corb, continuă ea. Şi ochii tăi… strălucesc ca jăraticul.

— Schimbi totul în poezie!

Îi mângâie obrazul.

— Eşti o femeie surprinzătoare… Cu tine, omul se simte ca dezrădăcinat.

— Cu tine, la fel. La început, te luam drept un polinezian.

— Nu, am un bunic indian navajo.

— Indian navajo?

Ea zâmbi.

— Aşadar, aveam dreptate. Ştiam că eşti un bărbat deosebit Să vedem, dacă ai un sfert din sânge indian, copiii tăi vor avea a opta parte.

— Dacă voi avea copii.

— Vei avea într-o zi.

— Copiii nu intră în planurile mele.

Marilyn nu răspunse, cu inima străpunsă de durere. Fără copii. Pentru totdeauna. Cu câteva luni în urmă, ar fi fost de părerea lui, dar nu acum, nu după discuţia pe care o avusese cu doctorul Carrow, nu

după ce-l cunoscuse pe Jeff. De acum înainte voia copii. De la Jeff.

— Şi eu spuneam acelaşi lucru cu mult timp în urmă, murmură ea.

Se ridică în capul oaselor şi-şi cuprinse genunchii cu braţele.

— După aceea, însă, mi-am schimbat părerea.

— Eu nu, Marilyn. Şi n-am să mi-o schimb.

El îi mângâia picioarele, privind în gol.

— Eu nu voi avea niciodată copii.

— Cum poţi afirma aşa ceva?

Avea oare şi el necazuri? La gândul acesta, tremură în sinea ei.

— Marilyn, ţi-am povestit cum a murit tatăl meu. Îţi dai seama că meseria mea este cel puţin la fel de periculoasă ca a lui. Să aduci pe lume copii în lumea noastră de nebuni implică deja o oarecare inconştienţă, dar când, în plus, tatăl practică o meserie de mare risc…

— O aveai pe mama ta, Jeff!

— Mama mea. Da. O aveam pe mama mea.

Avu un râs lipsit de veselie.

— Se căsătorise cu tata numai pentru cariera lui prestigioasă. Când el a murit, adio lux şi libertate. Deveneam o povară pentru ea. M-a lăsat în grija bunicului şi n-am mai auzit vorbindu-se despre ea. Când am aflat de moartea ei într-un accident de maşină, nici măcar nu-mi mai aminteam figura ei.

— Îmi pare rău, Jeff.

Se strânse lângă el, îşi puse capul pe umărul lui.

— Inutil, am scos-o la capăt.

Da, se gândi ea, ai scos-o la capăt, dar cu ce preţ? O asemenea tristeţe…

— Lucrurile nu se desfăşoară întotdeauna în felul acesta, Jeff. Dacă ai iubi pe cineva, n-ai încerca să-l

faci fericit? Şi un cămin n-ar fi o mare fericire pentru tine? Putem reuşi mai bine decât părinţii noştri.

El îi luă mâna, o ţinu strâns între ale lui şi o puse apoi pe pieptul lui.

— În viaţa mea nu există loc pentru copii, Marilyn. Nu va exista niciodată.

Rămaseră mult timp nemişcaţi şi tăcuţi, apoi el îşi recuperă prosopul.

— Ar trebui să mă întorc în camera mea.

Se ridică în picioare.

— Sue n-ar fi mulţumită dacă ar descoperi că n-am folosit patul pe care mi l-a pregătit.

Marilyn se ascunse sub cearşafuri, încuviinţând cu un semn din cap. Intimitatea lor din aceste ultime zile se curmase şi Jeff o simţea la fel de bine ca ea. Nu se întorcea în camera lui din cauza lui Sue, ci pentru că între ei se ridica un nou obstacol. Ea dorea să aibă copii. El nu.

Privindu-l cum pleacă, încercă o senzaţie insuportabilă de părăsire. Din nou singură! Toate speranţele ei se transformau în fum.

Încercă totuşi să se îmbărbăteze: dacă îşi schimbase deja părerea o dată, de ce n-ar reuşi să-l convingă în această privinţă, deopotrivă? Cu timpul… Timpul, vechiul ei inamic. Doctorul Carrow fusese categoric: dacă voia să aibă copii, era acum sau niciodată.

Ştia de acum înainte că voia să trăiască alături de Jeff. Dar el ce va spune oare? Voinţa lui era destul de puternică pentru a-şi domina dorinţele; aşadar, dacă insista cu adevărat să aibă copii… Nu. Îl voia pe Jeff mai mult decât orice pe lume. Puteau fi foarte fericiţi împreună. Numai că, dacă îşi va schimba părerea într-o zi, nu va fi prea târziu pentru ea? Trebuia să-i vorbească, să-i explice situaţia.

Se înfioră, se înfăşură în pături, dar continuă să tremure. Frigul era mai mult în ea însăşi, în inima ei. De ce viaţa ei nu se desfăşura simplu? De ce trebuia să aleagă între bărbatul acesta pe care-l iubea şi copiii pe care-i dorea? Copiii lui Jeff.

Orele se scurseră, dezesperant de încet, dezesperant de lipsite de somn. La primele licăriri ale zorilor, îmbrăcă un capot şi se strecură în camera vecină. Jeff nu se afla acolo. Cuvertura de pe pat era mototolită, iar pijamaua împrumutată de David, pusa pe un scaun.

Plecase oare în timpul nopţii, contrariat de conversaţia lor? Nu, el o prevenise. Nu era genul lui s-o şteargă englezeşte.

Se întoarse în baie, făcu un duş, îmbrăcă nişte pantaloni gri şi un pulovăr asortat împrumutate de Sue şi coborî la parter. Jeff şi Bobby, aşezaţi în bucătărie, vorbeau vrute şi nevrute, pe tonul cel mai serios din lume.

— Bună dimineaţa! îi aruncă Jeff.

Avea părul ciufulit şi ochii obosiţi.

— Cafea?

Fără să-şi aştepte răspunsul, se ridică să-i umple o ceaşcă.

— Mulţumesc.

După cum se părea, dormise tot atât de prost ca ea.

Când îi întinse ceaşca, degetele lor se atinseră şi Marilyn simţi un fel de descărcare electrică. Se pare că şi lui i se întâmplase la fel, deoarece îşi retrase prompt mâna. Atracţia rămânea, oricare ar fi fost diferendele dintre ei.

— O să plouă, declară abătut Bobby. Picnicul nostru a rămas baltă.

— Rămâne pe altă dată, zise Marilyn, pe

jumătate uşurată.

Băieţelul îşi vârî lingura în bolul cu cereale, vizibil decepţionat.

— Voiam să mă joc cu detectorul meu de metale.

— Te voi duce la plajă cu prima ocazie, îţi promit. Poftim, priveşte!

Luă un blocnotes şi scrise: „Bon pentru o zi la plajă, îndată ce se va face frumos. Mătuşa, Marilyn”.

— Acesta este un angajament solemn, vei putea să mi-l reaminteşti când voi reveni, şi eu nu voi avea dreptul să refuz. Întreabă-l pe tatăl tău.

Copilul se repezi spre David care tocmai atunci cobora scara.

Plin de mândrie când acesta îi confirmă valoarea documentului… plecă să deschidă televizorul ca să privească emisiunile pentru copii.

După micul dejun, Jeff sugeră să pornească încet spre Maryland.

Trombe de apă se revărsau pe parbriz şi ştergătoarele ritmau tăcerea în care se închiseseră amândoi. Marilyn nu avea nevoie să vorbească pentru a afla la ce se gândea Jeff. Îi cunoştea expresia asta sumbră din Hawaii.

— Ţii neapărat să ai copii, nu-i aşa? zise el pe neaşteptate.

— Da.

La ce bun să mintă?

— M-am gândit mult la asta, în ultimul timp şi…

Nu, n-o să-i vorbească despre diagnosticul doctorului Carrow. Ar fi un fel de şantaj. Nu dorea decât dragostea lui.

— Am văzut că vrei copii, Marilyn. Sărea în ochi, după atitudinea faţă de Bobby. Vei fi o mamă minunată. Meriţi să ai mulţi.

— Dar nu cu tine?

— Nu cu mine.

— Şi dacă ţi-aş spune că pentru mine copiii contează mai puţin decât tine?

Marilyn vorbise încet, străduindu-se să-şi domine tremurul vocii. De fapt, nu voia copii decât cu Jeff.

— Vorbeşti serios?

— Da.

Jeff privea şoseaua fără să spună nimic. Ştia că ea nu minţea, că prefera să renunţe la copii mai curând decât la el. Dar atunci va rămâne întotdeauna un mare gol în viaţa ei şi el nu-i putea cere asta.

Marilyn îi aştepta liniştită răspunsul. Nu-i declarase ea oare că el conta pentru ea mai mult decât orice pe lume? Ce putea să mai adauge?

Râmaseră tăcuţi până când ajunseră. Când el opri motorul şi rămase nemişcat pe locul lui, ea ştia răspunsul lui fără să-l fi rostit. Şi nu voia să-l audă. Apăsă mânerul portierei.

— Nu pot să-ţi dau ceea ce-mi ceri, Marilyn.

— Nu poţi, sau nu vrei?

— Nu sunt făcut pentru viaţa de familie. Trebuie să mă înţelegi.

— Oh, te înţeleg!

Ea deschise portiera şi coborî.

— Marilyn, lasă-mă să-ţi explic.

Se aplecase ca să încerce s-o reţină.

— Nu-ţi da atâta osteneală, Jeff! Nu-ţi cer nici scuze, nici explicaţii. Acum nu le mai vreau. Când vei şti dacă mă vrei sau nu, fă-mi cunoscut răspunsul tău. Până atunci, prefer să rămân singură; pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă în pace!

Îşi ridică gulerul şi alergă spre casă.

Capitolul 12

O impresie penibilă de deja trăit strânse inima lui Marilyn în timp ce urca scara şi deschidea uşa apartamentului ei. Mai cunoscuse genul acesta de confruntare, la baza militară din Hawaii. Trăia pentru a doua oară cu bărbatul acesta o poveste de dragoste, momente de neuitat, toate astea ajungând la un gol dezesperant. Hotărât lucru, nu reuşea să asimileze lecţia: el nu era pentru ca.

Muffin veni în întâmpinarea ei, cu devotament, şi i se frecă de picioare ei.

— Am fost abandonate amândouă, murmură ea cu ochii plini de lacrimi.

De-a lungul zilelor, tristeţea se ţinea scai de ea. Fiecare oră trecea ca o eternitate; săptămână după săptămână, se surprindea că retrăieşte în gând ultima ei dimineaţă cu Jeff, căutând cuvintele, care ar fi putut, poate, să-l convingă.

Ziua, se refugia în muncă, dar noaptea, singură în apartamentul ei, visa la el, întrebându-se unde era, tresărind când suna telefonul, stăpânindu-se să-l sune ea însăşi. La ce bun, de altfel? Lui îi revenea să-şi schimbe părerea, nu ei. Copiii impuneau prea multă preocupare din partea unui bărbat ca el. Se temea de o legătură permanentă care l-ar împiedica să plece atunci când dorea. Privea telefonul ca pe un geniu bun. Capabil să-i împlinească dorinţele. De ce oare nu suna? De ce?

Pe neaşteptate, soneria atât de mult aşteptată, se făcu auzită. Marilyn tresări, apoi rămase paralizată de acest zgomot strident, întinse braţul. Ridică

receptorul cu imaginea lui Jeff în minte, dar auzi vocea surorii sale, de-a dreptul înnebunită:

— Marilyn! Nu l-ai văzut pe Bobby?

— Pe Bobby? Nu. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întors de la scoală.

— Cum? Dar este ora opt seara!

— Ştiu! ţipă Sue izbucnind în hohote de plâns.

Auzi un pârâit, apoi vocea lui David:

— Ascultă, Marilyn, te vom ţine la curent, dar trebuie să eliberăm linia, pentru poliţie. Înţelegi…

— Poliţia? Aşteaptă…

Tânăra femeie rămase buimăcită, cu receptorul în mână. Apoi luă brusc o hotărâre. Nu putea rămâne acolo, aşteptând eventuale veşti. Simţea că ar înnebuni până atunci şi sora ei de asemenea. Trebuia să i se alăture.

Îndreptându-se spre Georgetown, încercă să se liniştească. Bobby trebuie să fi întârziat la vreunul dintre colegii lui şi când va ajunge acolo va găsi toată familia reunită. Îl va acoperi pe băieţel cu sărutări şi nu va mai avea decât să pornească înapoi spre casă.

În faţa casei surorii sale se aflau două maşini de poliţie. Când opri maşina în apropiere, un agent se apropie de ea. Îşi declină identitatea şi află cu aceeaşi ocazie că încă nu aveau veşti despre copil.

Îi găsi pe părinţi prăbuşiţi pe canapeaua de piele din biroul lui David, cu ochii pironiţi asupra telefonului. Sora ei părea că îmbătrânise brusc cu douăzeci de ani.

— Marilyn! Oh, Marilyn! hohoti ea văzând-o intrând, i s-a întâmplat o nenorocire. O ştiu, sunt sigură de asta!

— Nu spune prostii.

Îşi scoase mantoul. Se făcuse frig în încăperea aceea, ca în toată casa de altfel, iar iluminarea generală i se păru lugubră. Asemenea surorii ei, se

temea de ce putea fi mai rău.

— Trebuie să fi rămas la cină la un prieten şi a uitat să te anunţe.

Se apleacă să aprindă focul în şemineu. Căldura îi va linişti puţin.

— Este trecut de ora nouă! exclamă Sue. I-am sunat pe toţi colegii lui de clasă. Nu mai ştiu ce să fac!

— Nu te nelinişti, draga mea, zise David. Acum se ocupă poliţia de toate.

— Poliţia! Ei pretind că este prea devreme ca să se neliniştească! Că s-ar putea să fi fugit ca urmare a unei pedepse.

— Nu este genul lui, bombăni Marilyn fără să se gândească.

— În sfârşit, cineva este de aceeaşi părere cu mine! exclamă Sue. Cel puţin dacă am putea să-i convingem! Dacă s-ar găsi printre ei măcar unul care să-l cunoască pe Bobby, ar înţelege că această supoziţie este absurdă!

— Marilyn, dar Jeff? întrebă David pe un ton abătut.

— Da, recunoscu tânăra femeie. El ar şti ce să facă.

Îşi scoase carnetul de adrese şi-l sună. Nici nu trecuseră zece minute când Jeff îşi făcu apariţia şi discută cu poliţiştii.

— Îl cunoşti pe Bobby, murmură Marilyn. Spune-le că el nu putea să fugă.

— Le-am spus-o, dar ei nu cred, spuse el conducând-o în bucătărie.

În momentul acesta sună telefonul.

Rămaseră o clipă încremeniţi locului. Sue a fost prima care s-a repezit la telefon.

— El este! ţipă ea.

— Aşteptaţi!

Jeff o opri în momentul când era pe punctul să ridice receptorul.

— Eu ridic celălalt receptor.

El alergă la intrare şi-i făcu semn că era gata.

— Bobby? întreba Sue.

— Este în mâna mea, răspunse o voce înăbuşită. Dacă vreţi să-l revedeţi, renunţaţi la poliţie.

— Nu! ţipă Sue. Legătura se întrerupse.

Nefericita rămase încremenită, cu privirea goală, înainte de încerca din nou:

— Alo… alo…

— Inutil, interveni Jeff.

— L-au răpit pe Bobby! murmură David cu o voce pierdută. Marilyn îşi muscă pumnul, confruntată de această dată, în mod serios, cu teama care o sugruma de când o sunase Sue.

— Îl vom aduce înapoi, zise hotărât Jeff.

— Oh, nu! exclamă Sue. O să plecaţi toţi!

— Se înţelege, zise Jeff. Toată lumea pleacă, în afară de mine. Am venit cu propria mea maşină, sunt un prieten al lui Marilyn. Restul mă priveşte.

— Nu ştiu dacă ne putem asuma acest risc, interveni David.

— Ba da. Sunt obişnuit cu asemenea cazuri.

Fără să aştepte alt răspuns, închise uşa în spatele ultimilor poliţişti. Telefonul sună din nou. Sue se repezi, dar Jeff o opri.

— Marilyn, ia-o de aici pe sora ta.

— Vino.

Marilyn o conduse în camera ei, străduindu-se să fie calmă, dar chinuită de dorinţa de a izbucni în hohote de plâns, ca sora ei.

— Să urmăm instrucţiunile lui Jeff, murmură ea la urechea lui Sue.

— Ridică receptorul! îi ordonă Jeff lui David.

Îl conectase un magnetofon de aparatul de la intrare.

— Bine, zise vocea. Înţeleg că poliţiştii au plecat.

— Cine este la aparat?

— Cum ţi se pare să fii de cealaltă pare a barierei, judecător Linton?

— Unde este Bobby? Cum se simte?

— Sunt Mack Joplin. Îţi aminteşti de rune, judecător Linton? Soţia mea mi-a răpit copilul şi a şters-o. Dar dumneata o să mă ajuţi acum să dau de urmă lor.

— Nu ştii ce vorbeşti. Adu-mi-l înapoi pe Bobby şi voi vedea ce pot face pentru dumneata.

— Nu, o să faci ce-ţi spun, gândeşte-te la fiul dumitale. Rămâi lângă telefon, am să te sun din nou mai târziu. Şi mai ales, fără poliţişti!

Convorbirea se întrerupse.

— Avem cel puţin identitatea răpitorului, remarcă Jeff.

El telefonă imediat la F.B.I. pentru a explica situaţia superiorilor săi.

— Puneţi telefonul acesta sub ascultare, recomandă el. Nu, este preferabil să rămân singur aici. Cred că supraveghează casa: cu siguranţă, nu se găseşte departe. Atâta timp cât copilul este la el, nu facem nicio mişcare.

Când termină convorbirea, se întoarse spre David.

— Spuneţi-mi tot ce ştiţi despre omul acesta.

— Jaf cu mână armată. Condamnat, apoi pus în libertate după cinci ani pentru bună purtare.

— Înţeleg.

În încăpere se făcu tăcere. Nu se mai auzeau decât hohotele lui Sue la etaj.

Jeff ceru să fie chemat doctorul pentru a-i

administra un calmant. El se postă apoi în faţa ferestrei livingului, privind casele din împrejurimi. O furgonetă albă se opri în capătul celălalt al străzii. Avea pe el o inscripţie cu litere roşii: „Pizzas Pals – livrări la domiciliu”.

Atunci când comisionarii sunară la uşa de la intrare, Jeff înţelese că era vorba de colegi de la F.B.I.

— Este cel mai bun mijloc de a-l supraveghea pe omul nostru, îi explică unul dintre agenţi. Tot echipamentul de înregistrare se găseşte în furgonetă.

— Foarte bine, daţi-i drumul; rămânem în legătură prin radio.

În urma sedativului administrat, Sue adormise: în living. Marilyn se ruga în tăcere: „Doamne, fă ca totul să se termine cu bine, să nu i se întâmple nimic copilului…”

Deschise ochii când îl auzi pe Jeff apropiindu-se de ea.

— Te simţi bine? o întrebă el.

— Ceva nou?

El clătină din cap.

— Nimic, deocamdată.

— Jeff?

— Da.

Marilyn se ridicase.

— Ştiu că nu este momentul potrivit, ai multe de făcut şi n-ar trebui să ne gândim decât la Bobby, dar aş vrea să mă iei în braţe.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere.

El îşi frecă obrazul de tâmpla ei.

— Ai nevoie ca cineva să te liniştească, este firesc. Nu pot face mare lucru pentru tine, Marilyn, dar îţi promit să fac tot ce pot.

— Te iubesc, Jeff. Te iubesc atât de mult!

El îi luă faţa în mâini şi o sărută cu un fel de

disperare.

Se despărţeau în momentul când sună telefonul, Jeff se repezi la intrare şi David ridică receptorul.

— Ştiu că ai un avion, zise Joplin. Atunci, te duci să-mi cauţi soţia şi băiatul la Roanoke. Numele ei este Beltine. Te aştept la aeroport la ora cinci dimineaţa.

Convorbirea se întrerupse.

— Beltine, la Roanoke, zise judecătorul. Trebuie să iau legătura cu ei.

— Nu veţi face nimic. Presupunând că femeia aceea ar accepta, în mod excepţional, să vă urmeze, nici nu se pune problema să-i cereţi să-şi asume un asemenea risc.

— Şi fiul meu, atunci?

— Mă însărcinez eu cu asta. Lăsaţi-mă să mă ocup eu de toate; acesta va fi cel mai bun mijloc de a-l găsi teafăr şi nevătămat.

— Trebuie să-l asculţi, murmură Marilyn. Jeff este expert în asemenea probleme.

— Fie! Voi veghea asupra soţiei mele, în acest timp, încuviinţă David plecând capul.

— Mulţumesc, îi spuse Jeff lui Marilyn.

— Pentru ce?

— Pentru încrederea pe care mi-o arăţi.

— Am avut încredere în tine, Jeff, din prima clipă când te-am văzut. Tu eşti acela care nu crezi în mine.

— Ce idee ciudată!

— Adevărat? Vom vedea asta mai târziu. Dacă o s-o mai doreşti când toate astea se vor fi terminat.

Ea îl privi lung, apoi se îndreptă spre bucătărie ca să prepare cafea.

Jeff ridică din umeri şi luă legătura prin radio cu colegii lui.

— Cel mai urgent este să se ia legătura cu soţia lui Joplin la Roanoke. Apoi o vom înlocui cu un agent

feminin. Cât despre mine, voi trece drept judecătorul Linton. Suntem aproape de aceeaşi talie.

Din momentul acesta, nu mai rămânea decât să aştepte. Întâlnirea era stabilită la aeroport, la ora cinci dimineaţa. Jeff îşi consultă ceasul. Trecuse de o jumătate de oră miezul nopţii.

Avea timp destul să elaboreze un plan. Se sprijini cu spatele de pernele canapelei ca să reflecteze mai bine.

Aţipi, se trezi auzind pasi care se apropiau şi-şi duse instinctiv mâna la armă.

— Nu trage! zise Marilyn. Cafeaua mea nu e totuşi atât de proastă!

— Asta este problema mea, suspină el. Tot ce vine de la tine mi se pare delicios, chiar şi cafeaua, cu toate că este atât de amară. Am ajuns să mă întreb dacă nu amesteci în ea un afrodiziac.

Se aşeză lângă el şi-l lăsă să-şi treacă un braţ în jurul umerilor ei.

— Când se va sfârşi oare noaptea asta?

Ar fi vrut de fapt să întrebe când va reveni Bobby. Dar îi era prea teamă să pună deschis întrebarea.

— Pregătim întâlnirea de la aeroport.

— Nu crezi că este prea periculos?

— De aceea vom trimite acolo agenţi. În întuneric, cu haine adecvate, Joplin nu va remarca imediat diferenţa.

Jeff se întinse şi se ridică.

— De fapt, ar trebui ca David să-mi împrumute unul din costumele lui.

— Te duci în locul lui? Dar dacă Joplin îşi dă seama?

Marilyn nu reuşea să-şi ascundă spaima.

— Rolul meu va consta tocmai în a-l amăgi. Nu te

nelinişti, Marilyn. Tot aeroportul va fi încercuit, cum este deja cartierul acesta. Ştiu că el nu e departe, poate că-l vom putea aresta înainte de întâlnire.

Patru ore mai târziu, Jeff şi Paula Stanford, care trebuia să treacă drept soţia lui Joplin, rulau spre aeroport, urmaţi de departe de un brec în care luaseră loc Marilyn, David şi alţi doi agenţi.

Viaţa a două fiinţe pe care Marilyn le iubea urma să se hotărască în ora care va urma: cea a lui Jeff şi cea a lui Bobby. Era liniştită în privinţa lui Bobby: el nu putea fi în mâini mai bune.

Staţionară mult timp în apropierea pistei de zbor, de unde zăreau avionul lui David în faţa intrării în aerogară.

Se făcuse foarte frig, motorul brecului fiind oprit, ca să nu atragă atenţia. Deodată, tânăra femeie tresări.

— Iată-i!

Ieşind din holul luminat, ea îi zărise pe Jeff şi Paula îndreptându-se spre două siluete care ieşiră din umbră pe pistă: un adult şi un copil.

Era exact ora cinci.

Jeff înainta singur, lăsând-o pe Paula în urmă. Îşi trăsese pălăria pe ochi şi ridicase gulerul.

Joplin păru să se agite şi inima tinerei femei începu să bată mai repede când crezu că-l vede îndreptând o armă spre agentul F.B.I.

Probabil că negociau, deoarece nimeni nu se mai mişca, dar n-avea cum să audă ce-şi spuneau. Jeff făcu un gest în direcţia Paulei, care începu să înainteze încet.

Şi totul se petrecu dintr-o dată foarte repede; copilul se apropie de Jeff.

— Fugi, Bobby, fugi! îi strigă el.

Băieţelul o luă la sănătoasa pe micile lui picioare.

Atunci, Joplin ridică arma. Jeff sări şi se interpuse. Se auzi o împuşcătură; Marilyn îl văzu pe Jeff răsucindu-se şi apoi prăbuşindu-se la pământ.

Capitolul 13

Marilyn privi pentru a zecea oară pendula din sala de aşteptare a spitalului. Acele acestea parcă nu înaintau deloc! Minutele păreau să se scurgă în ritmul orelor.

Agenţii se aruncaseră asupra lui Joplin, dar nu destul de repede ca să-l împiedice să tragă asupra copilului. Singur Jeff avusese reflexul să facă un scut de apărare din corpul lui. Glonţul se oprise la câţiva milimetri de inima lui şi Jeff se afla de peste două ore în sala de operaţie. Dacă murea, ea va purta răspunderea, deoarece ea fusese aceea care-l chemase în ajutor.

El salvase viaţa nepotului ei, aşa cum ea sperase, dar poate cu preţul vieţii lui.

Epuizată, închise în cele din urmă ochii pe bancheta acoperită cu vinilin pe care o simţea rece, rece ca moartea, se gândi ea.

— Marilyn?

Paula Stanford stătea în picioare în faţa ei. Ea şi alţi agenţi îl însoţiseră pe Jeff în ambulanţă, şi acum făceau de pază, aşteptând să-şi revină.

— Mergi cu mine să bem o cafea? îi propuse ea.

Marilyn aruncă o privire spre uşile sălii de operaţie. Voia să aştepte veşti despre starea lui Jeff

— Steve va veni să ne anunţe dacă află ceva.

Luară liftul ca să ajungă la bufetul de la etajul întâi şi se aşezară la o masă mică în faţa unor pahare

de plastic pline cu cafea caldă. Domnea o atmosferă deprimant de sterilizată, ca în tot restul spitalului, chiar şi în locurile unde asta nu se impunea, cum era bufetul acesta sau sălile de aşteptare, unde numai o plantă verde sau câteva afişe încercau să înveselească atmosfera.

— L-ai întâlnit pe Jeff în Hawaii, zise Paula aprinzându-şi o ţigară. Îl cunoşti aşadar de mult timp.

— Doar de câteva luni, dar am impresia că-l cunosc dintotdeauna.

Nu mai putea concepe viaţa fără el. În adâncul sufletului, nu renunţase cu adevărat niciodată la el. Convinsă că neînţelegerile lor se vor aranja în cele din urmă. Acum, în faţa eventualităţii morţii lui, acestea i se păreau complet neserioase.

— Lucrez cu el de ani de zile, reluă Paula; am crescut practic împreună, în rezervaţie…

— Jeff a crescut într-o rezervaţie?

Marilyn îşi încruntă sprâncenele. El nu-i vorbise oare despre un tată pilot de încercare?

— La început, nu venea acolo decât în vacanţe, dar, după moartea tatălui său, a trecut în grija bunicului lui.

— Un indian navajo, aşadar?

El nu-i vorbise despre acest aspect al vieţii lui; dar ce şoc, într-adevăr, pentru un copil, să treacă de la viaţa din garnizoanele Europei la viaţa de tabără din rezervaţiile indiene.

— Jeff nu era ca ceilalţi copii, continuă Paula; de exemplu, nu se temea să se ridice împotriva tuturor celorlalţi ca să mă apere, când aveam cinci ani. Mă duceam adeseori sa mănânc la bunicul lui.

Îşi strivi ţigara în scrumieră.

— Un om remarcabil. N-a meritat să moară aşa.

— Cum a murit?

— S-a întâmplat acum cincisprezece ani; Jeff avea douăzeci şi doi, tocmai îşi terminase studiile. La întoarcerea lui în trib, sosit în plin conflict între bătrânii înţelepţi – printre care bunicul lui – şi cei mai tineri, partizani ai forţei şi ai unor metode radicale. El a ţinut imediat partea tinerilor revoltaţi şi bunicul lui a declarat că nu va accepta niciodată să vadă lumea condusă de forţele răului şi ale violenţei. El nu se va supune, nu va fugi, nu va abandona. Câteva zile mai târziu, a fost găsit ucis de un glonţ tras pe la spate.

În cazul acesta, cum să nu-i înţeleagă fatalismul? De ce trebuise să fie tocmai el acela care să primească glonţul? De ce îi telefonase, dacă nu pentru a-l expune pe el pericolului, în locul copilului? Îşi va reproşa toată viaţa dacă el nu-şi va reveni…

Rupea maşinal şerveţelul de hârtie, făcându-l bucăţele. Ridică privirea la apropierea lui Steve. I se strânse inima. Acum se temea să afle veştile atât de aşteptate.

— I-au extras glonţul, le anunţă el. Jeff se află în sala de reanimare, unde va fi ţinut probabil mai multe zile. Capul lui s-a izbit puternic de sol şi medicii se tem de un traumatism. Acum nu mai avem nimic de făcut aici.

El îi întinse mâna lui Marilyn.

— Veniţi, vă conduc acasă la judecătorul Linton. Sunteţi aşteptată.

Ştia că nu va putea să-l vadă pe Jeff până diseară, astfel că-l urmă fără să protesteze. Soarele se ridica pe cer şi echipa de noapte era înlocuită de infirmierele de gardă. Viaţa îşi continua cursul, se gândi Marilyn. Cel puţin pentru ceilalţi.

Se simţea incapabilă să lucreze. Cel mai bine era să telefoneze lui Ned ca să-i ceară un concediu nelimitat. Atâta timp cât Jeff va rămâne în spital, voia

să se afle alături de el. Îi va explica ce se întâmplase, sperând că el va înţelege.

Îi deschise o Ingrid aproape zâmbitoare. O conduse imediat im bucătărie, unde Bobby şi părinţii lui tocmai terminau de mâncat. Tânăra femeie îl strânse pe copil în braţe.

Băieţelul nu spunea nimic, înţelegând în mod nelămurit că se petreceau lucruri grave.

— Cum se simte Jeff? întrebă David.

Marilyn repetă cuvintele lui Steve, apoi se scuză şi urcă în camera ei. Îi telefonă imediat lui Ned Forman care păru să înţeleagă foarte bine situaţia. După aceea, se dezbrăcă şi făcu un duş. Se destinse sub apa caldă, lacrimile începură să-i curgă şi plânse fără reţinere.

Ştergându-se cu prosopul, nu-şi mai simţea oboseala, uşurată la ideea că Jeff suportase cu bine operaţia. Simţea mai mult ca niciodată că îşi aparţineau unul altuia şi era hotărâtă să-şi pună toată energia, toată vitalitatea ei în slujba bărbatului pe care-l iubea, ca să-l ajute să-şi recapete cât mai repede sănătatea.

Se strecură în aşternut, întrebându-se cum să-l facă să înţeleagă ce simţea ea însăşi cu atâta claritate. Cum să-l facă să admită că ea nu era nimic fără el, şi el, nimic fără ea? Nu folosise oare deja toate argumentele posibile?

Închise ochii, străduindu-se să nu se mai gândească la nimic. Se neliniştise atât de mult pentru Bobby, şi după aceea pentru Jeff. Acum, amândoi erau în afara oricărui pericol. Totul era în ordine. Adormi cu această idee în minte, dar se trezi două ore mai târziu, incapabilă să mai doarmă.

Se ridică imediat din pat şi îmbrăcă hainele pe care Sue le pregătise pentru ea. Pantalonii bej jucau

puţin în jurul mijlocului ei, ceea ce o miră, deoarece cele două surori avuseseră întotdeauna aceeaşi talie. Slăbise oare fără să-şi dea seama? Avea de gând să verifice această stare de lucruri cu prima ocazie, dar, deocamdată, starea lui Jeff era mai presus de orice.

Telefonă la spital şi ceru sala de reanimare. La început, infirmiera refuză să-i dea vreo informaţie referitoare la starea agentului F.B.I. Cum ea insista, aceasta îi spuse să aibă răbdare.

— Domnişoară Fancher? întrebă atunci o voce de bărbat.

— Da?

Crezu dintr-o dată că leşină de groază. Oare ce se întâmpla?

— Aici Elliot Hodges. Ne-am văzut acasă la judecătorul Linton, noaptea trecută.

— Da, îmi amintesc. Ce face Jeff?

— S-a trezit. Este în afară de pericol dacă acceptă să se odihnească şi să rămână liniştit. Dar dumneavoastră îl cunoaşteţi.

— Da. Poate primi vizite?

— Foarte puţin. Numai anchetatorii şi familia apropiată, dar el vă cere pe dumneavoastră. Am să întreb medicul dacă puteţi veni. Vă telefonez eu ca să vă ţin la curent.

*
* *

Trebui să aştepte până a doua zi seara ca să primească permisiunea să pătrundă în rezerva lui şi-i veniră lacrimi în ochi când îl descoperi în sfârşit, livid în universul acela complet alb, nemişcat în patul lui, cu un braţ acoperit de bandaje.

Părea că dormitează. Fusese avertizată că era

sub efectul sedativelor şi poate că nu va reacţiona prea mult, dar ea se putea mulţumi să-l privească dormind.

— Bună, Marilyn.

— Jeff!

Ea îi luă mâna sănătoasă.

— Nu voiam să te trezesc. Nu trebuie să te oboseşti din cauza mea.

Era atât de palid! Îi duse palma la obrazul ei, ca pentru a-i cere o mângâiere.

— Oh, Jeff! Am fost atât de îngrijorată pentru tine!

— Acum totul e bine.

El îi mângâie obrazul, apoi buzele.

— Nu vreau să-ţi faci griji pentru mine.

— Nu vei putea să mă împiedici.

— Regret. Nu arăţi bine deloc şi am impresia că ai slăbit.

Marilyn zâmbi.

— Tu îmi vorbeşti despre sănătatea mea!

— Vorbesc serios. Priveşte hainele astea. Sunt prea largi pentru tine.

— Sunt ale lui Sue.

— Mi-ai spus totuşi că-ţi vin bine

— Trebuie să se fi îngrăşat…

— N-am remarcat.

— Ştiu. Sue este întotdeauna perfectă.

El luă un aer mâhnit.

— Nu asta voiam să spun; vino mai aproape de mine.

— Cu plăcere, am atâta nevoie de tine.

Ea îi sărută încheietura mâinii.

— Ai nevoie mai ales să fii rezonabilă, draga mea.

— Oricum, n-am iubit niciodată decât la modul excepţional. Am fost atrasă întotdeauna de specimene

unice, de neînlocuit.

El prinse una din şuviţele ei de păr de culoarea aramei şi o înfăşură în jurul degetelor.

— Anemone roz, pisici de culoare sidefie, cu ochi de safir.

— Un bărbat apărut din apele mării sub o ploaie de gloanţe şi care-şi riscă viaţa ca s-o salveze pe cea a unui băieţel.

— Curioasă alegere. Îţi plac complicaţiile.

— Nicidecum.

— Ba da, este evident.

— Şi tu vezi întotdeauna evidenţele!

— De obicei.

— Atunci, de ce nu vezi unde este fericirea ta, de ce mă respingi?

Fraza îi venise pur şi simplu pe buze, absolut firesc. Aveau nevoie unul de altul, era atât de limpede! Marilyn îşi păstra ochii plecaţi asupra cearşafului pe care-l strângea cu vârful degetelor.

— Nu te resping. Chiar dacă aş vrea, n-aş putea s-o fac.

Marilyn părea atât de slăbită, atât de vulnerabilă în momentul acesta!

— Tu ar trebui să fii în pat.

Ea clătină din cap.

— Cu mine, adăugă el. Vino mai aproape.

— Haide, Jeff, nu pot!

— Te vreau lângă mine.

— Şi dacă intră cineva?

— Îi vom spune că mă îngrijeai.

Îi mângâia acum ceafa, mâna lui coborând apoi de-a lungul spatelui.

— Şi ţi se va răspunde să te mulţumeşti cu medicamentele tale.

Ea se aplecă să-l sărute pe frunte.

Când se auzi o bătaie în uşă, abia avu timpul să se ridice.

— Ştiu ce-i lipseşte acestui spital, bombăni Jeff; un anunţ: „Nu deranjaţi!”

Bărbatul care intrase îi făcu vesel cu ochiul.

— Dacă le vei cere unul, îţi vor prezenta mai întâi nota de plată. Credeam că vei fi fericit să mă vezi. Ţi-am adus flori.

Scotoci în buzunare, scoase de acolo trei garoafe roşii, apoi două albe, câte una din fiecare mânecă.

— Poftim.

Îi întinse lui Jeff buchetul improvizat.

— Îţi mulţumesc, Roger, dar speram ca măcar aici să scap de scamatoriile tale!

— Cel mai bun public al meu este acela care nu se poate apăra!

— În cazul acesta, găseşte un vicleşug ca să mă scoţi de aici. Te asigur că voi aprecia asta. Haide, arată-ne ce ştii să faci!

— De ce ţii atât de mult să te întorci acasă la tine?

Se întoarse râzând spre Marilyn.

— Să nu-mi spui că eşti aşteptat!

— Te înşeli. Dânsa este cumnata judecătorului Linton, domnişoara Fancher. Marilyn, ţi-l prezint pe Roger Gorman, profesorul nostru, dar el îşi petrece cea mai mare parte a timpului exersând ceea ce crede fără îndoială că sunt talentele lui de scamator.

— L-am învăţat tot ce ştie şi iată cum îmi mulţumeşte!

Marilyn începu să râdă şi-i întinse mâna.

— Foarte fericită să vă cunosc. Cât despre mine, trebuie să plec, acum.

Îşi luă poşeta.

— Pe diseară, Jeff!

Roger aşteptă ca ea să plece pentru a lua loc lângă colegul lui.

— Simpatică, această tânără femeie.

— Mai mult decât atât! Dar nu pentru ea ai venit să mă vezi

— Poate că da, într-un fel. Am să-ţi fac o propunere şi încep să cred că nu puteam să cad mai bine…

*

* *

Marilyn venea să-l vadă în fiecare zi, cu braţele încărcate de pachete cu bomboane, flori sau reviste. Jucau şah, flecăreau despre o mulţime de lucruri: Hawaii, profesiile lor. Cărţile pe care le citeau, viitorul lui Muffin lăsată în grija portăresei casei Singurul subiect pe care nu-l abordau era cel care le stătea realmente la inimă: ei doi. Jeff ştia că ea nu va vorbi prima despre asta, dar el nu voia să spună nimic înainte de răspunsul lui Roger.

După zece zile de spitalizare, Jeff putu în sfârşit să se externeze. Nu trebuia însă să reia nicio activitate timp de o lună.

Marilyn era acolo când chirurgul îl întrebă unde-şi va petrece convalescenţa.

— Am o casă în Virginia.

El descrise colţul de ţară liniştit şi înconjurat de pădure unde se găsea proprietatea lui.

— Se va ocupa cineva de dumneavoastră?

— Nu. Sunt obişnuit să trăiesc singur.

Chirurgul scutură din cap.

— Nici nu se pune problema. Nu sunteţi în stare să conduceţi o maşină, cu atât mai puţin să vă asiguraţi traiul zilnic. Vreau să rămâneţi întins cât mai

mult timp posibil.

Marilyn îi puse cu blândeţe o mână pe umăr, căutând cuvintele care să nu-l supere:

— Jeff, lasă-mă să vin cu tine!

Capitolul 14

Casa lui Jeff, din piatră cioplită şi cu acoperiş din plăci de ardezie, datând din secolul al XIX-lea, apăru la cotitura drumului pietros. Făcea parte pe vremuri din dependinţele unei mari plantaţii şi o adevărată pădure o despărţea acum de locuinţa principală.

— În fundul grădinii există un pârâu, îi explică Jeff. El se varsă într-un lac care nu-mi aparţine, dar pe care pot merge cu barca la pescuit.

— Ce plăcut! exclamă Marilyn.

Era încântată de această ambianţă de sfârşit de secol, de această dezrădăcinare care o transporta la o mie de leghe de viaţa citadină.

— S-ar putea crede că suntem într-un basm!

— Eu m-am crezut la început într-un film de groază! o corectă Jeff. Acum doi ani, când am cumpărat această proprietate, totul cădea în ruină. De atunci, mi-a înghiţit economiile cu viteza fulgerului.

— Nu pari prea afectat de asta, recunoaşte!

Părea mai curând să strălucească de mândrie, şi aerul lui fals ursuz o amuză pe Marilyn.

— Este prima casă care-mi aparţine cu adevărat. M-am îndrăgostit pe loc de ea. Vino, am să te conduc s-o vizitezi.

Coborî din maşină şi se îndreptă spre portbagaj.

— Să profităm şi să ducem bagajele înăuntru.

— Le voi duce eu! Tu nu trebuie să faci niciun

efort. De asta sunt aici.

— Adevărat?

El îşi încrucişă braţele la piept şi o privi.

— Pentru ce altceva? întrebă ea scoţând valizele din portbagaj.

— Oh! Aş putea să-ţi menţionez unul sau alte două motive…

— Îţi reamintesc că trebuie să te odihneşti!

Îi adresă o clipire din ochi şi surâse soarelui care se juca printre ramuri, apoi se îndreptă cu pasi hotărâri spre intrarea casei.

Pentru a nu rămâne îndatorat, Jeff luă valijoara ei de toaletă cu braţul sănătos şi o urmă bombănind cu o voce exagerat de contrariată:

— Asta rămâne de văzut!

El deschise uşa. Un culoar cu lambriuri din lemn de stejar de culoare deschisă ducea la un salon prevăzut cu un şemineu mare de piatră şi cu uşi cu geamuri care dădeau spre râu.

— Singura cameră mobilată se află acolo, o anunţă el conducând-o spre o mică încăpere de la celălalt capăt al culoarului.

Pereţii erau acoperiţi cu tapet albastru care punea în evidenţă mobilele din lemn de nuc şi şemineul din cărămidă roşie.

— N-am reuşit încă să mă ocup de etaj, îi explică el. A rămas pentru mai târziu.

Marilyn rămăsese în cadrul uşii, privind patul. Îi propusese lui Jeff să-l însoţească aici, dar fără să ia în considerare relaţii intime. Când îşi dădu seama că el o privea cu insistenţă, întoarse capul.

— Ai impresia că ceva nu-i în ordine? întrebă el apropiindu-se de ea.

Îi mângâie bărbia, zâmbind. Pentru el, lucrurile erau simple, dar nu şi pentru ea. Nu voia ca el s-o

considere la dispoziţia lui, mereu docilă. Ideea asta o revolta.

— Aş prefera să dorm pe canapea, zise ea întorcându-se.

— Pe canapea?

O cerceta cu un aer ironic. Fireşte, ei îi era greu să facă pe infirmiera înspăimântată…

— Ar fi mai bine pentru tine… cu rănile tale, dacă aş face o mişcare greşită în somn.

— Îmi asum riscul.

Marilyn închise ochii. Dacă va continua să-l privească, toate hotărârile ei se vor spulbera. De ce făcea Jeff ca lucrurile să fie atât de dificile?

— Ascultă, reluă ea. N-am venit să dorm cu tine şi o ştii foarte bine!

— Nici ca să te ocupi de gospodărie şi de mese. De altfel, nici nu ştii să găteşti!

Ea zâmbi.

— Nu. Bineînţeles! Dar, în fine, câte puţin din toate astea…

— Doar puţin?

— Deocamdată, da.

Jeff clătină din cap. Nici el nu putea avansa prea mult în momentul acesta, trebuia să aştepte ca Roger să dea un semn de viaţă. Şi, cum oboseala îi marca pe amândoi, consideră că era mai înţelept să amâne toată discuţia până a doua zi.

— Bine, încuviinţă el cu mâinile în buzunare, tu iei patul şi eu canapeaua.

— Jeff, te rog!

El însă ieşise deja. Îl ajunse din urmă în bucătărie.

— Nu, Jeff!

— Mai avem încă multe de făcut, zise el pornind termostatul instalaţiei de încălzit. Maşina nu este

descărcată şi în curând se lasă noaptea.

De data asta el nu protestă când ea îi interzise să iasă din casă.

Bucătăria era o încăpere mare, pătrată, cu mobile din lemn de stejar de culoare deschisă şi cu un şemineu imens din cărămidă. O fereastră cu ochiuri mici de geam dădea spre pădure. În mijloc trona o masă grea, înconjurată de scaune rustice, un fotoliu-balansoar şi o banchetă.

În timp ce Marilyn aducea ultimele bagaje, Jeff aprinsese un foc care trosnea vesel.

— De fiecare dată când vin aici, îi explică el, telefonez unei femei din sat care vine şi face curăţenie, pune buşteni în şeminee şi aduce provizii pentru primele două zile.

Deschise frigiderul.

— Pot să-ţi cer să te ocupi de salată în timp ce eu fierb legume? o întrebă el.

— Trebuie să te odihneşti!

— Şi să nu mâncăm nimic?

Marilyn privi exasperată pe fereastră câmpia cufundată acum în întuneric. N-ar fi trebuit niciodată să vin, se gândi ea. Cum voi putea să mă ocup de Jeff? Lui îi trebuie o femeie care ştie să se ocupe de casă, ca Sue.

Jeff se apropie de ea.

— Priveşte, murmură el. La început, am plantat o grădină de zarzavaturi, dar prietenii mei din pădure au venit s-o devoreze; atunci, le-am lăsat-o lor şi mi-am cumpărat legumele mele.

Un cerb se oprise la câţiva paşi de casă. Ce bărbat ciudat, se gândi ea, care trăieşte în mijlocul celor mai mari pericole şi se preocupă de hrana unor animale sălbatice! Asta o făcea să-l iubească şi mai mult.

— Ascultă, zise ea. Aş vrea să stai jos şi să-mi spui cum să fac, de acord?

Cina i se păru extrem de uşor de pregătit şi mai bună decât oricare alta.

— Mă duc să fac cafea, zise ea ridicându-se, şi pentru asta nu voi avea nevoie de sfaturile tale.

— Perfect. În timpul acesta, eu am să dau câteva telefoane. Voi fi în camera mea.

Marilyn spălă vasele, incapabilă să-şi dea seama dacă se simţea veselă sau tristă, mulţumită că împărţise cu el această masă simplă şi delicioasă, dar îngrijorată de viitorul nesigur care o aştepta. Adora deja casa aceasta, şi i-ar fi plăcut foarte mult să se simtă aici la ea acasă, dar poate că el va porni pe urmele nenumăratelor lui cuceriri…

Pregăti o tavă pentru cafea şi o duse în cameră.

Jeff înlăturase cuvertura şi se întinsese de-a curmezişul patului. Îl privi cu tandreţe. Dormea, cu telefonul încă alături de el. Puse aparatul pe noptieră, îi scoase pantofii şi-l înveli cu cuvertura. Dacă-l dezbrăca, risca să-l trezească.

Îşi luă după aceea bagajele şi se duse în salon. Găsi cearşafuri şi pături în dulapul de lângă intrare, îşi puse cămaşa de noapte de flanelă ca să se apere de frig şi stinse lumina.

*
* *

Se trezi sub razele unui soare plăcut de toamnă şi privi cercetător în jur ca să afle unde se găsea, înainte de a recunoaşte pătura cu motive indiene, în culori vii, în care se înfăşurase. Se întinse încet, cam anchilozată de patul ei improvizat.

Păsările ciripeau vesel în pădurea din apropiere.

Auzi paşi pe pietriş şi un râcâit la uşa-fereastră, pe care apăru imediat după aceea capul lui Jeff. Avea o figură odihnită şi părea într-o dispoziţie veselă.

Lăsa în mod vizibil impresia că revenea la viaţă în această casă puţin cam izolată la marginea acestei păduri.

Marilyn strânse suspinând cearşafurile şi pătura înainte de a se duce la duş. O dată îmbrăcată, simţi un miros delicios de cafea umplând casa şi se repezi la bucătărie.

Jeff stătea în faţa chiuvetei, privind pe fereastră. Când o auzi că soseşte, se întoarse, îi zâmbi şi-i întinse o ceaşcă.

— N-am uitat, zise el.

— Mulţumesc.

Se aşeză la masă.

— Trebuie să recunosc că eşti mult mai în largul tău decât mine într-o bucătărie.

— Perfect, zise el aşezându-se alături de ea. De aceea, nu vei mai pune piciorul aici; cât priveşte restul casei, poţi să alegi ce vrei. Livingul îţi convine?

— Sunt multe de obiectat în privinţa priveliştii, te-am zărit când m-am trezit şi…

— Mă simţeam puţin cam singur. Nu poţi să-ţi dai seama ce mulţi prieteni poţi să-ţi faci cu un pumn de grăunţe. Păcat că nu eşti pofticioasă.

— Cum vrei ouăle? întrebă ea ridicându-se de la masă.

Era acolo pentru a se ocupa de el şi Jeff o învăţă să pregătească ouă bătute. Fiecare fel de mâncare reuşit o făcea să se bucure. Gătitul devenea o operaţie simplă şi amuzantă ca un joc.

Îi vorbi despre asta în cursul plimbării lor prin pădure. Soarele încălzea plăcut ramurile copacilor şi ei călcau pe un sol acoperit de frunze galbene şi roşii, de

stejar şi de arţar.

O linişte odihnitoare domnea sub arbori, punctată de piuitul păsărilor şi de foşnetul frunzelor moarte sub paşii lor. Marilyn privea cerul albastru, fără niciun nor. Erau singuri pe lume – numai ei amândoi, şi ea ar fi vrut ca timpul să se oprească în loc..

Îşi ridică privirea râzând.

— Îţi place să te tăvăleşti pe frunze? îl întrebă ea pe nepusă-masă

— Poftim?

— Iată problema ta, Jeff Thompson: nu mai ştii să te amuzi ca un copil.

Strânse o mână plină de frunze uscate şi i le aruncă în plină faţă.

— Pentru că eşti rănit, continuă ea, o să mă joc foarte, foarte liniştit

El o prinse de mijloc.

— Nu fi atât de sigură, rişti să-l trezeşti pe lupul cel mare şi râu!

Marilyn se desprinse cu un ţipăt de bucurie.

— Eşti aici numai ca să te distrezi!

— Exact.

El o prinse din nou cu braţul sănătos şi o trase spre sine.

— Şi în momentul acesta vei juca… jocul meu…

Un joc, se gândi ea. Iată la ce se limita el, din nefericire! Şi ea va ieşi din asta întotdeauna în pierdere.

Contemplă lung această faţă înnebunită de dorinţă. Era atât de bine să se arunce de gâtul lui, să-l sărute, să se lase atrasă în capcana dezmierdărilor lui şi apoi… şi apoi ce? Îşi arsese deja aripile abandonându-se astfel pasiunilor trecătoare ale lui Jeff.

— O să te oboseşti, replică ea prompt. De altfel, cred că o să plouă. Mai bine ne întoarcem.

Începu să plouă, într-adevăr. Două ore mai târziu, ploua cu găleata. Marilyn îşi petrecu după-amiaza învăţând să facă sos pentru spaghete.

Strângând masa după cină, el veni să-i mângâie umerii în timp ce ea se pregătea să spele vasele.

— Rămâi cu mine în noaptea asta, îi ceru el.

Îşi trecu braţul sănătos în jurul mijlocului ei, îşi frecă obrazul de părul ei.

De data aceasta, ea abandonă totul, spălatul, curăţatul, aranjatul, pentru a se lăsa condusă în dormitor.

Numai o rază de lună lumina intermitent mica încăpere. Ploaia se oprise, dar se mai simţea încă umiditatea înconjurătoare.

— Ai dormit vreodată sub o plapumă din puf de gâscă? o întrebă el descheindu-i nasturii jachetei. Este plapuma cea mai caldă care există, mai ales când o împărţi cu cineva.

Ea se dezbrăcă în faţa lui, urmând mişcările schiţate de el.

— Vei vedea, nu vei avea nevoie nici de cel mai mic veşmânt, dedesubt.

— Te rog, Jeff!

— Ştiu, draga mea.

Fiecare mângâiere a lui era ca o atingere a soarelui: prea fierbinte, prea îmbietoare.

Ea se crispă.

— Nu vreau să joc jocul tău, Jeff.

— Nu mă joc, sunt serios.

— Dar…

O sărută ca s-o împiedice să vorbească şi o conduse spre pat,

— Acum, zise el surâzând, va trebui într-adevăr să mă ajuţi, deoarece sunt incapabil să mă dezbrac singur. Şi cum sunt încă plăpând, va trebui să fii foarte

blândă.

Ploaia cădea din nou, în rafale, întunericul devenise acum total, dar ea avea impresia că-i vede muşchii încordându-se la atingerea mâinilor ei, corpul lui puternic care se întindea şi se abandona mângâierilor ei. Îi auzea respiraţia tot mai grăbită şi mai accelerată şi, brusc, o sărută.

Se strecurară sub plapumă, cu trupurile înlănţuite, în timp ce ploaia bătea în geamuri.

Ea avea grijă să nu-l bruscheze, simţind uneori sub palmele ei bandajele de pe pieptul lui, dar bustul acesta rămânea acelaşi şi rana se va vindeca repede, rămânând până la urmă doar o mită cicatrice albă; una în plus.

— Te iubesc, Marilyn, murmură el dintr-o suflare.

Îşi ascunse faţa la umărul ei, sărutând-o fără încetare şi repetând:

— Orice s-ar întâmpla, aminteşte-ţi că te voi iubi întotdeauna.

*

* *

Marilyn îşi întoarse capul pe pernă, în direcţia zgomotului care o trezise. Uşa de la baie tocmai se închidea. Văzu locul gol de lângă ea şi zâmbi. Spusese că o iubea, că o va iubi întotdeauna. Casa aceasta era într-adevăr demnă de o poveste de basm.

Ţinea atât de mult la el, încât se putea lipsi cu uşurinţă de copii dacă acesta era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru a-l păstra Va lua legătura cu doctorul Carrow ca să-i anunţe hotărârea ei.

În clipa aceea sună telefonul şi când ridică receptorul auzi vocea veselă a lui Roger.

— Jeff este sub duş, îi explică ea, mă duc să-l

anunţ.

— Nu-l deranjaţi. Spuneţi-i să mă sune. Este vorba de muncă… viitoarea lui misiune.

Marilyn închise şi rămase întinsă, cu ochii în tavan. Nu-i lăsau nici măcar timpul necesar să-şi recapete puterile… I se strânse inima. Nu voia să treacă din nou prin pericole, să dispară iar. Dumnezeu ştie unde şi pentru cât timp…

Uşa de la baie se deschise tocmai când ea se hotărâse să se ridice.

— Bună, zise Jeff.

El îşi trecu mâna prin părul ud. Purta ca de obicei un prosop legat în jurul şoldurilor, care-i dezvăluia bustul musculos, dar ea nu văzu decât cicatricele şi bandajele.

— Îmi pare rău că te-am trezit.

— Nu-i nimic. N-aveam ele gând să rămân în pat toată ziua.

O încercă o clipă tentaţia de a trece sub tăcere apelul lui Roger, să rămână acolo, cu ea, departe de restul lumii, dar alungă repede această idee ştiind-o iluzorie.

— A telefonat Roger. În legătură cu viitoarea ta misiune. I-am spus că-l vei suna.

— Viitoarea mea misiune…

Jeff zâmbi.

— Asta este ceea ce aşteptam.

Se aşeză în faţa aparatului şi formă numărul.

Marilyn îşi luă blugii şi porni spre living în căutarea propriilor ei haine. Uşurarea lui Jeff la ideea unei noi misiuni nu-i scăpase, risipindu-i ultimele speranţe.

Se îmbrăcă încet, cu ochii pierduţi în contemplarea câmpiei ude de ploaie. Continua să cadă o burniţă fină şi i se părea că picăturile reci o

pătrundeau până în suflet.

Îşi puse o pelerină pe umeri şi ieşi. Casa i se părea brusc înăbuşitoare şi voia să fugă de Jeff, de conversaţia pe care o avea în momentul acesta.

Se făcuse frig afară, mai frig decât îşi închipuise. Ploaia îi biciuia faţa. Începu să tremure.

— Marilyn!

Jeff apăruse în pragul bucătăriei.

— Ce faci?

— Iau aer.

— O să răceşti. Vino.

N-avea niciun chef să-l asculte vorbindu-i despre planurile lui, despre hotărârea de a părăsi această casă.

Cu toate acestea, intră. La ce bun să-l supere? El nu-i promisese nimic, doar s-o iubească, de departe, de atât de departe...

O opri în trecere şi o ajută să-şi scoată pelerina.

— Eşti udă, zise el. Scoate-ţi blugii, am să te încălzesc.

Făcuse focul şi ea se supuse, devenită insensibilă la gândul viitorului ei distrus, la faptul că erau ultimele minute care-i rămâneau de trăit.

— Te iubesc, Jeff Thompson, şi sunt extrem de supărată pe Roger că te-a sunat. Nu vreau să pleci din nou în misiune şi să fii din nou rănit. Aveai dreptate crezând că nu voi suporta pericolele profesiei tale. Când te-ai aruncat în faţa lui Bobby şi când glonţul acela te-a atins... m-am gândit... la ce putea fi mai rău... şi aş fi vrut să mor.

— Dar eu nu.

El îi luă faţa în mâini şi-şi cufundă privirea în ochii ei.

— Pentru prima dată de ani de zile, nu mi-am dorit moartea. Mă gândeam la tine şi-mi era teamă că

nu te voi mai revedea niciodată.

Îşi trecu degetele în jurul conturului urechilor ei.

— Ajungând la spital, i-am mulţumit lui Dumnezeu că m-a lăsat în viaţă şi am jurat să nu mă mai îndepărtez de tine, niciodată.

— Dar… munca ta?

— Voi prelua postul lui Roger, la Washington. El vrea să se retragă şi m-a propus direcţiei să-i preiau atribuţiile. Dacă ei ar fi refuzat, mi-aş fi dat demisia.

O sărută.

— Ei însă, au acceptat, oficial. Mă aşteaptă o funcţie foarte respectabilă, Marilyn. Mi-ai purtat încă o dată noroc.

O strânse la piept.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine, Marilyn? La bine şi la rău? Definitiv şi pentru totdeauna?

— Oh, Jeff! Eram atât de nefericită! Te iubesc atât de mult!

— Adevărat? Va trebui să mi-o dovedeşti.

O conduse spre canapea şi începu s-o mângâie încetişor.

— Ce-ai spune de unul dintre acei bebeluşi drăguţi despre care am vorbit? Cred că ne-ar reuşi de minune.

— Pe bună dreptate, murmură ea. Doctorul mi-a spus că dacă vreau să am copii, n-ar trebui să mai aştept mult, pentru că…

— O să rezolvăm asta, dar încetează cu vorba!

O sărută pe gât, pe umeri.

— Avem lucruri mult mai importante de făcut.

Marilyn îl înconjură cu braţele şi-l trase spre ea. Jeff avea perfectă dreptate.

Sfârşit